

BURMESE CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

ကိုကိုကယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

ပန်းချီယန်းစံ့မြို့ပြ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၂)၊
ဆွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းနှင့်အပုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စင် (မြ-၁၀၀၉၈)
(ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၁လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။

အုပ်ချုပ်

- ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

- ၁၀၀ ကျပ်

မြန်မာ့

- စိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လမ်း၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ရင်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၀၉၈၉၅

၀၉၅-၈၃

သင်ပြတ်နိုး
ကိုကိုက ငယ်ငယ်စာပေ/သင်ပြတ်နိုး ရန်ကင်း။
ရဲအောင်စာပေ ၂၀၁၃။
(၂၅၆)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇-၇ စင်တီမီတာ
(၁) ကိုကိုက ငယ်ငယ်စာပေတွင်

အခန်း (၁)

ကိုကိုကို သူမ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သုံးကြိမ်လောက်သာ
တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည်။

ပထမအကြိမ်က သူမ ငါးနှစ်အရွယ်။

မိဘတွေ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကိုကိုခန့်ထယ် မိဘတွေ
ထက်ထံ အပ်သောနေ့။

သိပ်မမှတ်မိခဲ့။

“ဒါက သမီးကိုကို ခန့်ထယ်တဲ့ ... မှတ်ထားနော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုလို့ခေါ်ကြည့်စမ်း မှုံ့နဲ့သာ”

“ကိုကို”

ကိုကိုက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် သူမအား ဆတ်ခနဲ
အညှိုး လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

သူမ အားငယ်စွာ ကျန်ခဲ့၏။

“ကိုကိုက အဆောင်မှာနေတာလေ ... ရန်ကုန်မှာ အနေ”

အိမ်ထောင်ရေး

နာမည်

သူမအား ကိုကိုမိဘတွေက ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

တွေ့ရမှန်းယူယခံရ၏။

ဘာမှ လိုလေသေးမရှိခဲ့။

“ကိုကိုက အဖိုးအဖွားတွေဆီမှာနဲ့ အဆောင်မှာ အနေများတယ် မှုံ့နဲ့သာ”

သူမ သိခဲ့ရသည်။

ကိုကိုဟာ တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားဟု ထိုအချိန်ကပင် သူမ သိရှိနားလည်ထားခဲ့ရ၏။

ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံတာက ကိုကိုမိဘတွေ ကွယ်လွန်ရသောနေ့က ဖြစ်သည်။

သူမနှင့်ကိုကိုသည် ကံတူအကျိုးပေးတွေ့ပါပဲ။

မိဘတွေ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

ကိုကို နိုင်ငံခြား ထွက်သွား၏။

သူမအား ဆရာဝန်ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ကိုကိုပင် ဆက်လက်ကျွေးမွေး ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။

လိုလေသေးမရှိစေရ။

ပညာတတ်တစ်ယောက်အဖြစ် သူမဘဝတွင် ရပ်တည်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

ယခု ... ကိုကို နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာတော့မည်တဲ့။

“မှုံ့နဲ့သာ”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင် ?

“ရှင်”

“မင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား ... မောင်ခန့်ထယ်ကို သွားကြိုရတော့မယ်”

သူမအား စောင့်ရှောက်ခဲ့သော အိမ်တော်စိုးကြီး ဒေါ်နှင်းသက်က ပြောသည်။

“ကိုကိုက တည်ကြည်တယ် ... အရှက်သိက္ခာတွေလည်း ကြီးမားလွန်းတယ် ... အခု နေမကောင်းဘူးတဲ့၊ နှလုံးရောဂါစနေပြီတဲ့ ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အခုလို ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ကိုကိုက မှုံ့နဲ့သာနဲ့အတူတွဲပြီး မနေချင်ဘူးတဲ့။

မိန်းကလေးတွေနဲ့ အကင်းရှင်းဆုံး နေသင့်တယ်တဲ့။

မှုံ့ တွေ့ဆုံရမှာပင် ဝန်လေးနေမိသလိုကြီး ဖြစ်နေရသည်။

သူ ... နိုင်ငံခြားမှာနေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူမထံ ဖုန်းနှင့်ပင် အဆက်အသွယ်လုပ်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ပြောစရာ ရှိတာတွေကို ဒေါ်နှင်းသက်ကိုသာ ပြောခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ... ချစ်သူရည်းစား မထားဘဲ ပညာကိုသာ

ကြိုးစားရန် ဖြစ်သည်။ ကိုကိုစကားတွေကို သူမ မြေဝယ်မကျနားထောင်ပြီး ပညာရေးသာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ ...

မကြာသေးခင်ကာလမှာ သူမတွင် ချစ်သူရှိသွားခဲ့တော့သည်။

မောင် ...

သူမကို အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝမှာပင် နှစ်သက်ခြင်း

သံပြောပုံ

နိုးစွာ ချစ်ခင်နှစ်ခြိုက်နေခဲ့သော သူမနှင့်အတန်းတူ ဒေါက်တာမြတ်နိုးပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

တို့ကို ဘာပြောမလဲ ... ဒေါ်နှင်းသက်ကတော့ ...

“သမီး အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ပြီပဲ ... မောင်ခန့်ထယ်က နားလည်မှု ပေးမှာပါ”

သူမ ... စိတ်မအေးနိုင်။ ကိုကိုအား သူမ တွေ့ဆုံဖူးခဲ့တဲ့ အချိန်လေးမှာပင် တင်းမာခက်ထန်လွန်း၍ ကြောက်စရာပင် ကောင်းနေသည်။

လေးစားသော ... ကြောက်ရွံ့သော ... အားကိုးရသော စိတ်ဆန္ဒတွေက ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုတွေ ဖြစ်နေရသည်။

“မို့”

“ရှင်”

“ကိုကိုက သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှ သဘောကျတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းလေး တုန်လှုပ်နေတယ် မဟုတ်လား မှုလေး”

“ကိုကိုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ မှု့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသလိုပဲ ...

အဆင်မပြေမှာ ကြောက်နေတယ် ဒေါ်သက် ... ကိုကိုက ကျွန်မကို သဘောကျပါ့မလား”

“မောင်ခန့်ထယ်က စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝပါတယ်၊ လူပျို ကြီးဆိုတော့ နည်းနည်းအရှက်သိက္ခာတွေကို စောင့်ထိန်းတာပေါ့ ကွယ်”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“အဆင်ပြေပါစေ”

“မှုလေးက ကျက်သရေရှိလိုက်တာ”

“ကိုကိုမျက်လုံးတွေထဲမှာ အချိုးပြေပါစေလို့ပဲ ကျွန်မ ဆု တောင်းနေတယ် သိလား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဒေါ်နှင်းသက်က ရယ်မောနေပေမယ့် သူမကတော့ ပြုံးပင် မပြုံးနိုင်ဘဲ သွေးတွေ အေးခဲတော့မတတ် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင့်တင်းလေးလံနေမိသည်။

ဒုက္ခပါပဲ။ သူမ ... အမြဲတမ်း သွက်လက်သူ ... ဖျတ်လတ် သူ။

ဥာဏ်ရည်ကအစ ထက်မြက်နေခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုကို ... သူမ သွေးတွေကို အေးစေခဲ့တဲ့သူ။

ဘုရားရေ ... သူမ ကြောက်နေမိသည်။

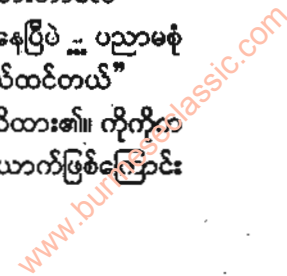
အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် စိတ်တွေထဲမှာ မတည်ငြိမ်နိုင်တော့။

မောင်ကလည်း ကိုကိုကို ကြိုဖို့ လိုက်ခဲ့မည်ဟုပြောနေသ ဖြင့် သူမ အလန်တကြား တားမြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

“မောင်က ဘာသိလို့လဲ ... ကျွန်မကို ချစ်သူရည်းစားမထား ရဘူးတဲ့၊ တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေ ထုတ်ထားတာလေ”

“အခု မှု့က ဒေါက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ ... ပညာမစုံ ခင်သာ ဒီစည်းကမ်းချက်ထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူမဘဝ ဖြစ်စဉ်တွေကိုလည်း မောင် သိထား၏။ ကိုကိုက လည်း ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း

သင်ပြန်နိုး

နှင့် သူ့အား ပတ်သက်ဆက်ဆံခြင်းပင် မရှိတဲ့အကြောင်း၊ အခု နေမကောင်း၍ မိသားစုထံ ကိုကိုပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့မိသည်။

“မောင် စိတ်မချဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... မောင်ကတော့ နွဲ့ကိုကိုနဲ့ တွေ့သင့် တယ်လို့ ထင်နေမိတယ်ကွာ”

“တွေ့ရပါ့မယ်ရှင် ... လောလောဆယ်တော့ အခြေအနေက ဘာမှန်းမသိသေးလို့ပါ မောင်ရယ် ... နော်”

သူမ ... မောင့်အား နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးထားခဲ့ရသည်။

“မောင်တို့လည်း ပညာစုံပြီး ငွေကြေးအရလည်း ဘာမှပူပင် ရောမရှိဘူး ... ကိုကိုကိုပြောပြီး လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“မဖြစ်သေးပါဘူး မောင်ရယ် ... ကိုကိုကျန်းမာရေးက မကောင်းဘူး ... အခြေအနေတော့ စောင့်ကြည့်ပါဦး”

သူမ ပညာစုံတာနှင့် ကိုကိုအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုး မပြုရသေးဘဲနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုတဲ့ ဆန္ဒတွေမရှိ။ မလုပ်ချင်ပေ။

သူမ တတ်မြောက်သော ပညာတွေနှင့် ကိုကိုကို အကျိုးပြု ချင်သည်။ သူမဘဝကို တင့်တယ်စေအောင် ကိုကိုက ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။ ကျေးဇူးမကန်းလို ... ။

“မို့”

“ရှင်”

“ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“သွားစို့”

“ကျွန်မ ကားမမောင်းနိုင်ဘူး ဒေါသက် ... ဒရိုင်ဘာ ကိုမြ ခေါ်ခဲ့ဦးနော်”

“အေးလေ ... မှုံလေး စိတ်လှုပ်ရှားနေမှာပဲ ... မောင်ခန့် ထယ်ကိုသိပ်ပြီး ကြောက်မနေပါနဲ့ဦး”

“နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတယ်”

“ကဲ ... ဒေါသက် ခြံထဲက စောင့်နေမယ် ... မှုံလေး ဆင်း လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်”

ဒေါသက် ဆင်းသွားသည်။

သူမ ... မှန်ထဲမှာ အချောသတ် အသေအချာ ကြည့်မိ၏။ မဆိုးပါဘူး။ မြန်မာဆန်စွာ ပြင်ဆင်ထားမိသည်။ ဒေါသက်ကတော့ ချောလိုက်တာ ... ကျက်သရေရှိလိုက်တာတဲ့။

ကိုကိုရော ... အဓိက ... ကိုကိုပဲ။

ကိုကိုလက်မခံတဲ့အလုပ်တွေ သူမ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားမိ၏။ သူမ ကျေးဇူးရှင် ကိုကိုရယ်ပါ။

ခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကိုကိုနှင့်တွေ့ဆုံရန် နာရီစက္ကန့်တွေ နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ သူမစိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားလာ ရသည်။

“သွားစို့ မှုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မှုံလေး တကယ်ပဲအေးချမ်းပြီး ကျက်သရေရှိလိုက်တာ

ပင်မြစ်နီး

တွယ်”

“မှိုကတော့ စိတ်ညစ်တယ် ... အင်အားတွေတောင် ရှိနေချင်လာပြီ”

“မောင်ခန့်ထယ်က ကျန်းမာရေး လိုက်စားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲကွယ် ... ဘာဖြစ်လို့များ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်တာလဲမှို”

“ကိုကိုက တစ်ယောက်တည်းကြိတ်မှိတ်ခံစားရတာတွေများလို့ပဲဖြစ်မယ် ဒေါ်သက် ... တစ်ယောက်တည်းနေတတ်တဲ့လူတွေက ဒီလိုပဲ စိတ်ဝေဒနာတွေ ခံစားရတတ်သလို နှလုံးကိုလည်း ထိခိုက်နိုင်တာပဲ”

“တော်သေးတာပေါ့ ... မှိုက ဆရာဝန်ဖြစ်နေလို့”
“ကိုကိုကို ပြုစုမယ် ... ကျေးဇူးဆပ်မယ် ... ကိုကို စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်”

“မွေးရကျိုး နပ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲကွယ်”
ဒေါ်သက် စကားမျိုးတွေ ကိုကိုနှုတ်ခမ်းတွေဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတာမျိုး သူမ ကြားချင်နေမိသည်။

“မောင်မြရေ ... မောင်းတော့”
“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

ကိုကိုက သူမအား ပညာတွေ စုံလင်အောင် သင်ပေးခဲ့သည်။ ကားကိုလည်း ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး တက်စေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တတ်အပ်သော အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း တတ်မြောက်စေရန် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ လိုလေသေးမရှိ။ ကိုကိုအပေါ် သူမ ကျေးဇူးတွေတင်၍ မဆုံးတော့ပေ။

“မောင်ခန့်ထယ်က နေထိုင်မကောင်းလာဘူး ဆိုတော့ မောင်မြတ်နိုးကိစ္စ ရုတ်တရက်ကြီး မပြောလိုက်နဲ့ဦးနော် မှိုလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်သက်ကို မှာထားတာက သူ့သဘောတူညီမှု မရဘဲ မှိုနဲ့သာနဲ့လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူတစ်ယောက် ရွေးချယ်ထားတာမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေရဘူးတဲ့”

“ဒုက္ခပဲ”

သူမက ကိုကိုမသိဘဲ ချစ်သူ ရွေးချယ်ထားမိသည်။

မောင်က ဇွတ် ... အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝတည်းက အတူတူနေထိုင်လာခဲ့ကြသူတွေ။ ဇွန်ရှိသည်။ စက္ကန့်မလပ် ချစ်ရေးဆို နေတတ်၏။ သူမ အလုပ်ကိစ္စတွေ ... သူမအား နှောင့်ယှက်နေသူတွေအားလုံးကို မောင်ပဲ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ကြာလာတော့ ... မောင်အပေါ် သူမ သံယောဇဉ် တွယ်ပြီလားရတော့သည်။ အဖြေပေးခဲ့သည်။

“ဒေါ်သက်”

“ဟင်”

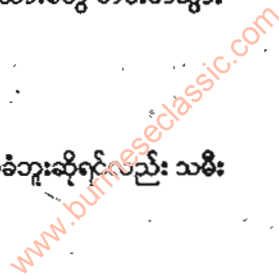
“မောင်နဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာ ကိုကို လက်မခံရင်တော့ အခက်ပဲနော်”

သူမ စိတ်မအေးနိုင်။ ကိုကိုသဘောထားတွေ တင်းမာသွားမှာကို ကျွန်မ အကြောက်ဆုံးပင်။

“မှိုလေး”

“ရှင်”

“တကယ်လို့ မောင်ခန့်ထယ် လက်မခံဘူးဆိုရင် ... ညည်း သမီး

သင်မြတ်နိုး

ဘက်ထာ သိပ်ပြီး အတိုက်အခံ မလုပ်စေချင်ဘူး”

“ဟုတ်တဲ့”

“မောင်ခန့်ထယ် လက်ခံသဘောကျတဲ့အထိ သမီးလေး
စောင့်နေသင့်တယ်”

“ဟုတ်တဲ့”

သူမ ... ရင်တော့ လေးနေမိသည်။

ကိုကိုစကားတွေကို သူမ နားမထောင်မိတာ သူမဘက်က
အပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်နေ၏။

“မောင်ခန့်ထယ်ကတော့ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်တဲ့
လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ မှုံနဲ့သာ”

“မှုံ ရင်လေးလိုက်တာ”

မပျော်နိုင်။ ကိုကို ... ကျွန်မ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ပညာ
တွေစုံအောင် သင်ပေးခဲ့တာ သူမချစ်သူအတွက် ဖြစ်နေပြီလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကိုကိုဆန္ဒပဲ ... မောင့်ကိုတော့ ကိုကိုက
သဘောကျမှာပါ။

ပညာတတ် ... ရုပ်ချော ... ဥစ္စာပေ။ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မား
သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

ကားလေးက လေယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်လာရသည်။

အခန်း (၂)

မှုံနဲ့သာ ... မင်း ဒီအရွယ်အထိတောင် ဖြစ်နေပြီလား။
သူနဲ့တွေ့စဉ်က အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ ... မတွေ့
တာ ကြာပြီ။ ထိုစဉ်ကလည်း သူမသည် သူနှင့်သေသေချာချာ
မတွေ့ဆုံခဲ့။

သူ့ကြောင့် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ သူ စေ့စေ့
ပင် မကြည့်ခဲ့ပေ။ မိဘတွေ မကွယ်လွန်ခင် အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ
ပင် သူ့ကိုခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး တောင်းဆိုမှုတစ်ခု ပြုခဲ့သည်။

မှုံနဲ့သာ ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်တဲ့အခါ လက်ထပ်ရန်
ဖြစ်၏။ ပထမ ... သူ ... ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ လက်မခံ။

“ဖေဖေကို ကတိပေးပါ ... သေလူဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်
ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကိုတောင် မင်း မလိုက်လျောနိုင်ဘူးလား”

ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်စဉ် မေမေက ပွဲချင်းပြီး။ ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ
ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဖေဖေက ဆေးရုံမှာ ဆယ်ရက်လောက်နေပြီ
မှ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

သင်မြတ်နိုး

“မူလေး ဆရာဝန်ဘွဲ့ရတဲ့အခါ သား လက်ထပ်ပါ”
ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း သူ လက်ခံခဲ့ရတော့သည်။ ကတိပေးမိ
၏။ သူက ... တည်ကြည်သူ ... ဣန္ဒြေသိက္ခာ ကြီးမားသူ။
မိန်းကလေးတွေနှင့် ကင်းရှင်းစွာ နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်နေ
သည်။

မုံနဲ့သာက ငယ်သေး၏။ အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ။
သူ ... ပြန်သွားခဲ့သည်။ အလုပ်တွေကို ကြိုးစားလုပ်ပြီး မုံ
နဲ့သာကို ထောက်ပံ့ထားခဲ့၏။ သူ့မိဘတွေ ရှိစဉ်ကပင် မုံနဲ့သာဘဝ
ကိုပို၍ ပြည့်စုံစေခဲ့သည်။

အခု ... မုံနဲ့သာ ဒေါက်တာဘွဲ့ ရပြီး ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီ။
လုပ်ငန်းခွင်ပင် ဝင်နေပြီဖြစ်၍ သူ ပြန်ရောက်လာခဲ့မိသည်။
နောက်တစ်ခုက ... သူ့မှာ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့
ဝေဒနာ စွဲကပ်လာခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးကုရ၏။ အမိမြေကို
သတိရလာမိသည်။ အထူးသဖြင့် ... မုံနဲ့သာ ကိစ္စပဲ ... မိဘတွေဆီ
မှာ ကတိပေးထားသောကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

သူ ... ဒေါ်နှင်းသက်အား ကြိုတင်၍ အမှာစကားပြောထား
ပြီးသားဖြစ်သည်။ မုံနဲ့သာမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိစေရန် ဖြစ်၏။
အရင်ကတော့ ... သူ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စက သိပ်အရေးတကြီး
မဟုတ်ခဲ့။

မိဘတွေကို ပေးထားတဲ့ကတိကို လုပ်ဆောင်ရန်သာဖြစ်
သည်။ အရှက်သိက္ခာကို စောင့်ဆိုင်းတတ်သော သူ့အတွက်
လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအတွက် လေးလံနေခဲ့သည်။ ပြောရမှာ စိတ်မလုံ။
တစ်နေ့ ... သူမအား လက်ထပ်ယူဖို့အတွက် ပြုစုယူယထား

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

သည်ဟု အထင်မခံနိုင်။ မိဘတွေရဲ့ ကတိဆန္ဒအတွက်ပါပဲ။
မုံနဲ့သာမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိဘူးဟုလည်း သူ့ယုံကြည်နေမိ
သည်။

“မူလေးဟာ အမြဲတမ်း လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ကျေးဇူးတရား
ကို သိတတ်တဲ့ မိန်းမကောင်းလေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဒေါ်နှင်းသက်ထံ ဖုန်းဆက်တိုင်း ထိုစကားကိုပင် အားရ
ကျေနပ်စွာ ကြားခဲ့ရသည်။

မင်း ... မုံနဲ့သာ ... မြင်မြင်ချင်းပဲ ကိုကို ဘာဖြစ်သွားရတာ
လဲ။ ကိုကိုနှလုံးသားတွေကို လှုပ်ရှားစေခဲ့သူ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ နေလာခဲ့
သော ခန့်ထယ်ပါ။ မိန်းကလေးတွေနှင့် အကင်းရှင်းဆုံး နေထိုင်
လာခဲ့မိတာကိုပင် ဂုဏ်ယူခဲ့မိသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ
ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာမုံနဲ့သာရဲ့ မျက်နှာပူးပူးရွရွလေးကို တွေ့မြင်လိုက်
ရတဲ့အချိန်တိုင်းလေးအတွင်းမှာပင် ကိုကို လွန်စွာ မြတ်နိုးတွယ်တာ
သွားရသည်ဟု သတ်မှတ်ထားမိခဲ့၏။

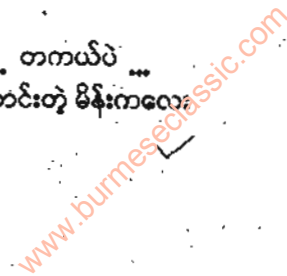
“မောင်ခန့်ထယ်”

“ဗျာ”

“မုံနဲ့သာလေ ... အခုတော့ ဒေါက်တာမုံနဲ့သာပေါ့ ... မင်း
မှတ်မိရဲ့လား မောင်ခန့်ထယ်”

သူ ... ခေါင်းခါမိသည်။ မမှတ်မိဘူး ... တကယ်ပဲ ...

မင်း အရမ်းလှနေတယ်။ စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး
ပဲ။ ဟုတ်တယ် မုံနဲ့သာ ...

သင်္ကြန်

ကိုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ မင်းကို လက်ထပ်မယ်။ စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့အသိ ဝင်လာသည်။

ရင်ညွှန်ဆီမှ နည်းနည်း စူးအောင်ချင်လာ၏။ သူ့နှလုံးသား တွေ လှုပ်ရှားလွန်း၍ ကယောင်ကတမ်းနှင့် သူ့ရင်ဘတ်တွေကို ဖိထားလိုက်ရသည်။

“ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မောင်ခန့်ထယ် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... အောင့်လို့လား”

သူ ... ခေါင်းခါပြမိသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ရှားဖို့ပင် အတော်လေး အားယူနေရ၏။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အနားယူလိုက်နော် ... ဒေါ်သက် ကိုကိုကို စကားတွေ သိပ်မပြောပါနဲ့တော့”

“အေးကွယ် ... မောင်ခန့်ထယ် အနားယူလိုက်ဦး”

လေယာဉ်ကွင်းမှ ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းစေသည်။

မို့နဲ့သာက သူ့ကိုဆေးပြားလေးတစ်ခု ငုံ့ထားရန်ပေး၏။

“ကိုကို ငုံ့ထားနော်”

“ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မို့နဲ့သာ”

ထိုစကားလေးကိုပင် အတော်လေးအားယူ၍ ပြောလိုက်မိသည်။ လက်ကား ပြုလိုက်၏။

ကိုကိုက နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်ကြီးအဖြစ် မို့နဲ့သာစိတ်ထဲမှာ မှတ်ယူမထားစေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်နေ၏။

ကိုကိုက ထယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“မောင်ရင့်ရောဂါက နုပါတယ် ... ဘာမှမစိုးရိမ်ရပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူနိုင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ မိန်းကလေးကိုတော့ အလွန်အမင်း မချစ်မိစေနဲ့”

သူ့ကို ဆေးကုသသော သမားတော်ကြီးက အသေအချာ မှာကြားလိုက်သော စကားတွေသာ ဖြစ်သည်။

မို့နဲ့သာ ... ကိုကိုတော့ ခက်ပြီ။ မင်းကို အလွန်အမင်းမချစ်မိဖို့ ကိုကိုနှလုံးသားတွေအပေါ် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါ့မလားဆိုတာ မသိတော့ဘူး။

မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ အချစ်ဆိုတာကို စောစောက ကိုကို မသိတာတော့ အမှန်ပဲ။

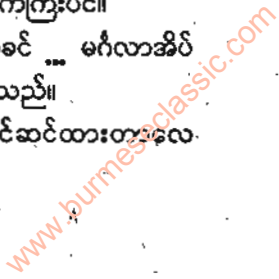
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်အထိ အစွဲအလမ်းကြီးစွာ ချစ်သွားမိမယ်လို့လည်း မထင်မှတ်မိဘူး။ မို့နဲ့သာ ရယ် ... မင်းကို ကိုကို ချစ်မိသွားပြီ။

လက်ထပ်ဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေပိုပြီး ခိုင်မာသွားသလိုပဲ။

အိမ်ရောက်လာသည်။ သူ့အိပ်ခန်းကို အခမ်းနားဆုံး ပြင်ဆင်ထားကြ၏။ ဒီတိုက်ကြီးအား မကြာခင်ကမှ အသစ်ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားမှနေ သူ့ကိုယ်တိုင် ပုံစံထုတ်ပြီး ဆောက်စေခဲ့၏။ ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ လုပ်ခွဲညားသော တိုက်ကြီးပင်။

အထူးသဖြင့် ... သူ့အိပ်ခန်းပဲ။ မကြာခင် ... မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“မို့နဲ့သာ ကိုယ်တိုင် ဒီအခန်းကို ပြင်ဆင်ထားတာလေ မောင်ခန့်ထယ်”

သင်မြကိန်း

“စိတ်ကူးကောင်းတယ် ဒေါ်သက်”

ကိုကိုက ပြောသည်။ သူမ ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ကိုကိုရဲ့ ကျေနပ်မှုကိုတော့ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်နေမိသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မ သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်ချင်တယ်”

“ကိုကို နေကောင်းပါတယ် မှုံနဲ့သာ ... လူမမာကြီးတစ်ယောက်အထိ မဖြစ်သေးပါဘူး ကလေးရဲ့”

မှုံနဲ့သာက သူ့အား လူနာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်မှာကို သူ အစိုးရိမ်ဆုံး ဖြစ်နေမိသည်။

“ဒါဆို ကိုကို အနားယူတော့”

“အင်း”

သူ ... ပြောလိုက်သည်။ အနားယူဖို့တော့ သင့်နေ၏။ မှုံနဲ့သာကိုလည်း သူ့အနားမှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားစေချင်မိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ဖြစ်၏။ မှုံနဲ့သာနှင့်ဒေါ်သက် အပြင်ကို ထွက်သွားကြတော့သည်။

သူ့အား စိတ်မချသော မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် မှုံနဲ့သာက ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားမိသည်။ လူမမာအဖြစ် မနေလိုသော သူသည် အိပ်ရာထဲမှာ ဖြစ်၏။

မိသားစုနှင့်ပင် ထိုင်၍ စကားမပြောနိုင်သော အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။ မဖြစ်သေးဘူး ... ကိုယ် ထမုပဲ။

“ရှင် -
ရှင် ... ရှင်”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

ခြေသံလေး ... မှုံနဲ့သာပဲ။ ဆရာဝန်ပီပီ သူ့အား လူမမာတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။ သူ ... ထလိုက်မိသည်။ မှုံနဲ့သာ ရောက်မလာခင် သူ့အပြင်ထွက်ရန် တံခါးဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင် ... ကိုကို”

“အပြင်သွားကြရအောင် ... လသာဆောင်မှာ ထိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားခိုင်းလိုက် မှုံ”

“ကိုကို”

“ပြော”

“ဟို ...”

“ဘာဟိုလဲ”

“ကိုကို အနားယူပါ”

“ဟ ... ကိုကို ခရီးမပန်းပါဘူးမှုံနဲ့သာ ... ဘာဖြစ်လို့ အနားယူရမှာလဲကွ”

သူ ... ရယ်ကာ မောကာ ပြောမိသည်။ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက စိတ်မချသလိုကြီး ဖြစ်နေ၏။

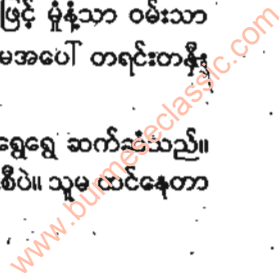
“ဆရာဝန်မလေးနော် ... ကိုကိုကို လူနာမထင်နဲ့”

“အဟက်”

“သွားစို့”

ကိုကိုက သဘောကောင်းလွန်းနေသဖြင့် မှုံနဲ့သာ ဝမ်းသာနေမိသည်။ မထင်ဘူး ... ဒီလောက်အထိ သူမအပေါ် တရင်းတနိုးဆက်ဆံလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။

ကိုကိုဘက်မှ ကြည်ဖြူစွာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံသည်။ သူမ အားတက်မိ၏။ အထင်နှင့်အမြင် တခြားစီပဲ။ သူမ ယင်နေတာ

က ဣန်ဒာထားတင်းတင်းကြီးနှင့် 'မတူမတန်သလို ဆက်ဆံမည် ဟုဝင်။

မှန်သာမှာ အပြစ်ရှိသည်။ စိတ်တွေ မလုံ။ ကိုကိုဆုံးဖြတ် ချက် မရဘဲ မောင်နှင့်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့မိသည်။ ဖွင့်မပြောရဲ။ ထေဒနာတွေ ရင်မှာပိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာသူဖြစ်နေသည်။

မပြောရက် ... ကိုကိုစိတ်တွေကို လုံးဝအနှောင့်အယှက် မပေးလို။ ပျော်ရွှင်နေစေချင်မိသည်။ ကိုကို ဟန်ဆောင်နေကြောင်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် သူမ သိနေ၏။

လူမမာတစ်ယောက်အဖြစ် မှန်သာတို့ရှေ့မှာ နေပြလိုခြင်း မရှိပေ။ သူမနှင့်ကိုကို လသာဆောင်ရွှေ ရောက်လာသည်။

ဒေါ်နှင်းသက်က စားစရာ သောက်စရာတွေ လာချပေး၏။

“လိုအပ်တာရှိရင်ပြောနော် မောင်ခန့်ထယ် ... မင်းကိုကြည့် ရတာ ပျော်နေသလိုပဲ”

မောင်ခန့်ထယ်ရဲ့ နူးညံ့ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ချက်ဝန်းတွေကြောင့် ဒေါ်နှင်းသက်ပင် စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝ ရနေသည်။

တော်ပါသေးရဲ့ ...

“ကဲ ... မောင်နှမ နှစ်ယောက် စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောနေကြဦးနော်”

သူ ... မှန်သာရှေ့မှာ ထိုင်နေရတာပင် စိတ်တွေ တည်ငြိမ် မှု ရှိစေရန် အတော်လေး ထိန်းချုပ်နေရသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အအေးသောက်လေ”

“အင်း”

“ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ပြောထားချင်တယ် ... ကျွန်မက ကိုကိုညီမလေးပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုဆက် ဆံပါနော်”

ကောင်မလေး ... မင်း မျက်ဝန်းတွေက ကိုကိုကို လူနာ တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်နေတာ မဟုတ်လား။

“ကောင်မလေး”

“ရှင်”

“ကိုကို လူနာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျွန်မက ဆရာဝန်နော် ... ကိုကိုကို လူနာလို့ပဲ မသတ် မှတ်တာတောင် ဆေးစစ်ဆေးမှုတွေတော့ လုပ်ရမှာပဲ”

“ဟာ ... ကိုကို လက်မခံဘူး ... အဲဒီအချက်က ကိုကို သက်ထက်ဆုံးပဲ ကလေးရယ်”

ကြင်နာစွာ ဆိုမိသည်။ ကလေးတဲ့ ... ကိုကိုနှလုံးသားတွေ ကို ပိုင်စိုးနိုင်တဲ့ မှန်သာပါပဲ။ ညချမ်းက အေးစက်နေသည်။

အခန်း (၃)

“မို့”

“ဟင်”

“မင်းကိုကို ရောက်ပြီလား”

“အင်း”

“အေးစက်စက်ကြီးကွာ”

သူမထံ မောင်က ဖုန်းဆက်သည်။ ကိုကို အိပ်နေ၏။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထားသော

သူမလက်တွေ တုန်ယင်နေသဖြင့် မောင့်လေသံက မကျေနပ်သ
ယောင် ဖြစ်နေသည်။

သူမကလည်း သူမပါပဲ။ ကိုကိုစိတ်တွေ အနှောင့်အယှက်

ဖြစ်မှာကို အကြောက်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“မို့”

“ရှင်”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“မောင်တို့ တွေ့ကြရအောင်ကွာ”

“ကိုကို အခုမှ ရောက်လာတာပဲ မောင် ... နေမကောင်း
ဘူး”

“မောင် လာတွေ့မယ်”

“ကိုကို မသိဘဲ ကျွန်မမှာ ချစ်သူထားပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ
မောင်သိတာပဲ ... တဖြည်းဖြည်းတော့ မောင့်အကြောင်းကို ကျွန်မ
ဖွင့်ပြောမှာပါ”

“မို့ အခက်အခဲတွေကို မောင် နားလည်ပါတယ်လေ ... မို့
စိတ်တွေ သက်သာသလိုနေပါ ... မောင်တော့ စိတ်တွေပူနေတယ်”

“မောင်”

“ပြော”

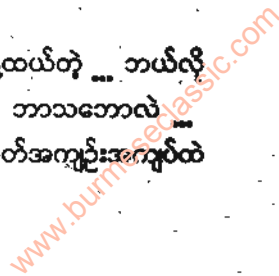
“တစ်ပတ်လောက်အထိပါပဲ ... ကိုကို နေသားကျသွားတဲ့
အထိပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ ... မောင် စောင့်ပိုမယ် ... အဓိက မှုံ့အဆင်
ပြေဖို့ပါပဲ”

မြတ်နိုးကတော့ ချစ်သူကို စိတ်မချ။ ဒါပေမဲ့ ... သူ ...
လူကြီးလူကောင်း ဆန်ချင်နေသည်။ ချစ်သူဆန္ဒတွေကို ဦးစားပေး
နေမိသည်။

မို့ စိတ်ချမ်းသာပါစေ ... ကိုကို ဦးခန့်ထယ်တဲ့ ... ဘယ်လို
လူမျိုးလဲ။ မို့ကို ချစ်သူထားခွင့် မရှိစေရတဲ့။ ဘာသာဘောလဲ ...

မြတ်နိုး စိတ်မချပေမယ့် ချစ်သူကို စိတ်အကျဉ်းအကျပ်ထဲ

သင်္ကြန်

မပို့စေချင်။ သူ့ကြောင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုနဲ့ မောင် တွေ့ချင်တယ် ... မောင်ဆရာ သမားတော် ကြီး ဦးခင်အောင်နဲ့ ပြမလား”

“အခုလည်း ဆရာကြီးနဲ့ပဲ ပြနေတာပဲမောင် ... ဒီညနေ တောင် ဆရာကြီးနဲ့ ပြဖို့ရှိတယ်”

“အိုကေ ... မောင်လာခဲ့မယ် မှုံ”

“အို ... မလာနဲ့လေ ... ကိုကိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် အောင် မလုပ်ချင်ဘူး”

“မောင်က ဆရာတပည့်ပဲ ကူနေကျ”

မှုံ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... သူက လူကြီးလူကောင်းတစ် ယောက်။

“ကိုကိုကို မောင် တွေ့ချင်တယ် ... ဆုံဖူးချင်တယ် ... ဒီ တောင်းဆိုမှုက တရားမျှတပါတယ် မှုံရာ”

မောင်ဘက်က တွေးကြည့်တော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲ။

သူမ အကြောက်လွန်နေတာပါ။ ကိုကို နားလည်မှာပါ။

မောင်ကို ဥပေက္ခာပြုထားတာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ကျွန်မ စိတ်လောကြီးနေတယ်မောင် ... ကိုကိုက ဝေဒနာ ရှင်တစ်ယောက်လို သတ်မှတ်တာမျိုးတော့ လက်မခံဘူး”

“မောင် သဘောပေါက်ပါတယ် မှုံ”

“ကိုကိုက လူကောင်းဟန်ဆောင်နေတယ် ... ကျွန်မကို လည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး ထင်တာပဲ မောင်”

သူ ... ကိုခန့်ထယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူ ကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဟု တွက်ချက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ မှုံက အကြောက်လွန်နေတာပါ။

“ကိုကိုဘဝမှာ ကျွန်မဟာ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ မိန်းကလေး အဖြစ် မထင်မှတ်စေချင်တာပါ မောင်”

“မင်းစိတ်ဓာတ်ကို မောင် သိပြီးသားပါ မှုံ ... မောင် အတတ်နိုင်ဆုံး မင်းဘက်ကနေ ကူညီစောင့်ရှောက်မှာပါ”

“မောင်”

“ပြော”

“ညနေကျရင် အရမ်းကြီးတော့ အမူအရာ မပျက်စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချ”

“ဒါပဲနော် မောင်”

“အိုကေ”

ဖုန်းချလိုက်သည်။

“မှုံ”

“ဟင် ဒေါသက်”

“မောင်မြတ်နိုးနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး မိတ်ဆက်မပေးလိုက်နဲ့ နော် ... မှုံရော ဒေါသက်ရော မကောင်းဖြစ်သွားမယ်”

“မှုံ သိပါတယ် ဒေါသက် ... စိတ်ချပါ။ ကိုကိုကို ဘယ်တော့

သင်ပြောရန်

မှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါဘူး”

“သာခုကွယ် ... လိမ္မာလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ဒေါ်နှင်းသက် ကိုယ်တိုင် မောင်ခန့်ထယ်အား မှုံနှံသာတွင် ချစ်သူရည်းစားမရှိသေးကြောင်း ပြောပြထားခဲ့သည်။

“သမီး ချစ်သူကို မောင်ခန့်ထယ်က ရွေးချယ်ပေးမှာပါ”

“မောင်ကိုတော့ တိုကို ကျေနပ်လက်ခံမှာပါနော်”

မောင်က အဘက်ဘက်ကနေ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်

စုံနေသော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေသည်။

ကိုကို လက်ခံမှာပါ။ ကျေနပ်မှာပါ။

“ကိုကို ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေတယ်လေ မှုံ”

“ဟင်”

ကိုကိုက လူမမာတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံလိုခြင်းမရှိပေ။

ကျန်းမာရေးအတွက် လေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ်နေသည်။ ရယ်

ချင်လာ၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ပြီးယောင်လေး သန်း လာသည်။

မောင်က တစ်မျိုး ... ကိုကိုနှင့် ဆုံချင်နေသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“ကျန်းမာရေးလေ”

“ကျွန်မလည်း ကူမယ်”

ကိုကိုက ပန်းပင်တွေကို ပျိုးနေ၍ သူမ ဝင်ကူရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ညနေ ဆေးခန်းပြရမယ်နော်”

“ကိုကို နေကောင်းပါတယ် ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝန်တော့ ပြသင့်တာပေါ့”

ခန့်ထယ်ကတော့ မှုံနှံသာအမြင်မှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် မမြင်မတွေ့လိုပေ။

မှုံနှံသာ ... ကိုကိုစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတယ်။ မင်းအပေါ် မရိုးသားတော့ဘူး။ ချစ်မိနေပြီ။

လူကြီးတွေက လက်ထပ်ဖို့ ပြောခဲ့စဉ်က သာမန်ပင် စိတ်မဝင်စားခဲ့။

“မင်း ... မှုံလေးကို လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်ပါ”

မှာခဲ့သည်။ မလွဲသာ မရှောင်သာတော့သဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့မိ၏။

မှုံနှံသာနှင့် လက်ထပ်ရန်ဖြစ်သည်။ အခြေအနေက ဝို၍ပင် ခိုင်မာသွားရတော့၏။ မင်းကို ချစ်မိသွားပြီ မှုံ။ ကိုကိုက မိန်းကလေး

တွေနဲ့ သိပ်ပြီး မပတ်သက်ချင်ဘူး။

တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်

ချင်တာ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကိုကို ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

သူမက မျက်ဝန်းလေးကို ပင့်ချိုကာ မေးနေသည်။ နှလုံးသားတွေက လှုပ်ရှားချင်လာရသည်။ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာ၏။

ရင်ညွန့်ထဲမှ အောင့်ချင်လာသည်။ မှုံ့နဲ့သာလေးကို သူ မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့ပြီဆိုတာ သေချာနေ၏။ ဖွင့်ပြောရမှာ ခက်နေသည်။

သူ့ညီမလေး ...

“အား ...”

“ဟင် ... ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် ပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွားရသည်။

သူ ... ကြောင်သွားသည်။ မကြီးမငယ်နှင့် ရူးသွပ်စွာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်မိခြင်းပင်။

“ကိုကိုရင်ညွန့်က အောင့်၊ အောင့်နေတတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ကိုကို စိတ်လှုပ်ရှား မခံနိုင်တာပါ မှုံ”

“ကိုကိုမှာ ဘာတွေများ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေရှိနေလို့လဲဟင်”

“ရှိတယ် မှုံ”

“မှုံနဲ့ ဆိုင်လား”

“မှုံ”

“ရှင်”

“မှုံ့မှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိလား”

သူမ ... အထိတ်တလန့် ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အပူလှိုင်းတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားသလို ပူရှိန်းရှိန်းကြီး ဖြစ်သွားရ၏။

ချစ်သူရှိလားတဲ့။ ဘုရားရေ ... ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

“မှုံ”

“ဟင်”

မှုံ့အမူအရာက သိသိသာသာ ပြောင်းသွား၍ သူ စိတ်ထင်သွားမိသည်။ သူ့မေးခွန်းကြောင့် ကောင်မလေး ရှက်သွားတာလား

ဟုပင် ထင်မိသွား၏။ သက်သက်သာသာ တွေးတာ။

“ဖြေလေ”

“ကျွန်မ ...”

“မင်းမှာ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ချစ်သူ ရှိနေပြီလား မှုံနဲ့သာ”

ကိုကိုလေသံတွေက မသိမသာ တင်းမာခတ်ထန်သွားသည်။

“မှုံ”

“ရှင် ...”

“ဖြေလေ”

“ဟင့်အင်း ... မရှိပါဘူး ကိုကို ... ဘာတွေမေးနေတာလဲ၊
မရှိပါဘူး”

“တကယ်လား”

“ဟုတ်”

သူ ... စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ မှုံ့နံ့သာသည် ပညာ
တတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ဒေါက်တာ မှုံ့နံ့သာပဲ။ သူ့ကိုတော့ လိမ်ညာပြောဆိုလိမ့်မည်
ဟု မထင်မှတ်မိပေ။ ယုံကြည်မိနေသည်။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်မှုတွေ လျော့ပါးသွားစေရန် သက်ပြင်း
မောကြီးကို မသိမသာ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

“ကိုကို ... ညနေ ဆေးခန်းသွားပြရမယ်နော်”

“ကောင်မလေးက ကိုကိုကို လူနာထင်နေလို့လားကွာ”

“ဟင့်အင်း ... မထင်ပါဘူး ကိုကိုရာ ... ကျွန်မက ကိုကို
တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ အရမ်းစိတ်ပူနေလို့ပါ”

ပျော်စရာပဲ ...

မှုံ့နံ့သာ ကိုယ်တိုင် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးမားစွာ တွယ်
မြဲနေသည်။

သူ စိတ်အေးသွား၏။ ကောင်မလေးနှင့် လက်ထပ်ဖို့က
တော့ မိဘတွေဆန္ဒကို မပြောပြချင်။ နှစ်ဦးလုံးရဲ့ နှလုံးသား ခံစား

ချက်တွေနှင့်ပဲ ဆုံးဖြတ်စေချင်သည်။
အချစ် လိုအပ်တယ်။ သူ ... အတင်းအကျပ် မသိမ်းပိုက်လို့

လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာဖြင့် မှုံ့နံ့သာအား လက်ထပ်လိုသည်။
မင်းနှလုံးသားတွေထဲကနေ ကိုကိုအပေါ် စွဲလမ်းမြတ်နိုးနေ

စေချင်တယ်။

“ကိုကို ... အလုပ်တွေ ရပ်တော့နော် ... ထ ... ရေချိုးမယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ပီတိတွေ ဖြာဝေသွားရသည်။ အေးမြ
တဲ့ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားရသလိုပင်။

သူ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်မ စောင့်နေမယ်နော်”

“မှုံ့နံ့သာ ဆန္ဒကြောင့်သာ ကိုကို ဆေးခန်းသွားပြရမှာ၊ စိတ်
မပူပါနဲ့၊ ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုကိုနေထိုင်
ပြုမူရမယ်”

“ဟေ့ကောင်မလေးရ ... ဆရာဝန်ဆိုပြီး ကိုကိုကို လူနာလို
တော့ မသတ်မှတ်ထားနဲ့နော်”

“အဟဲ”

သူမ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ မသိမသာ ဝင်လာခဲ့မိသည်။

“ဒေါ်သက်”

“ဟင်”

သူမ လက်လေးတွေ အေးစက်ထုံကျင်နေသဖြင့် ဒေါ်သက်
ပင် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“မှုံ့လေး ... မောင်ခန့်ထယ်နဲ့ ဘာဖြစ်လာလဲ ... လက်တွေ

အေးစက်နေတာပဲ”

“ဒေါ်သက်”

“ပြော”

“ကိုကိုက ကျွန်မမှာ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ချစ်သူ ရှိလားတဲ့”

“မို့ ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ငြင်းလိုက်တာပေါ့”

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ကိုကိုမှာ ရောဂါရှိတယ် ... တစ်ချက် တစ်ချက် အောင့်နေ ပုံပဲ ... ကိုကို-ဟန်ဆောင်နေတာ၊ ရုတ်တရက် မပြောချင်လို့”

“အေးကွယ် ... ဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောပြရမှာပဲ ... အလော တကြီး မပြောဖို့ဘဲ လိုအပ်တာ”

“မောင်က ဒီညနေ ဆေးခန်းကစောင့်နေမှာ၊ ကိုကိုကို တွေ့ ချင်လို့တဲ့”

“ဟင်”

“ဟို ... လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တွေ့ ဆိုမှာပါ”

“အမူအရာတွေ မပျက်အောင်တော့ ဆင်ခြင်နော် မှူ”

“အင်းပါ”

“မောင်ခန့်ထယ်ကတော့ လူကြီးလူကောင်းပါကွယ် ... ပညာလည်း တတ်တယ် ... ငွေကြေးအရလည်း ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူး၊ သမီးရှေ့ရေးအတွက် စိတ်ပူနေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“ကျွန်မဘဝမှာ ကိုကိုဟာ ကျွန်မ ကိုကိုပါ ... သွေးသား၊ မတော်စပ်ပေမယ့် အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်ကလိုပဲ သတ်မှတ်ထားမိ တယ် ဒေါ်သက်ရယ်”

“မောင်မြတ်နိုးကို မောင်ခန့်ထယ်က သဘောကျလက်ခံမှာ ပါကွယ် ... အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

“အင်းနော် ... အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းနေရ တာပဲ ဒေါ်သက်ရယ်”

မို့နဲ့သာ ... အတွေးတွေတော့ လှုပ်ရှားနေမိသည်။

အဆင်ပြေပါစေ ... မောင်နဲ့ကိုကို တွေ့ဆုံသင့်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိနေသည်။ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝကြတဲ့ ယောက်ျား နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုတွေက ကောင်းတဲ့လက္ခဏာတွေပဲ ဖြစ် လာနိုင်သည်ဟု သူမ တွေးမိနေခဲ့၏။

ကိုကိုကို ဆေးခန်းပြုရမည်ဖြစ်၍ သူမ ပြင်ဆင်နေမိသည်။

အခန်း (၄)

ကိုခန့်ထယ် ... နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ ခန့်ထယ်ချောမော
သော လူတစ်ယောက်ပါ။

မြတ်နိုးပင် သိမ်ငယ်သွားရသည်။ ဖွံ့နှင့်က သွေးသားမတော်
စပ်။ သူ ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ။ မတွေးသင့်ဘူး။

လုံးဝ မတွေးသင့်ဘူး။

လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုခန့်ထယ်က ဖွံ့
အား သွေးသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်နေမှာပါပဲ။

ဆရာကြီးအား ပြောပြထားခဲ့သည်။ ကိုခန့်ထယ်ကို စောင့်
ရှောက်မည့် လက်ထောက်ဆရာအဖြစ်ပင်။

“ကိုခန့်ထယ်”

“ပြောပါ ဆရာကြီး”

ဆရာဝန်ကြီးသည် ခန့်ထယ်တို့ မိဘတွေ လက်ထက်တည်း
က ပြသနေခဲ့သော မိသားစုဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ပါပဲ။

ထို့ကြောင့်ပင် ...

သူ လာရောက်ပြသခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

၃၇

ပြီးတော့ ... ဖွံ့နဲ့သာ ဆန္ဒ ... သူကတော့ လူနာတစ်
ယောက်အဖြစ် မသတ်မှတ်လိုပေ။

“မောင်ရင့် နှလုံးသွေးကြောထဲမှာ ပိတ်ဆို့မှု အနည်းငယ်
တော့ ရှိနေတယ်”

အီးစိဂျီမှတ်တမ်းကို ကြည့်ပြီး ဆရာကြီးက ပြောနေသည်။

“စိတ်လှုပ်ရှားတာတွေ ... အလုပ်တွေကို အလောတကြီး
လုပ်တတ်တာမျိုးတွေ ရှောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ခန့်ထယ်က တည်ငြိမ်ပါတယ်။ မောင်ရင့်ကို အထူး
အထွေတော့ မှာစရာ မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ခန့်ထယ်”

“ပြောပါ ဆရာကြီး”

“ကျုပ် ... နှစ်လလောက် နိုင်ငံခြားကို သွားရမယ် ... မောင်
ရင့်အတွက် အနီးကပ် စောင့်ရှောက်မယ့် လက်ထောက်က သူပဲ”

“ဗျာ”

“သူက ဒေါက်တာမြတ်နိုးတဲ့ ကျုပ်လက်ထောက်ပါ ... လို
အပ်တာတွေ အားလုံး ဒေါက်တာမြတ်နိုးက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေး
လိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာမြတ်နိုးတဲ့ ... သူ ... သဘောမကျမိ။

ဖွံ့နဲ့သာကလည်း ပြန်ကြည့်နေတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်

ယောက် သိက္ခာမီးခင်မင်နေပုံရသည်။ သူလည်း ပညာတတ်ပဲ။
 တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စတွေ့တည်းက အကြည့်တွေ
 က တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။
 ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာသည်။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးက လူချော
 လူခန့်တစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။
 “မောင်ရင်”
 “ဗျာ”
 “လိုအပ်ရင် သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ ဒေါက်တာမြတ်နိုးပဲ
 ပြပေးလိမ့်မယ် ... နှစ်လလောက်ပဲ ကြာမှာပါ”
 “ဆရာကြီး”
 “ပြောပါ”
 “ကျွန်တော့်ညီမလေးကလည်း ဆရာဝန်ပါ ... အနီးကပ်
 ပြုစုလို့ရပါတယ်လေ ... ဒေါက်တာမြတ်နိုး မလိုအပ်ဘူးထင်တယ်။
 ဟို ... ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်သူမှ အလုပ်မရွပ်
 စေချင်လို့ပါနော်”
 ကိုကိုက လူမမာတစ်ယောက်အဖြစ် မနေလိုတာပဲ ဖြစ်
 သည်။
 “ကိုကိုကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”
 “ဟင်”
 သူ ... ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုတဲ့ ...
 ဒေါက်တာမြတ်နိုးက သူ့အား တရင်းတနီး ဆက်ဆံနေသည်။
 “ကိုယ့်နာမည် ခန့်ထယ်ပါ ... မောင်ရင်တို့က ... ”

“ကျွန်တော်တို့က ဆေးတက္ကသိုလ်မှာတော့ တွေ့မြင်ဖူးနေ
 ပါတယ်”
 မယုံပေ ... ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ပုံတို့ ကြည့်ရတာ ရင်းနှီးနေ
 သလိုပင်။ စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျမိ။
 “ဆရာ ... ကျွန်တော့်အတွက် ညီမလေးရှိပါတယ်၊ မောင်ရင်
 မလိုအပ်ပါဘူး ... ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ဆရာ့ လက်
 ထောက်ဆီ သွားပြပါ့မယ်”
 သူ ... ထလိုက်မိသည်။
 ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်မိရ၏။ မှုံနဲ့
 သာထံ အကြည့်တွေ ရောက်နေသည်။
 “မှုံ”
 “ရှင်”
 “ပြန်စို့”
 သူ ... ဆက်ပြီး မနေနိုင်တော့ ... ဒေါသတွေ ထွက်ချင်
 လာသည်။ မှုံနဲ့သာကိုခေါ်ပြီး ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။
 ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ ... ။ အကြည့် ရိုင်းလွန်းသည်။
 အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။
 “မှုံ”
 “ရှင်”
 “ထိုင်”
 “ဟုတ်”

သင်မြတ်နိုး

သူမ ... အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။ ကိုကိုအခြေအနေက မကောင်းတော့ ... ဒေါသတွေနဲ့ ဖြစ်နေသည်။

“ဟိုကောင် ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်ကောင်လဲ ကိုကို”

“ဒေါက်တာမြတ်နိုး”

“ရှင်”

“မှန်မှန်ပြောစမ်း ... မင်းနဲ့ဒေါက်တာမြတ်နိုး ဘယ်လိုပတ် သက်နေလဲ”

“ရှင်”

သူမ ... ဘာဖြေရမလဲ။ မောင်နှင့်သူမက ချစ်သူတွေ။

“ဖြေလေ”

“မိတ်ဆွေတွေပါ”

“တကယ်လား”

ကိုကိုအကြည့်တွေကို သူမ ရင်မဆိုင်ဝံ့တော့သည်။ စူးရှ နက် စိုင်းလွန်း၏။

“မှုံနဲ့သာ”

“ရှင်”

“မင်းမှာ တကယ်ပဲ ချစ်သူ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“တကယ်နော်”

“ဟုတ်”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“မင်းကိုကြည့်တဲ့ ဒေါက်တာမြတ်နိုး မျက်လုံးတွေကို ငါ သဘောမကျဘူး”

“ဟင်”

“သိပ်ပြီး ရင်းနှီးလွန်းနေတယ်”

သူ ... ဝန်တိုနေမိသည်။ မှုံနဲ့သာမှာ ချစ်သူရှိနေတာ လုံးဝ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရ၏။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက သူ့စိတ်တွေကို ငြိမ်သက်အောင် ထိန်းချုပ် ရမည်တဲ့။

“ကိုကို အနားယူလိုက်ပါလား”

“မနားပါဘူး ... ကိုကိုက လူနာမဟုတ်ဘူးနော် မှုံနဲ့သာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုကို အနားယူသင့်တယ် ... ဆေးသောက် ရမယ်”

“မသောက်တော့ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကို လူနာမဟုတ်ဘူး”

ဒုက္ခ ရောက်နေသည်။ မှုံနဲ့သာကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ဘယ် လိုထုတ်ဖော်ပြောရမလဲ။ လူကြီးတွေက စီစဉ်ခဲ့တာဟုလည်း

မပြောချင်။ မှုံနဲ့သာက ယုံကြည်ပါ့မလား။

“မှုံ”

“ရှင်”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုလက်ခံထား လဲ”

သင်္ကြန်

“ကိုကိုဟာ ကျွန်မသံယောဇဉ်အကြီးရဆုံး ... အတွယ်တာ ရဆုံး အစ်ကိုတစ်ယောက်ပါ”

အစ်ကိုတစ်ယောက်တဲ့။ သူ ... သဘောမကျဆုံး အသုံး အနှုန်းတွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ လူလောကကြီးထဲမှာ တွယ်တာစရာ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိနေတာပဲဟာ”

“မို့”

“ရှင်”

“ကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သံယောဇဉ် မတွယ်ရဘူး နော်”

သူမ ... အကျပ်ရိုက်သွားမိသည်။

မောင် ရှိနေ၏။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားသော

ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ သူမ စိတ်တွေမလုံမလဲ ဖြစ်ရ၏။

“ကိုကိုပြောတာ ကြားရဲ့လား မို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြားပါတယ် ကိုကို”

“ဥစာစားဖို့ ပြင်ဆင်တော့ ... ကိုကို ဗိုက်ဆာပြီ”

သူမ ထလာခဲ့မိတော့သည်။

အခန်း (၅)

“မို့ ... မင်္ဂလာကိုက မောင်ကို မလိုလားပုံပဲကွာ”

မောင်က ကျွန်မ တာဝန်ကျသော ဆေးရုံတွင် လာတွေ့ သည်။ ကိုကိုက သူမထံ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်နေတတ်သဖြင့် မောင်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုဖို့ပင် အချိန်မရ။

“မို့”

“ဟင်”

“အပြင်ခဏ ထွက်ရအောင်”

မောင်က သူမအား လွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံလိုမည် ဖြစ်သည်။ သူမလည်း တွေ့ချင်တာပါပဲ။ မောင်ကို အဖြေတစ်ခုခုပေးဖို့အတွက် သူမ ဝန်လေးနေရသည်။

“မို့ ... မောင်တောင်းဆိုမှုတွေကို မင်းလိုက်လျောသင့်တယ် ကွာ”

သူမ ... မောင်ကို ချစ်မိသည်။ တွေ့ချင်တာပါပဲလေ။

ခက်နေတာက ... ကိုကို ...

“ကိုကိုမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေတာ မောင်အသိဆုံးပဲ မဟုတ် လား ... ကိုကိုက ကျွန်မအပေါ် မယုံမကြည်ဖြစ်မှာ ကျွန်မ ...

အကြောက်ဆုံးပဲ မောင်”

“မောင်ရော ... နို့ပါ ဘဝအတွက် လုံလောက်တဲ့ စံချိန်
စံညွှန်းတွေ ပြည့်ဝနေကြတဲ့လူတွေပဲ ... အတောင်အလက်စုံနေပြီ
နို့”

“ကိုကိုက ကျွန်မကို ကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်ချင်
ထင်နေမှာ”

သူကတော့ ကိုခန့်ထယ်တစ်ယောက် နို့နဲ့သာအပေါ်၌ ရိုး
သားသော မောင်နှမစိတ်ဓာတ် မရှိနိုင်ဟု ထင်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ခု
တော့ ထူးခြားနေ၏။

“အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်တဲ့ နို့မှာ ချစ်သူရှိနေတာ
အပြစ်ရှိလားကွာ”

“မောင် ... ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါနော်”

“မောင် နားလည်ပါတယ်ကွာ ... တစ်ခုပဲ မောင်စိတ်ပူတာ
က နို့နဲ့မဝေးချင်ဘူး”

“မဝေးရပါဘူး မောင်ရယ် ... ကိုကိုက တစ်နေ့တော့ ကျွန်မ
နဲ့မောင့်အပေါ် နားလည်မှု ပေးလာမှာပါ”

သူမ ... မောင့်အပေါ် သစ္စာရှိနေပုံမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
တတွတ်တွတ် ပြောခဲ့မိသည်။

“နို့”

“မောင်”

“မောင်နဲ့ အပြင်ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါကွာ ... တစ်ခုခု
သွားစားရအောင်”

သူမစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုသိသွားမှာ ကြောက်နေမိသည်။

“မောင်နဲ့တွဲဖို့ နို့ ဒီလောက်အထိပဲ ကြောက်နေရပြီလား”

“ကိုကိုမှာ ဝေဒနာတွေ ရှိနေလို့ပါ မောင် ...”

သူမ ... မောင့်ကို သနားနေမိသည်။ ‘ကျွန်မရဲ့ ချစ်ဦးသူက
မောင်ပဲ မဟုတ်လား။’

“ကိုကိုက အရွယ်ရောက်နေတဲ့ ညီမတစ်ယောက်အပေါ်
ဒီလောက်အထိ နားလည်ခွင့်လွှတ်မှု မရှိတော့ဘူးလား နို့ရယ်”

“နို့က ဆရာဝန်ဖြစ်တာနဲ့ ချစ်သူရည်းစားထားပြီး မိသားစု
ကို စွန့်ခွာသွားတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိမျိုးတွေ ကိုကို့ဆီမှာ ရှိမနေစေ
ချင်လို့ပါ”

နို့ ပြောနေတာလည်း အမှန်တွေဖြစ်နေသဖြင့် သူ ကိုယ်ချင်း
စာစွာဖြင့် စောဒက မတက်လိုတော့ပေ။

“နို့ဘဝကို မောင်နားလည်ပါတယ်ကွာ ... ကဲ ... မောင်
သွားတော့မယ် ... အိုကေ”

“မောင်”

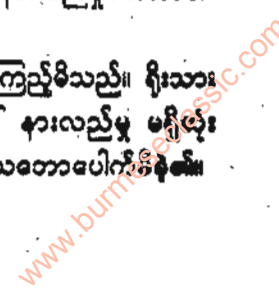
“ပြော”

“ကျွန်မကို စိတ်ကောက်သွားတာလားဟင်”

“မကောက်ပါဘူး နို့ရယ် ... မောင် နားလည်မှုပေးတာပါ”

“မောင်ရယ်”

မောင့်ကို နို့ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်မိသည်။ ရိုးသား
တည်ကြည်သော မောင်သည် သူမအပေါ် နားလည်မှု မရှိလှ
ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ သတိပေါက်မိနေ၏။

သင်ပြန်နိုး

“မို့ စိတ်အေးအေးနေနော် ... မောင့်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ငင်းအပေါ် နောက်ဆုံးတွက်သွက်လေး ကျန်တဲ့အထိ မျှော်လင့်နေ ချာဝါ”

“မောင်”

“ပြောလေ မို့”

“အပြင်ခဏလောက်တော့ ထွက်မယ် ... မောင်နဲ့မနက်စာ စားကြမယ်”

“မို့ရယ် ... မောင့်အတွက် ဘာမှစိတ်သောက်တွေ မရောက် ဝါနဲ့ မောင် ... နားလည်ပါတယ်ကွာ”

“ရပါတယ် မောင် ... ကျွန်မဘက်က သတ္တိရှိဖို့တော့ တစ်ခါ တစ်ရံ လိုအပ်တယ်လေ”

“မောင် မခေါ်ရက်တော့ဘူး”

“ကျွန်မ လိုက်သင့်တယ်”

“မို့ကို အကုပ်အတည်းဖြစ်အောင် မောင် မလုပ်ချင်တာ တော့ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်မကို နားလည်မှုတွေပေးတာ ... ကျွန်မ ကျေးဇူးတွေ တင်ပါတယ် မောင်”

မောင်နဲ့သူမ ... မနက်စာ စားဖြစ်သည်။ ကြောက်စိတ်တွေ ကို သူမ ခဏဘေးဖယ်ထားမိ၏။ မောင် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသည်။

အခန်း (၆)

“မို့နဲ့သာ”

“ဟင်”

ကိုကို ... သူမနားနေခန်းတွင် ကိုကိုရှိနေသည်။

“မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ မို့နဲ့သာ”

“ဟို ... ဟို ...”

“မင်း ... ဘယ်သွားနေတာလဲ”

[ကိုကိုလေသံက မာထန်နေသည်။ နားနေခန်းမှာဖြစ်၍ ပတ် ဝန်းကျင်က ကြားမှာ ကြောက်နေမိ၏။

“ကျွန်မတာဝန်ချိန်ပြီးပြီ ကိုကို ... ပြန်ကြရအောင်”

ကိုကို ထသည်။ သူမ ဂျူတီချိန်ပြီးသွား၍ မောင်နှင့်အပြင် ထွက်ခြင်းပင်။ ကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိ သူမအား ကိုကိုက စကား တစ်လုံးမှ မပြောပေ။

ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေပုံပင်။ ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက် လာရတာလဲ။ သူမ ဆေးရုံသို့ ကိုကို လာရောက်လေ့ မရှိပေ။ အိမ်

ပြန်ရောက်လာသည်။

“မို့နဲ့သာ”

“ရှင် ... ကိုကို”

“ထိုင်စမ်း”

ညွှန်ခန်းမှာ ကျွန်မကိုတိုင်ဖို့ မာထန်စွာ ပြောနေသည်။ သူမ
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သွားတာလဲ”

“အပြင်ခဏ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ကိုကိုက သူမ ဘယ်သူနှင့်သွားလဲဆိုတာ သိနေပုံရသည်။

ခလိမ်ချင် ...

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ပါ”

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးက မင်းနဲ့ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ပတ်
သက်နေလဲ”

သူမိတ်ထဲမှာ မှုံနှင့်ဒေါက်တာမြတ်နိုးအား မသင်္ကာဖြစ်နေ
မိသည်။ ရိုးသားမှု မရှိနိုင်။ စောစောက ... သူဖုန်းဆက်သည်။ မှုံ
အပြင်ထွက်သွားသည်တဲ့။ မိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာ၍ ဆေးရုံလိုက်လာ
တော့ ဒေါက်တာမြတ်နိုးနှင့် အပြင်ထွက်သွားကြောင်း သတင်းရ
တော့သည်။

ဘယ်လောက်အထိ ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းလဲ။ ခန့်ထယ်
နေမထိ ထိုင်မသာကြီး ဖြစ်နေမိတော့သည်။

“ပြောလေ”

“ကျွန်မတို့ ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ကြတာပါ ကိုကို”

“မင်း လိမ်တယ် ... ညာတယ် ... မင်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ

မရိုးသားဘူး”

ကိုကိုက ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေတော့သည်။

“ကိုကို”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ... မင်းနဲ့ဒေါက်တာမြတ်နိုး ချစ်သူ
တွေပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို ... ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေ
ပါ”

“မယုံဘူး”

သူမ ... ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကိုကိုအား ကြည့်မိသည်။
ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေ၏။

ကိုကိုက အေးချမ်းတည်ငြိမ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု
သူမ သိထားခဲ့သည်။ အခုတော့ ... ဆောက်တည်ရာမရအောင်

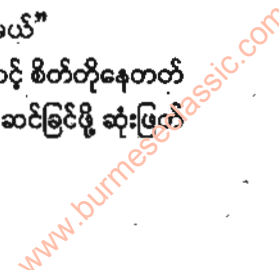
ဒေါသတွေဖြင့် ပေါက်ကွဲနေသည်။ ခက်ထန်မာကျောနေ၏။

“မို့နဲ့သာ”

“ရှင်”

“ဒီနေ့ကစပြီး အပို့အကြို ကိုကိုပဲ လုပ်မယ်”

ကိုကိုအနေနှင့် နှလုံးရောဂါဝေဒနာကြောင့် စိတ်တိုနေတတ်
တာမျိုးလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် သူမ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်

သင်မြတ်နိုး

ထားမိသည်။

ညီမလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနှင့် ဒီလောက်တော့ သဝန်ကြောင်မှာပဲဟု တွေးထင်မိနေ၏။

“ဒေါ်သက်ရော”

ဒေါ်သက် ပြေးထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားပြောတော့ မှုံနဲ့သာမှာ ချစ်သူ လုံးဝမရှိပါဘူးဆို”

ဒေါ်သက်လည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ခေါင်းခါပြနေတော့သည်။

အရင်က ... မောင်ခန့်ထယ် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ရောဂါတွေနာကြောင့် ဒေါသတွေ ဖြစ်နေတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒေါ်သက်”

“ရှင်”

“ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဒေါက်တာမြတ်နိုး ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

“ဒေါ်သက် မသိပါဘူး”

“ဘာ ...”

သူ ... လက်မစ်နိုင် ... ပတ်သက်တာက တရင်းတနှီးကို ပတ်သက်နေရမယ်။ ဒေါသတွေ ဖြစ်နေမိသည်။

မှုံနဲ့သာ ... မင်းကို ကိုကို ချစ်မိနေပြီ။ ကိုကိုရင်ထဲက ချစ်စကားတွေကို ဘယ်လိုပွင့်ပြောရမလဲကွာ။ ပြောစမ်းပါ ...

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... နေ့ထယ်ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်အထိ စွဲလမ်းမြတ်နိုးမိလိမ့်မည်ဟု မထင်

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

မိခွဲပေ။

မြတ်နိုး ... ဒေါက်တာမြတ်နိုး ... ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်။ ပညာတတ်၊ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ့၊ ဘာမှမလိုဘူး။ ကိုကို ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်မလဲ။

မင်းက ကိုကိုအပေါ် အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် တွယ်တာနေမယ်ဆိုတာ ကိုကို မသိဘဲနေမလား မှုံနဲ့သာ။

ခန့်ထယ် ... မင်း မှားနေပြီ။

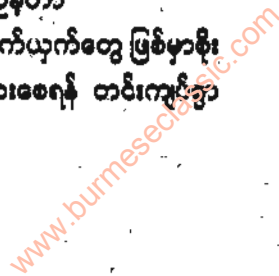
“မှုံနဲ့သာလေးကို သားလက်ထပ်ပါ ... ဒါမှ ဖေဖေတို့ ရှာဖွေထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပျောက်ပျက်လေလွင့်သွားတာမျိုး မဖြစ်တော့ဘူး ... ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲပဲ ဖိတ်စေချင်တယ်သား”

“ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မယူချင်ဘူး ဖေဖေ ... ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပတ်သက်ဆက်ဆံချင်တယ်”

သူ ... အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ခဲ့မိသည်။ ဖေဖေက လက်မစ်။

“ဖေဖေ စကားတွေကို နားထောင်စမ်းသား ... မင်းနဲ့မှုံနဲ့သာလေး ဘဝရှေ့ရှေ့အတွက် ဖေဖေ စီစဉ်ခဲ့တာ”

သူ ... ကတိပေးခဲ့ရသည်။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ဖြစ်မှာစိုး၍ ကောင်မလေးကို ချစ်သူရည်းစား မထားစေရန် တင်းကျပ်စွာ တားခဲ့မိပြီ။

သင်ပြတန်း

နိုင်ငံခြားမှာ နေစဉ်ကတော့ ကောင်မလေးအား သူ ... ဒီလောက်အထိ ကြီးမားတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ မရှိခဲ့။ ခံစားမှုတွေ တင်းမာနေခဲ့သည်။ မှုံ့နို့သာကို မြင်မှ ... လှပချောမောစွာ နုမွတ် လန်းဆန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ...

ခန့်ထယ် အစောကြီးတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် မနေခဲ့ မိဝေ။ စိမ်းနေခဲ့သည်။ မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်ပဲ။ သူ ထင် တယ် ... ဒီကောင်မလေးမှာ ချစ်သူရည်းစား ရှိနေမှာပဲဆိုတာပင်။

“မှုံ့နို့သာ”

“ရှင်”

“မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေတာကို လက်မခံဘူး”

“ရှင်”

သူမမှာ ချစ်သူရှိနေသည်။ ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်း သိအောင် ဖြစ်သွားရ၏။

“မင်း ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနဲ့ ဒေါက်တာမြတ်နိုး တကယ်ပဲ မိတ်ဆွေတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို”

“တကယ်နော်”

“အင်း”

“မင်း ... မလိမ့်နဲ့”

သူမ ... ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ချစ်သူရှိနေတာကို လက်မခံ

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

ဘူးဟု ကိုကိုက ခိုင်မာစွာ ပြောနေ၏။ မောင့်မှာ အပြစ်မရှိ။ သူမ အပေါ် နားလည်လွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ကျွန်မဘဝမှာ လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်မယ့် ယောက်ျား တစ် ယောက် ရှိလာရင်လည်း အဲဒီယောက်ျားက အရာအားလုံး ပြည့်စုံ နေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပါပဲ”

“ဘာ”

ကိုကိုက အထိတ်တလန့် အော်သည်။ ကျွန်မ ခြေဖျားလက် ဖျားတွေပင် အေးစက်ထုံကျင်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ် ဆတ် တုန်ချင်လာ၏။

“မင်းဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ရွေး ချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိစေရဘူး မှုံ့နို့သာ”

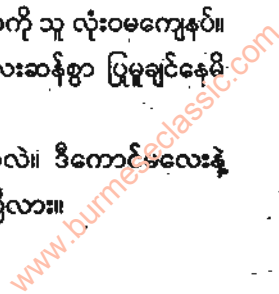
“ဟင်”

ကျွန်မ ... အမှားအယွင်းကြီးတစ်ခုကို ကြီးစွာလုပ်ဆောင် မိပြီဟု သိလိုက်သည်။

“မင်း အဝတ်အစားလဲ ... ကိုကိုနဲ့ အပြင်ထွက်မယ်”

ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ အပြင်ထွက်တာကို သူ လုံးဝမကျေနပ်။ မှုံ့နို့သာနှင့်သူ တွဲပြီး အပြင်ထွက်ရန် ကလေးဆန်စွာ ပြုမူချင်နေမိ သည်။

ခန့်ထယ် ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ တွေ့မှ မင်းအမှားအယွင်းတွေ လုပ်မိနေပြီလား။

သင်ပြောရန်

“မို့”

“ရှင်”

“သွားလေ”

“ဟုတ်”

သူမ ... လေးလံစွာ ထမိသည်။ ကိုကိုက သူမအား ပြင်းထန်သော အမိန့်တွေ ထုတ်နေ၏။

မောင် ... ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ချစ်သူ ... ကျွန်မ ချစ်သူ ... အပြစ်မဲ့လွန်းသော သူမ ချစ်သူကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ရမလဲ။

ကျွန်မတို့က လူကြီးလူကောင်းတွေ ... မောင့်ကို နှစ်သက် မြတ်နိုးစွာ ချစ်မိနေသည်။ သူမရဲ့ ချစ်ဦးသူ ... မောင့်ဘက်က သူမအား နားလည်မှု အပေးစွမ်းနိုင်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုကရော ... သူမအား ဘာကြောင့် စည်းကမ်းချက်တွေ တင်းကျပ်စွာ တားဆီးနေရတာလဲ။

“မို့”

“ဟင် ... ကိုကို”

“ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကြာနေရတာလဲ မို့”

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက တင်းမာခက်ထန်စွာ အလိုမကျသလို

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူမ ... ကြောက်လာမိသည်။

“မင်း ... ဘာတွေ စဉ်းစားပြီး တွေဝေငေးငိုင်နေရတာလဲ မို့နဲ့သာ”

“ကျွန်မ အလုပ်တွေ ပင်ပန်းလာလို့ပါ ကိုကို”
ကိုကိုဟာ သူမ အစ်ကိုပါ။ သူမမှာ ဖခင်လည်း မရှိ။ မိဘကလည်း မရှိ။ ကိုကိုမိဘတွေနှင့် ကိုကိုရဲ့ ကျွေးမွေးထောက်ပံ့မှုတွေအောက်မှာ အသက်ရှင် ရပ်တည်ခွင့် ရရှိလာခြင်းပါပဲ။

သူမ ကျေးဇူးသိတတ်ဖို့ အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းနေမိသည်။

“မို့”

“ရှင်”

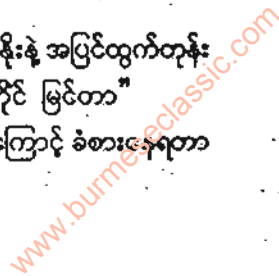
“မင်းပုံစံကိုမင်း ဟိုမှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်စမ်း”
သူမ သိနေသည်။ စိတ်ပျက်အားလျော့နေသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ အဝတ်အစားက သူမ ဆေးရုံသွားခဲ့သော ဝတ်စုံပင်။

“မင်း အဝတ်အစားလဲဖို့တောင် အင်အားမရှိတော့ဘူးလား မို့နဲ့သာ”

“ကျွန်မ အခုမှ ဆေးရုံက ပြန်လာတာပဲ ကိုကို ... နည်းနည်းပင်ပန်းသလို ဖြစ်နေလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... မင်း ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ အပြင်ထွက်တုန်း တစ်ခွင်လန်းတက်ကြွနေတာပဲ ... ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်တာ”

ခန့်ထယ်ကတော့ ဒေါက်တာမြတ်နိုးကြောင့် ခံစားနေရတာ

ဟု ထင်မိသည်။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ မှုံနံ့သာတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်မှာ သေချာ၏။ ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲချင်လာ၏။

“မြတ်နိုးက မင်းချစ်သူလား မှုံနံ့သာ”

သူမ ... ကိုကိစ္စမျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်မဆိုင်မိအောင် ရှောင်ရှား မိသည်။

“မြတ်နိုးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ မင်းရဲ့ပတ်သက်မှုတွေက မရိုးသား နိုင်တော့ဘူး”

သူမ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု တွေးမိသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုကိုက ဝေဒနာနဲ့ စိတ်တွေလှုပ်ရှားလို့ နှလုံး သားတွေက မခံစားနိုင်ရင် နှလုံးဝေဒနာတွေ ပို၍ပင် ခံစားရမှာပဲ ဖြစ်သည်။

မခံစားစေချင်ပါဘူး။ ကိုကိုရယ် ... ကျွန်မ မှားတယ်။ မောင့် ကို ချစ်သူအဖြစ် ကျွန်မ ရွေးချယ်မိတာ မမှားပါဘူး။ ကိုကိုကို အသိ မပေးဘဲ ချစ်သူရွေးချယ်ခဲ့မိတာပါပဲ။

“မှုံ”

“ပြောပါ ... ကိုကို”

“မင်း ... ငါနဲ့သွားရတာ စိတ်ဝင်စားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာဟုတ်ကဲ့လဲ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ...”

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးလောက် ငါ့အပေါ် စိတ်မဝင်စားဘူး”

မဟုတ်လား မှုံနံ့သာ ...”

“ကျွန်မ ဘဝမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲ အဓိကကျတာပါ။ ကိုကို သဘောမကျတဲ့ အလုပ်တွေ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး ကိုကို”

အကြည့်ချင်း ဆုံမိစဉ်မှာပင် သူမဘက်မှ စတင်၍ အကြည့် တွေကို လွှဲပစ်လိုက်မိသည်။ ရင်မဆိုင်ရဲ ... ကိုကိစ္စမျက်ဝန်းတွေက နီရဲစွာ တောက်ပလွန်းနေသည်။

“ညီမလေး”

“ရှင်”

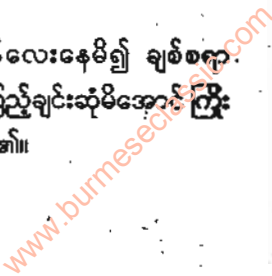
“အဝတ်အစားလဲကွာ ... အပြင်ထွက်ရအောင်”

သူမ ... အခုပဲ အပြင်မှ ပြန်လာသည်။ ကိုကိုက ချက်ချင်း ကြီး ပြန်ထွက်ရန် ပြောနေပြန်၏။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေကို သူမ အင်အားချိနဲ့စွာ ခံစားနေရသည်။

ဒါပေမဲ့ ... သူမ အလှပြင်ရသည်။ ရိုးသားစွာ ဝတ်စားပြင် ဆင်မှုကို သဘောကျတတ်သည်ဟု ဒေါ်နှင်းသက်က ပြောထား၍ ကိုကိုရှေ့မှာ သတိထားနေရ၏။

“မှုံက လှတယ် ... ကိုကိုညီမလေးက အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းတယ်ကွာ”

သူ ... ချစ်တယ်ဟုပြောရန် ဝန်လေးနေမိ၍ ချစ်စရာ ကောင်းသည်ဟု ရောချလိုက်ရသည်။ အကြည့်ချင်းဆုံမိအောင် ကြီး စားနေပေမယ့် မှုံနံ့သာက ကြောက်ရွံ့နေ၏။

သင်ပြတန်း

မဟုတ်သေးပါဘူး ... ကောင်မလေး စိတ်ထဲမှာ ကြောက်
စိတ်တွေပဲ ရှိနေစေချင်ပေ။ ခန့်ထယ် ဒေါသတွေ ကြီးနေတာ
သဘာဝမကျဟု ထင်မိလာသည်။

“ကဲ ... နို့ အပြင်ထွက်ကြစို့”

“ဟုတ်ကို”

“ကောင်မလေး”

“ရှင် ...”

“ကိုကိုနဲ့ တရင်းတနှီးနေကွာ ... ကြောက်ရွံ့လေးစားနေ
တာမျိုး ကိုကို သဘောမကျဘူး”

ဟွန်း ... သူက တစ်ချိန်လုံး ဟောကံနေသည်။ သူမ
ကြောက်လွန်း၍ ကိုကိုမျက်စိအောက်မှာပင် မနေခွံတော့။

ကိုကိုလေသံ လျော့သွား၍လည်း သူမ စိတ်သက်သာရာ
ဖြစ်သွားရသည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ သူမကို ကားမောင်းခိုင်း
၏။ ကိုကိုက သူမအား ဘေးမှထိုင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သေချင်တာ
ပဲ ...

တုန့်ယင်နေတဲ့ လက်လေးများဖြင့် ကားစတီယာရင်ကို
တင်းကွပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိလိုက်တော့သည်။

အခန်း (၇)

သူမသည် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့သာ လှုပ်ရှားနေမိသည်။
ကိုကိုက သူမအား ကုန်တိုက်ကြီးတွေဆီ ခေါ်သွားဈေးဝယ်
စေ၏။ လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေးပမာဏကို အားနာစရာ မလိုဘူးဟု
ပြောနေသည်။ ကိုကို နှစ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ဝယ်ပေးခဲ့
၏။

သူမ စိတ်ညစ်နေမိသည်။ အပြုံးတော့ မပျက်ချ။

“နို့”

“ရှင်”

“ညီမလေး လိုအပ်တာတွေ ဝယ်နော်”

“တော်ပါပြီ ကိုကို ... နို့အတွက် ဒီလောက်အထိ မလိုအပ်

ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မလိုအပ်ရမှာလဲ ... နို့ အားနာလို့လား”

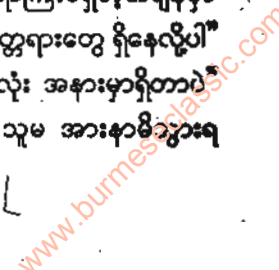
“များနေပြီ ကိုကို”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲ ထိုးဖောက်မတတ် ကြည့်သည်။

သင်ပြန်နိုး

နေ့တစ်ခု ကိုကိုကို ရှောင်မိ၏။ အပြစ်ရှိတဲ့သူပါ ...
 ကိုကို ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေတွေကို သူမဘက်မှ
 တောင်ချိုးပေးလိုက်သလို အပြစ်ရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။
 “ကိုကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက ညီမလေး ပိုင်ဆိုင်ရမှာပဲ
 မှီ”
 ကိုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ မှီ့ကို လက်ထပ်မယ်။ တစ်နေ့နေ
 တော့ ဖွင့်ပြောရမယ်။ မင်းနဲ့ကိုကို မိသားစုဘဝလေးတစ်ခုကို ထူ
 ထောင်ကြမယ်။
 မှီ ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ချစ်စရာကောင်းနေ
 ရတာလဲ။ မြတ်နိုးစရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရတာလဲ။
 မှီရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ကိုကိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ လဲ
 လှယ်ပစ်မယ်။ ကိုကို မှီကို ချစ်တယ်။
 ချစ်စကားတွေက သူ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဖွင့်
 မပြောဘဲ ... အခက်ဖြစ်နေမိသည်။
 ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ ယှဉ်ဖို့က သူ နှုတ်လေးနေလို့မဖြစ်ဘူး။
 ဒေါ်သက်ကတစ်ဆင့် ပြောရင်ရော ... မဖြစ်သေးပါဘူး။ အချစ်ဆို
 တာ လေးနက်တယ်။ သူနှင့်မှီက သူစိမ်းတွေမဟုတ်။ သွေးသား
 မတော်စပ်ပေမယ့် မွေးစားညီမ ဖြစ်နေသည်။
 မှီ စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို တစ်မျိုးမထင်စေချင်ပေ။ ပစ္စည်းတွေ
 ဝယ်ပြီး အပြန်တွင် ဒေါက်တာမြတ်နိုးနှင့် ဆုံမိသည်။
 “အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်”
 ဒေါက်တာမြတ်နိုးက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဖက်လှဲတကင်း ဆက်
 ဆံသည်။ ခန့်ထယ် တင်းသွားမိ၏။
 ဒါပေမဲ့ ... သူက လူကြီးလူကောင်း။ သရုပ်ပျက်နေ၍ သိပ်
 မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သတိထားနေရသည်။
 “မှီနဲ့သာ ဈေးဝယ်ထွက်လာတာလား”
 “အင်း”
 အကြည့်တွေ ... သင်းတို့နှစ်ယောက်အကြည့်တွေက မရိုး
 သားဘူးဟု ထင်မိသည်။
 သူ ... သေသေချာချာ အကဲခတ်မိနေသည်။ အမူအရာ
 အပျက်ဆုံးက မှီနဲ့သာပဲ ဖြစ်နေ၏။
 “အစ်ကိုကြီး နေကောင်းလား”
 “မောင်ရင် ... ကျုပ်က ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတာ
 ပဲ ... ဒီမေးခွန်းက မေးစရာတောင် မလိုဘူး”
 “ဗျာ”
 “မောင်ရင်က ဆရာဝန်ဆိုတော့ လူတွေကို လူနာပဲထင်နေ
 မှာလား”
 “ဟို ... ဟို ... ကျွန်တော်က ဆရာကြီးမရှိတဲ့အချိန်မှာ
 အစ်ကိုကြီးကို စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ရှိနေလို့ပါ”
 “မလိုဘူး ... မှီနဲ့သာ တစ်ယောက်လုံး အနားမှာရှိတာပဲ”
 ကိုကို ဘုဆတ်ဆတ်ဖြေနေသဖြင့် သူမ အားနာမိသွားရ

သင်မြတ်နိုး

သည်။

“ကိုကိုက လူနာလို့ အထင်မခံချင်တာဘဲ ကိုမြတ်နိုး ... ဝံ့အစ်ကိုက စိတ်တော့နည်းနည်းတိုတယ်နော်”

မောင်ဟု မခေါ်မိစေရန် အတော်လေး ထိန်းချုပ်နေရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်နော် အစ်ကိုကြီး”

အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်နေတာကိုပင် သူ့စိတ်ထဲမှာ သဘော မကျမိ။ ဒီကောင် အကြောကြီးနဲ့ ခေါ်နေတာဟု ထင်မိသည်။

“သွားမယ်”

ဝံ့လက်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်သို့ တက်စေလိုက်သည်။

“တောက်”

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကိုကို ခင်ဗျားကြီး အဘိုးကြီးဖြစ်နေပါပြီလို့ ဥပယ်တံမျှင် နဲ့ ပြောလိုက်တာပဲ ဝံ့”

မောင်မှာ ထိုကဲ့သို့ လူတစ်ဖက်သားအား နှိမ်ချဆက်ဆံလို တဲ့ စိတ်တွေ မရှိတာ သူ့မ အသိဆုံးဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုက လက်ခံမှာမဟုတ်။ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ရင် နေကောင်းလားဟု မေးတတ်တာပင်။ အထူးသဖြင့် ...

ကိုကိုမှာ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့ရောဂါက ရှိနေသည်မဟုတ်လား။ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ကိုကို မကျေနပ်သေး။ ဝံ့ကို ဒေါသတကြီး ဆက်ဆံနေသည်။

“ဝံ့”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“ရှင် ... ကိုကို”

“ဒီကောင့် မျက်လုံးတွေက မရိုးသားဘူး”

သူမရော မောင်ပါ ထိန်းချုပ်ပြီး ဆက်ဆံနေကြရတာ မဟုတ် လား။ မျက်နှာတွေ မပျက်အောင်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး နေကြရ သည်။

“ကိုကိုကို မလိမ့်နဲ့နော် ဝံ့နဲ့သာ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးက မရိုးသားဘူး”

“ကိုကို”

“မင်းကို ပြောထားချင်တာက ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ ကင်း ရှင်းအောင် နေဖို့ပဲ”

ကင်းရှင်းအောင် နေရမယ်။ ဒုက္ခပါပဲ ... သူမအတွက် အပြစ် မဲ့သော မောင်ကို စိမ်းကားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

“မင်း ဘယ်သူနဲ့မှပတ်သက်တာ ငါလက်မခံနိုင်ဘူး ... နောက်နေ့ကစပြီး မင်း ... ဘယ်သွားသွား ကိုကိုလိုက်မယ်”

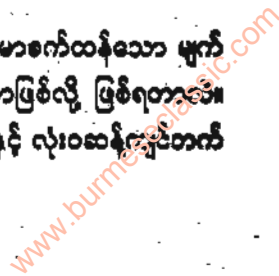
“ကိုကို”

“ပြော”

“ကျွန်မ ... ကိုကို မကြိုက်တာတွေ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“မယ့်ဘူးကွာ”

သူမ ... တာပြောတော့မလဲ။ တင်းမာစက်ထန်သော မျက် ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ရတာလဲ။ အရင်က ... သူမ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသော ကိုကိုနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်

ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကို ပြောတာတွေ မင်းနားလည်ရဲ့လား မှဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”
“သွားတော့”
“ဟုတ်”

ကိုကို အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ သူမကတော့ ဒေါ်သက် ရှိနေသော မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်လာခဲ့၏။

“မှဲ့ရယ် ... ဒေါ်သက်လည်း စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး ... ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်သက်ပင် မောင်ခန့်ထယ်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေအတွက် အံ့ဩနေမိသည်။ ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာလဲ ... မောင်ခန့်ထယ်က အလွန်ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားစွာ နေတတ်သူဖြစ်သည်။

“ဒေါ်သက်နဲ့ပတ်သက်ဆက်ဆံတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားစွာ နေတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မှဲ့”

“မောင့်ကို မပတ်သက်ဖို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဒေါ်သက်ရယ် ... သေချင်တာပဲ၊ မောင်ကလည်း ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ”

“ပြောကြည့်ပေါ့ကွယ်”
“အင်းနော်”

“မောင်ခန့်ထယ် သဘောထားကို စောင့်ကြည့်ပါဦး”
မှဲ့နဲ့သာသည်လည်း ရိုးသားအေးချမ်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်

ယောက်ပါပဲ။ လိမ္မာသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၏။
“ဒေါ်သက် စိတ်ထဲမှာ မောင်ခန့်ထယ်အပေါ် မလက်ကံဖြစ် မိလာသည်။ မှဲ့နဲ့သာလေးအား လက်ထပ်ဖို့များ ရည်ရွယ်ထားလား မသိ။

ဒေါက်တာမြတ်နိုးကလည်း လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ပါပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရွေးချယ်သင့်တဲ့ ယောက်ျားပါပဲ လေ။

“မှဲ့ သေချင်နေပြီ”
“မောင်ခန့်ထယ်မှာ ဝေဒနာတွေ ရှိနေတော့ စိတ်တိုနေတာ လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ကိုကို ရောက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး သူမ စိတ်သေ့ကတွေ ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသည်။ မောင့်ကို မေပစ်လိုက်ဖို့ ပြောရန်လည်း ကံလေးတွေ မဟုတ်ကြ။

ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေက ဘာတွေ ပြရမလဲ။

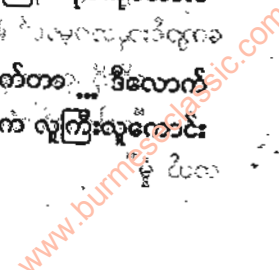
“ကျွန်မ အပြင်ထွက်ထိုင်း ကိုကို လိုက်ဖို့နေတော့မှာပဲ”

“ခဏတော့ သည်းခံပြီး နေလိုက်ပါကွယ်နော်”

“ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဒေါ်သက်”

ဒေါ်သက် လက်တွေကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိ သည်။

“ကလေး လက်တွေ အေးစက်နေလိုက်တာ ... ဒီလောက် အထိလည်း မကြောက်ပါနဲ့ကွယ် ... အားလုံးက လူကြီးလူကောင်း တွေပဲ မဟုတ်လား”

သင်မြတ်နိုး

မှန်သာလေးက မိမိလက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းလာရသည်။ မိမိ
ရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်တဲ့ စကားတွေကိုလည်း မြေဝယ်မကျ နားထောင်
တတ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ သနားလိုက်တာ ...

အေးချမ်းတဲ့ မိန်းကလေးကျမှ အပူသောက်မီးတွေ လောင်
မြိုက်နေသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေက ရီဝေစိုစွတ်နေ၏။

“ကိုကိုက ကျွန်မအတွက် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ အား
လုံး ဝယ်ပေးတယ် ... ကျွန်မ ဘဝကို ပြည့်စုံအောင် အမြဲတမ်း
ပြည့်စွမ်းပေးတာပါပဲ ... ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ မောင့်အတွက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်မိတာ တစ်ခုပဲရှိနေတယ် ... မောင့်အပေါ် မရက်စက်
ချင်ဘူး”

“မို့”

“ရှင်”

“မောင်ခန့်ထယ်က မှုလေး ဒုက္ခရောက်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ... ကိုကိုစကားတွေကို နား
မထောင်တဲ့ မိန်းကလေး မဖြစ်ချင်ဘူး”

မောင် ... အပြစ်မဲ့သူ။ သူမ ... တယ်လို အကြောင်းပြချက်
တွေနဲ့ မောင့်ကို စွန့်ခွာရမှာလဲ။

ပြောထွက်မှာ မဟုတ်။ မောင်သည် သူမအား အထက်တန်း
ကျောင်းသူဘဝမှာပင် စွဲမြဲစွာ ချစ်ခဲ့သည်။ အကူအညီတွေ ပေးခဲ့၏။

ကိုကို မောနေလို့တဲ့။

“ဒေါ်သက် သံပရာရည် သွားပို့တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲနေ
တယ် မို့”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

ကိုကိုအတွက် စိတ်ပူပင်သွားမိတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ကိုကို”

ကိုကိုက အိပ်နေရာမှ သူမကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ထလိုက်
သည်။

“မထနဲ့လေ ကိုကို ... အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ အနားယူနေနော်”

သူမ ဆေးသေတ္တာထဲမှ နားကျပ်ကိုယူပြီး တတ်မိသည်။

စမ်းသပ်၏။ ဟုတ်သားပဲ ... ကိုကို နှလုံးခုန်သံတွေက အလွန်အမင်း
မြန်နေတာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်မ စိတ်ပူသွားမိ၏။

“စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားသင့်တယ် ကိုကို ... ကျွန်မ

အတွက် ကိုကို သောကတွေ မများပါနဲ့”

မှုံ ... ကိုကို အတ္တကြီးနေပြီ။

ဒေါက်တာမြတ်နိုးအပေါ် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြီးမောလာ
တာ ... ခန့်ထယ် မှားယွင်းနေပြီလား။

သူ့ဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားတွေကို မှုံ ငြင်းဆန်လိုက်မှာ
သူ အစိုးရိပ်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ အမိနဲ့ မသုံးချင်။ မှုံ နှလုံးသားတွေထဲ
မှာ နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်မြတ်နိုးလာစေချင်သည်။

ဒေါက်တာမြတ်နိုးအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ဒေါသတွေ
ပေါက်ကွဲနေရ၏။ စိတ်တွေက ထိန်းချုပ်မရ။ မောလာသည်။ သူ
ဝေဒနာတွေကို အားမလို အားမရ ဖြစ်လာမိ၏။

“ကိုကို”

“ဟင်”

အသန်း (၀)

“မို့”

“ဟင် ... မောင်”

သူမ ... ဂျူတီချိန်လဲဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် မောင် ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ မို့ ... နင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ... တို့တာဝန်ဆက်ယူထားမယ်”

သူမ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမြသီတာက သဘောကောင်းစွာ ပြောသွားသည်။ မြသီတာရဲ့ ဂျူတီနှင့်သူမ လဲလှယ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကိုကို ဖုန်းဆက်ရင် ... သူမ ဆက်ပြီး မတွေးရဲ့။

ရင်ထဲမှာ ... ကြောက်စိတ်တွေပဲ ဝင်နေသည်။

“မို့”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... မောင်ကိုမြင်ရတာ သရဲသဘက်တစ်

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲလား”

သူ ... စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြောမိသည်။

“ကိုကို ... ဟို ကိုကို ... ”

“ကိုကိုက ဘာပြောလဲ ... မောင်တို့ကိုစွဲ သိသွားပြီလားဟင်”

မောင်က အားတက်သရောမေးနေ၍ သူမ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းပင် မသိတော့။

သူမ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေသည်။ အဖြေရ ခက်နေ၏။

“မို့”

“မောင်”

“မောင်ကို အရှင်းလင်းဆုံး အဖြေတစ်ခု ပေးစမ်းပါ”

မောင် စိတ်စရည်ချင်တော့။ မို့ အရှင်နှင့်မတူ။ အေးစက်ထုံထိုင်းလေးလံနေသည်။

“ပြောလေ”

“ကျွန်မပြောမယ် မောင် ... ”

မောင်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ဖို့ သူမ ပြောလိုက်ရသည်။

“ကိုကိုက သဘောမတူဘူး၊ လုံးဝ လက်မခံဘူး မောင်”

“ဟင်”

သူ ... ထင်သားပဲ။ ဒီလူကြီး ကြည့်ရတာ မနာလိုဝ်နီတဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ပုံပင်။

“ကျွန်မ ရှေ့ရော့အတွက်ပါ မောင် ... ချစ်သူတွေ ဘာတွေ

မထားစေချင်တဲ့ သဘောပါ။

“မောင်ဟာ လူကြီးလူကောင်တစ်ယောက်ပါပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ သင့်တော်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။”

“ကျွန်မ သိပါတယ်မောင် ... ကိုကိုက လက်မခံတာပါ။ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတဲ့ ကိုကိုစိတ်တွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ ကျွန်မ အကြောက်ဆုံးပဲ”

“ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမလဲ မှုရယ်”

မောင်အသံတွေက ကြေကွဲနေသည်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေက တုန်ယင်နေ၏။ မောင်က အလွန်ရိုးသားဖြူစင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

သူမ စိတ်ထိခိုက်စွာ မောင့်မျက်စိနားညိုညိုတွေကို မော့ကြည့်မိ၏။

ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားချောမောသော မောင်သည် ပညာတတ် လူကုထံ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကလည်း ဖြစ်သည်။

“မောင် ... မှုနဲ့အစေးမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ မှု သိရဲ့လား”

မောင်က မှု့ပန်းနှစ်ဖက်တို့ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လုပ်ယမ်းနေသည်။

“မောင် စိတ်ထိန်းစမ်းပါ ... ဒါ ဆေးရုံလေ”

“မောင် ဟန်မဆောင်ချင်တော့ဘူး မှုရယ် ... ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်နဲ့ကိုကို ခွေးနှေးမယ်”

“ဟင့်အင်း ... မဖြစ်ဘူး မောင်၊ လုံးဝ မဆွေးနွေးပါနဲ့”

ညဉာ ... ကိုကို စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ နှလုံးရောဂါက ထချင်လာသည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်နေ၏။

ကိုကို ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရလည်းဆိုတာ ကျွန်မ အသိဆုံးပင်။

“ဒီအတိုင်းပဲ မောင်က မှု့ကို စွန့်လွှတ်ရတော့မလား”

“အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိမေးပါ မောင် ... ကျွန်မ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် ... နားလည်ပေးပါ”

“အင်းလေ ... မောင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“မောင်ရယ် ...”

သူမ ... မောင့်အား အမြဲတမ်းပဲ အားကိုးယုံကြည်စွာ လေးစားမိနေသည်။

သူမအပေါ် နားအလည်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

“မှု့ကို မတွေ့ရရင် မောင် မနေတတ်ဘူးကွာ”

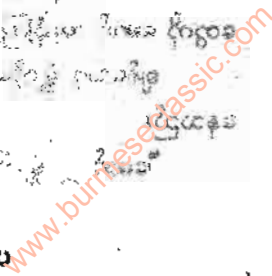
“ကျွန်မကလည်း မောင့်လိုပါပဲ ... လောလောအယ် ကိုကို ကြောင့်ပါ။ ကိုကိုကလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးဇလ”

“မှု့”

“မောင်”

“မောင့်ကို ချစ်ရဲ့လား”

“အင်း ...”

သင်ပြောနိုး

“သေသေရာရာ ဖြစ်စမ်းပါ မောင် ...”

“ချစ်ပါတယ် မောင် ... ကျွန်မ ချစ်လို့ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ”

“မောင်ကို တကယ်ပဲ လက်ထပ်မှာလားမို့”

“အင်း”

“ဒါဆို မောင်တို့နှစ်ယောက် နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ် ထားကြရအောင်နော်”

ချစ်သူထားတာကောင် ကျွန်မဘဝမှာ အမှားအယွင်းကြီး တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေရသည်။ လက်ထပ်ထားရင် ပို၍ပင် စိတ်သောက တွေနှင့် ကြုံတွေ့ရတော့မည်။

သူမက မိန်းကလေး ... အထိခိုက် အနစ်နာဆုံးဖြစ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးမောင် ... ကျွန်မတို့က သူငယ်နှစ်စားကလေး တွေမှ မဟုတ်တာ”

“ကံကြမ္မာကို မောင် မယုံဘူး”

“ကျွန်မကို ယုံပါ”

“မောင် ယုံပါတယ် ... မို့ စိတ်သဘောထား ရိုးပြောင်မှု တွေကို မောင် အယုံကြည်ဆုံးပဲ”

ချစ်သော မို့ကိုတော့ သူ စွန့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်မှန်း သိ နေသည်။

“မောင် ... မို့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“ကျွန်မလည်း မောင်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး”

“မောင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မို့”

“မောင်နဲ့ကျွန်မ ခဏလေး အဆက်အသွယ် ပြတ်ထားကြ ရအောင်”

“ဟင်”

မောင်က အထိတ်တလန့်နှင့် သူမ မျက်နှာအား မော့ကြည့် သည်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေက သူမအား တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ကြိုးစား ၍ အားယူပြောချင်နေပုံပင်။

“ကိုကို နားလည်လက်ခံလာတဲ့ အထိပါ မောင်”

“လုံးဝ လက်မခံဘူးဆိုရင်ရော”

“အခြေအနေ တစ်ခုကိုတော့ စောင့်ကြည့်စေချင်သေး တယ်”

မောင်ကို နိုင်မာတဲ့ ကတိဝန်ခံချက် မပေးရတာလဲမို့

ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံတာလဲ။ သူ ... စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေမိသည်။

ကလေးကလား အလုပ်တွေ မလုပ်ချင်၍ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ တွေကို စောင့်ထိန်းနေရသလို မို့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကိုလည်း စောင့် ထိန်းနေရသေး၏။

“မောင်”

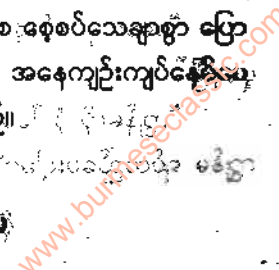
“မို့”

“ကျွန်မ ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်မကို နားလည်ပေးဖို့ပါ”

သင်ပြောပြီး ကာလကို

ဝဲ မောင်ရယ် ... မောင်ရယ် ... မောင်ရယ် ...
 သူမ ...
 မောင်ကို ချစ်သည်။ လက်ထပ်ဖို့လည်း ရွေးချယ်ထား၏။
 တို့တို့ဆန္ဒတွေကိုလည်း သူမ လွန်ဆန်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။
 “ကလင် ... လင်”
 ဖုန်းသံ မြည်လာသည်။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ထိတ်စနဲ ဖြစ်သွား
 မိတော့သည်။
 ကိုကိုလား ... မောင် လှမ်းကိုင်မည့်ဟန် ပြင်နေသဖြင့်
 သူမ ကယာကယာ ကိုင်လိုက်ရသည်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကိုကို။
 “မို့”
 “ရှင်”
 “ကျွတ် မဝင်ရသေးဘူးလား ... မို့ နားနေခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေ
 သေးပါလား”
 “ကျွတ်ဝင်နေပါပြီကိုကို ... အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ မြသီတာဆီ
 ခဏလာတာပါ”
 “ဒေါက်တာမြတ်နိုး လာသေးလား”
 “မလာပါဘူး ကိုကို”
 “ပြီးရော”
 မောင်နှင့်သူမက ဆေးရုံချင်း မတူသဖြင့် တာဝန်ချိန် မတူ
 ကြ။
 “ကိုကို”

“ဟင်”
 “နေကောင်းလား”
 “ကောင်းတယ် ... ကိုကို ညနေလာကြိုမယ်နော် မို့”
 ကျန်းမာရေး မိကောင်းလည်း ကိုကို လာမကြိုပါနဲ့ဟဲ့ ပြော
 ချင်သည်။ ကိုကိုက လူနာအဖြစ် သတ်မှတ်တာမျိုး ရာဇဝင်မခံ။
 “ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို ...”
 “မို့”
 “ရှင်”
 “ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်နဲ့နော် ကောင်မ
 လေး”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 သူ ... ရင်ထိတ်စွာဖြင့် ပြောနေသည်။ မောင် အနားမှာရှိနေ
 ဤ ကျွန်မ အားနာလွန်းစွာ အသံတွေ တိုးတိတ်စွာဖြင့် ပြောဖြစ်နေ
 သည်။
 “မို့”
 “ရှင်”
 “မင်းလေသံ တိုးနေတယ် ... ဘေးမှာ ဘယ်သူတွေရှိနေ
 လဲ”
 ကိုကိုက အသေးအဖွဲ့ လေးကအစ ဖုန်စပ်သေချာစွာ ပြော
 နေသည်။ သူမအပေါ် ဂရုစိုက်လွန်း၏။ အနေကျဉ်းကျပ်နေသော
 မယ့် ကိုကိုရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေရသည်။

သင်မြတန်း

“ဒေါက်တာမြတ်နိုး ရောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး
နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို”

“အိုကေ ... ကိုကို လာကြိုမယ်နော်”

“ဟုတ်”

ကိုကို ဖုန်းချသွားသည်။ သူမ စိတ်မောစွာဖြင့် မောင့်ကို

ကြည့်မိ၏။

“ကိုကိုလား”

“ဟုတ်တယ် မောင်”

ကိုကိုအနေနှင့် နို့အပေါ် ဒီလောက်အထိ နေစပ်သေချာနေ
စရာ မလိုဘူးဟု ထင်မိသည်။ နို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး မပြောချင်။

သူ့ဆန္ဒက နို့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်နေမိသည်။ နားလည်မှု
တွေ ပေးချင်၏။

“ကျွန်မ ဂျူတီဝင်တော့မယ်နော် မောင်”

“ကိုကိုက မင်းဂျူတီမဝင်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်လားနို့”

“မောင်ရယ်”

“နို့”

“ရှင်”

“မောင် ... မင်းနဲ့ဝေးရမှာ စိုးရိမ်နေတယ်နို့ ... မောင် စိတ်

ပူနေပြီ”

“ကျွန်မကိုယ့်ပါမောင် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်ဘက်ကနေ

ကျွန်မ ရပ်တည်ပေးပါမယ်”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“နို့ရယ်”

မောင်က နှုတ်ဆက်ပြီး လေးလံတဲ့ခြေလှမ်းတွေနှင့် ပြန်
ထွက်သွားသည်။

“နို့”

“ဟင် ... မြသီတာ”

“မြတ်နိုး သနားပါတယ်”

မောင် ... ကျွန်မ ... မြသီတာတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ
ပင်။

“မြတ်နိုးမှာ အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ ရှင် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်လို့
မတရားဘူး”

“မြသီတာရယ် ... ကျွန်မ ဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲ ... ကိုကို
ကြောင့်ပါ”

“နို့”

“ပြော”

“ရှင်ကိုကိုက ဒီလောက်အထိလိုက်ပြီး သဝန်ကြောင်နေတာ
မရိုးသားဘူးနော်”

မြသီတာအား သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် မော့ကြည့်မိသည်။
သူမနှင့်မြသီတာက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြော
မနာ လိုမနာ အတွင်းသိတွေ ဖြစ်ကြ၏။

“နို့”

“ဟင်”

“ကိုခန့်ထယ်က ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ ရှင်ကို ဒီလောက် အထိ ချုပ်ချယ်နေရတာလဲ”

“မသိဘူး”

“မြတ်နိုးက အရည်အချင်း ပြည့်ဝတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆိုတာ လူတိုင်း လက်ခံတာပဲ မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဟာ ... ခက်တာက ကိုယ်ကို လက်မခံတာဘဲ လုံးဝပဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေတယ်”

“စဉ်းစားစရာပဲ”

“မြတ်နိုးကတော့ ကိုခန့်ထယ် မရိုးသားဘူးဟု ထင်မိသည်။ နှုတ်သန်သားကိုများ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်နေလားမှ မသိတာဘဲ။”

“မြတ်နိုးကတော့ မရိုးသားဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မြတ်နိုး”

“မြတ်နိုးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်”

မဖြစ်နိုင်။ ကိုကိုက ကျွန်မအား လူလားမြောက်အောင် စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးထားသည့် ကျေးဇူးတွေက ရှိနေသည်။

မေ့ပစ်ရမလား ...

“မြတ်နိုးကို ရှင် မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်တာပေါ့ ... နှုတ် သူ့ချစ်လို့ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ မြတ်နိုး”

“ချစ်ရင် ရင်ဆိုင်ရဲမှာပေါ့ ... မြတ်နိုးလို ယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ လက်တွဲပြီး လောကကြီးကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူးလား”

“ကိုကိုဆန္ဒတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ချင်တာ ပဲဟယ်”

“မှို”

“ဖြော”

“ကျွန်ုပ် ရှင်ကို တစ်ခုမေးမယ် ... ရှင် အမှန်အတိုင်းဖြေမှာ လား မှို”

“မေးလေ”

“ကိုခန့်ထယ်ကို ရှင် ချစ်လား”

“ဘာ”

“ချစ်သူတစ်ယောက်လို ချစ်နေလားလို့ မေးတာ”

“ဟာကွာ ... မချစ်ပါဘူး၊ မောင်ရှိနေတာပဲ ... ကျွန်မက မောင့်ကိုပဲချစ်တာ ... ကိုကိုကတော့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ရယ် ... မှိုမှာ သွေးသားရင်း မရှိတာရယ်ကြောင့် အစ်ကိုတစ် ယောက်လိုပဲ သံယောဇဉ်ကြီးရတာပါ”

“သေချာလို့လား မှို”

“ကျွန်မကို အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့ မြတ်နိုး ... ကိုကို ပိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ကျွန်မ မက်မောမယ် ထင်နေလို့လား”

ကိုကိုဘက်မှ သူမအပေါ် ရိုးသားမှု မရှိတာလည်း သူမ လက်မခံနိုင်။ ညီမလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်မှာပဲ စိတ်ပူတာ ပါ။

“ကိုကိုက အခုမှ မှိုအပေါ် တရင်းတနီး ဆက်ဆံတာပေါ့ မြ

သင်မြတ်နိုး

သိတာ ... ဒါကလည်း ကျန်းမာရေးကြောင့် မှို့ကို အားကိုးတာပဲ
ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... ကိုကိုက ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့ လူကြီးလူကောင်း
တစ်ယောက်ပါဟယ်”

မြသိတာ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို တွန့်မဲ့ပြီး ပြုံးနေသည်။

“မြတ်နိုးအပေါ် ရှင်မရက်စက်ဖို့တော့ လိုအပ်တယ်နော်”

မြသိတာက ဂျူတီ အမြန်ဝင်မှပဲ။ ကိုကို ဖုန်းထပ်ဆက်လျှင်

အဖြေရှင်းရခက်နေဦးမည်။

ညနေ ... ကိုကို လာကြိုမယ်တဲ့။ သူမ သေချင်လောက်
အောင် စိတ်ညစ်မိတာက ကိုကို့မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေကို
ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၉)

“မှို့နဲ့သာ”

“ရှင်”

“မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါ ကိုကို ...”

ကိုကို့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက စူးရှနက်ရှိုင်းစွာ သူမ မျက်
ဝန်းတွေထဲ ထိုးဖောက်တော့မတတ် ဖြစ်နေသည်။

သူမ ရင်ထိတ်နေမိ၏။ ကိုကို ဘာပြောမှာလဲ ... မောင်နှင့်
ပတ်သက်သော အကြောင်းတွေပဲလား။

“ပြောလေ ကိုကို ...”

သူ ... ခန့်ထယ် ... နှုတ်ခမ်းတွေက လှုပ်မရ။ ပြောမထွက်။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် ချစ်ခြင်း
မေတ္တာတွေနှင့်ပဲ ရွေးချယ်လိုခဲ့သည်။

မှို့က ... သူမိဘတွေ စောင့်ရှောက်ထားသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ကမလုံ။ ခန့်ထယ်ရယ်

ဘင်မြတ်နိုး

မင်း ဘာဖြစ်လို့များ ဒီကောင်မလေးကိုမှ နှစ်သက်မြတ်နိုးနေရတာလဲ။ ကိုကို့နှလုံးသားတွေထဲကနေ စူးနင့်စွာ ချစ်မြတ်နိုးမိတာဝါ။

ဘယ်လို ဖွင့်ပြောရမလဲ။ မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေတယ်။

ဒေါက်တာမြတ်နိုးက မင်းချစ်သူ ... သေချာတယ်။ ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ပိုးရမလဲ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မကို ဘာပြောမှာလဲ ... ပြောပါ။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ ကိုကိုရယ်”

ကိုကိုစိတ်တွေထဲမှာ မွန်းကျပ်နေမှာမျိုး မလိုလားမိပေ။ သူမ ပေးဆပ်ချင်တာပါ။ ကိုကိုအကြည့်တွေက တစ်စုံတစ်ခုအတွက် သောကမကင်းကြောင်း သိသာနေသည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ကိုကိုကို လူနာကြီး တစ်ယောက်လို မသတ်မှတ်ဖို့နဲ့ ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့မပတ်သက်ဖို့ ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

မပြောရဲ ... ပြောမထွက်တာ။ မင်းကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေကို မပြောချင်။

နှုတ်တွန့်နေမိသည်။ အင်အားတွေ မဲ့နေ၏။ စိတ်တွေ မလို့

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

မလဲ ဖြစ်နေရသည်။

“ကိုကိုက လူနာကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် ကျန်းမာရေး ဆေးစစ်တာတွေ ဆေးထိုး ဆေးသောက်တာတွေတော့ လုပ်ရမယ်နော်”

“အဲဒါလည်း ကိုကိုကို လူနာကြီးတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်တာပဲပေါ့”

“ညီမလေးက ဆရာဝန်လေ ... ကိုယ့်အစ်ကို ဖြစ်နေလို့ လူနာ သတ်မှတ်ရမှာပဲ”

ညီမလေးတဲ့ ... ကိုယ့်အစ်ကိုတဲ့။ မှုံနဲ့သာ စကားတွေက သူ့စိတ်တွေကို ပိုပြီး မလုံမလဲ ဖြစ်စေသည်။ ပြောမထွက်တော့။

ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ချင်လာသဖြင့် သူ့စိတ်တွေကို ငြိမ်သက်သွားအောင် ထိန်းချုပ်နေရသည်။

“မှုံ”

“ရှင်”

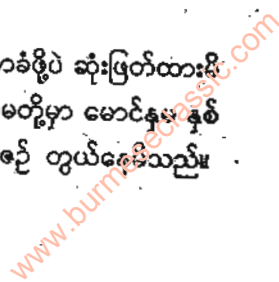
“မင်း ... ဒီနေ့ အပြင်မထွက်နဲ့နော်”

သူမ ... ဂျူတီအေ့ဖ်။ ကိုကိုက အိမ်မှာပဲနေတဲ့။

“ကိုကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်ထွက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမကတော့ ကိုကိုစကားတွေကို နာခံဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။ ကိုကိုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်၏။ သူမတို့မှာ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲရှိနေတာ မဟုတ်လား။ သိယောဇဉ် တွယ်နေမိသည်။

သံပြောရန်

“ကိုကို ဖုန်းဆက်မယ်”

“ဟုတ်”

သူမအား ကိုကိုက အလွန်အမင်း ချုပ်ချယ်တားဆီးနေသည်။ မြသီတာ ပြောသလိုပဲလား။ မဖြစ်နိုင်တာ ... ကိုကိုက တည်ကြည်ခန့်ညားသူ။ မှီအားလည်း ညီမလေးတစ်ယောက်ကိုသို့ ချစ်ခင်နေတာပါ။

သူမအား ဘယ်တော့မှ မရိုးမသွား ဆက်ဆံခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ မြသီတာ ပြောတာ မဖြစ်နိုင်။ ညီမလေးက အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ခွဲခွာသွားမှာ စိတ်ပူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

သူမ အသေအရာ သိနေသည်။ ကိုကိုက ရိုးသားဖြူစင်သူ ပါ။

“မှီ”

“ကိုကို”

“ကိုကိုကို ကတိတစ်ခု ပေးစမ်းပါ”

“ရှင်”

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ မင်း မပတ်သက်ပါဘူးလို့ ကတိပေး စမ်းပါ”

သူမအတွက် အခက်အခဲဆုံးသော ကတိတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ မောင်ကလည်း အပြစ်မဲ့လွန်းသော သူမရဲ့ ချစ်ဦးသူ။ ကိုကိုရဲ့ ချုပ်ချယ်မှုအတွက် မောင်က နားလည်မှု ပေးနေခဲ့သည်။ သစ္စာမဲ့ခြင်းလည်း မရှိ။ ဘယ်လိုအပြစ်တွေ အကြောင်းပြပြီး မောင့်ကို စွန့်ခွာရမလဲ။

“ကိုကို”

“ပြော”

“အရေးကြီးတာ ကိုကိုကုန်းမာရေးအတွက်ပဲ အရေးကြီးတာပါ ... တခြား ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့နော်”

“မင်း ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် မလုပ်နဲ့နော် ... ပေးစမ်း ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို မပတ်သက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ”

“ကျွန်မတို့က ဆေးပညာဝန်ထမ်း အချင်းချင်းပါ ကိုကို ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မပတ်သက် မဆက်ဆံလို့ မရနိုင်ပါဘူး”

“ဘာ”

ကိုကိုလေသံကြီးက ဒေါသတကြီး ဟိန်းထွက်လာသည်။

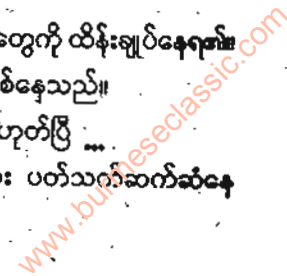
“မင်း ကတိမပေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

စောစောက ... အေးချမ်းနေသော အခြေအနေလေးက ဆူပွက်ချင်လာသည်။ အပူရိပ်တွေ ပျံ့လွင့်လာ၏။ သူမ အထိတ်တလန့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားမိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို ... ကျွန်မက လုံးဝမပတ်သက်လို့ မကောင်းလို့ပါ ... ကိုကို မကျေနပ်ရင်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပျံ့မယ်”

သူ ... ဒေါသတွေ ဖြစ်မိသည်။ စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေရ၏။ မှီနဲ့သာ စကားတွေကို ဘဝင်မကျမိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဒီကောင်မလေး ကတိမပေးနိုင်။ ဟုတ်ပြီ ... ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ ရိုးရိုးသားသား ပတ်သက်ဆက်ဆံနေ

သင်မြတ်နိုး

တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒေါသတွေ ဖြစ်လာသည်။

သေချာအောင် စုံစမ်းရမယ်။ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိသည်။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးနှင့် နီးစပ်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကပဲ ဖြစ်နေသည်။

“မို့”

“ရှင်”

“မင်း အလုပ်ထွက်လိုက်တော့”

“ရှင်”

“မင်း ဆရာဝန်အလုပ် လုပ်မှ ထမင်းစားရမှာမှ မဟုတ်တာဘဲ မှုံ့နဲ့သာ”

ကိုကိုစကားတွေကြောင့် သူမ အံ့ဩတကြီးနှင့် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

သဘောထားသေးသိမ်တဲ့ စကားတွေကို ပြောလိမ့်မည်မထင်မိ။

သူမ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို သူမ လုပ်နေတာ ကိုကိုသိဖို့ ကောင်းသည်။

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

“မင်း ... ကိုကိုပြောတာ ကြားလား မှုံ့နဲ့သာ”

“အလုပ်ကထွက်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကိုကို ... ကျွန်မ ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆိုရင် ကိုကို ကျေနပ်ပါ”

“မင်း ကတိပေးမလား”

“ကျွန်မအတွက် ကိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ငါဖြစ်တယ် ... မင်း ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ပတ်သက်နေတာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရဆုံးပဲ”

မောင်က ကိုကိုနှင့်ဘာရန်ငြီးမှလဲ မရှိဘဲနှင့်သူမကို တားဆီးနေသည်။

“ကိုကို အပြင်သွားမယ် ... မင်း လုံးဝအပြင်ထွက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော်”

သူမ ... ကလေးမဟုတ်။ ကိုကိုက တားဆီးနေသည်။

သူမ ကလေးမဟုတ်ဘူးဟု ပြောချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကို ချိုးနှိမ်နေရ၏။ ကိုကို အပြင်ထွက်သွားသည်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာရတော့သည်။

မောင် ... ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ကိုကိုက ကျွန်မကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေတာပါ။

“မို့”

“ဟင်”

“မောင်ခန့်ထယ်ကို ဒေါ်သက်တောင် နားမလည်တော့ဘူး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

မြသီတာ ပြောတဲ့စကားတွေကို သူမ ကြားယောင်နေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ငယ်စဉ်လေးတည်းက ကိုကိုနဲ့သူမ အနော်ရင်းခဲ့သည်။ ကိုကို

ဘာသာ မိန်းမတောပါ။ သူမနှင့်ပတ်သက်ဆက်ဆံမှုမျိုးတွေ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။

အခုမှ ... ကျွန်မအပေါ် ဂရုတစိုက် ရှိနေလွန်းတာပဲ ဖြစ်သည်။

“မောင်ခန့်ထယ် လုပ်ရပ်တွေက အတ္တသိပ်ကြီးလွန်းတယ်၊ အရင်ကနဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲလား ... ဒေါ်သက်တောင် စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး။”

ဒေါ်နှင်းသက်လည်း မောင်ခန့်ထယ် လုပ်ရပ်တွေအတွက် စဉ်းစား၍မရအောင်ပင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ မှုံနံ့သာလေးအပေါ် မတရား ပိနှိပ်ချုပ်ကိုင်လွန်းနေသည်ဟု ထင်မိလာ၏။

ခက်တာက ... မိမိလည်း အလုပ်သမားဖြစ်၍ ဘာမှဝင်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။ တားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိ၊ ဒေါ်နှင်းသက် ဘယ်လိုမှပြော၍မရဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒေါ်နှင်းသက်”

“ပြောလေ မှုံ”

“မှုံ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

ဒေါ်နှင်းသက် လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူမ အားကိုးတကြီး မေးမိသည်။

“မောင်မှာအပြစ်မရှိဘဲ ကျွန်မ စွန့်ခွာရမှာလား ... မောင်က ကျွန်မရဲ့ ချစ်ဦးသူ”

“အခြေအနေကို ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် စောင့်ကြည့်ပါဦးကွယ်”

“ကိုကိုလို့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်က ကျွန်မအပေါ်

ဒီလောက်အထိ အမြင်သေးသိမ်ဖို့ မသင့်ဘူးထင်တယ် ဒေါ်သက်ရယ်”

“မောင်ခန့်ထယ် ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲသွားလဲဆိုတာ ဒေါ်သက် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်မ မောင်ကို မစွန့်ပစ်နိုင်ဘူး ဒေါ်သက်”

“ဒေါ်သက်ကလည်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဘာမှ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“မောင်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ကတိပေးတဲ့အပြင် ကျွန်မကို အလုပ် ကနေ ထွက်ရမယ်တဲ့”

“ဟင်”

ဒေါ်သက် မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားမိတော့သည်။ မောင်ခန့်ထယ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေက အရင်ကနှင့် လုံးဝမတူတော့တာပါလား။

“အရင်က မောင်ခန့်ထယ် ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ... စိတ်သဘောထားလည်း ပြည့်ဝတယ် ... တည်ငြိမ်အေးချမ်းတယ်၊ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားတာလဲ”

“ကိုကို အခြေအနေက ကျွန်မအပေါ် လွန်ကဲနေပြီ”

မောင်နှင့်ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အဝေးမခံနိုင်သလို ကျွန်မဘက်ကလည်း သစ္စာမမဲ့နိုင်ကြောင်း ကျွန်မ အသိဆုံးဝင် ဖြစ် နေသည်။

“ကျွန်မ မောင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ကိုကိုကို ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်နေပြီ ဒေါ်သက်ရယ်”

သင်မြတ်နိုး

“အင်း ... ပြောသင့်ရင်တော့ ဖွင့်ပြောရမှာပဲ မှီလေးရယ်”
သူမကိုက တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ ကိုကိုစကားတွေကို ဆန့်
ကျင်မိတာကပင် သူမ အပြစ် ဖြစ်နေ၏။

“ဒေါ်သက် ပြောပေးပါ”

“အမယ်လေး ... ဒေါ်သက် ဒီတိုက်ကနေ ခေါင်းနဲ့ဆင်းပြေး
ရမှာ သေချာတယ် ... မောင်ခန့်ထယ်က ညည်းလေးဘဝမှာ
ဘယ်သူ့ကိုမှ သံယောဇဉ် မထားမိဖို့ တားဆီးရမယ်တဲ့”

ကျွန်မ ဆက်ပြောစရာ စကားမရှိတော့အောင် ဖြစ်သွားရ
သည်။

“မောင်မြတ်နိုးကိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွင့်ပြောလိုက်ပါလား”

“ဟဲ့”

“ကိုကိုအပေါ် အထင်မသေးစေချင်ဘူး”

“အခြေအနေတစ်ခုခုကိုတော့ တင်ပြရမှာပဲကွယ် ... ဘာ
တတ်နိုင်မှာလဲ”

“သေချင်တာပဲ”

မောင်က သူမထံ ဖုန်းဆက်သည်။

ကိုကို အပြင်ထွက်သွားတာတွေ့လို့ ဖုန်းဆက်တာတဲ့။

“မောင်က မှီတို့ခြံရဲ့ တစ်ခြံကျော်မှာ ရောက်နေတယ် ...
လူနာတစ်ယောက်ကို အရေးပေါ် လာကြည့်တာလေ”

သူမ အသံတွေကို တုန်ယင်မသွားအောင် အတော်လေး
သတိထားနေမိသည်။ မောင်က သူမတို့တစ်ခြံကျော်မှာ ရောက်နေ

သည်။

“မောင် လာလည်လို့ ရမလား မှီ”

“မဖြစ်ဘူး မောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကိုက ကျွန်မနဲ့မောင့်ကို ပတ်သက်ဆက်ဆံတာ လုံးဝ
မကြိုက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မှီ”

“မသိဘူး”

“မောင်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ မှီ”

“ကျွန်မ သိပါတယ် ... မောင့်ကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။
ကိုကိုက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ
သံယောဇဉ် တွယ်စေချင်တယ်”

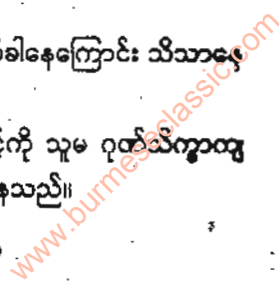
“မောင်ကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောချင်တယ်။ မောင်တို့
ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး မှီ”

“ကျွန်မ သိပါတယ် မောင် ... ကိုကိုကျန်းမာရေး မကောင်း
ဘူးလေ။ ကျွန်မ နားလည်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“မောင်တို့ကိုစွဲ ဒီလောက်အထိ အေးစက်မနေသင့်ဘူးမှီ၊
မောင့်ဘက်ကလည်း စဉ်းစားပေးပါဦး”

မောင့်အသံတွေက တုန်ယင်လိုက်ခါနေကြောင်း သိသာနေ
သည်။ သူမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ၏။

ဂုတ်သိက္ခာ ကြီးမားသော မောင်ကို သူမ ဂုတ်သိက္ခာထူ
ဆင်းအောင် လုပ်ဆောင်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

သင်မြတ်နိုး

အားနာလှပြီ ဖြစ်၏။

“ခွဲရယ် ... မောင့်ဘက်ကနေ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ မောင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ”

“ကျွန်မကို လောလောဆယ် နားလည်ပေးပါနော် မောင်”

သူမ ... မောင့်ကိုပဲ အနူးအညွတ် တောင်းပန်နေမိသည်။ အထပ်ထပ် တောင်းပန်နေမိ၏။

“မောင် ... ကျွန်မ အရှင်ဆုံးပြောရရင် ကျွန်မကို အစော ကြီးတည်းက ချစ်သူရည်းစား မထားဖို့ ပြောထားတာ”

“ဘာဆိုလဲကွာ”

“ကျွန်မဘဝကို မောင် နားလည်ပါနော်”

“မောင် တွေ့ချင်တယ်”

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ မောင့်ကို လုံးဝမတွေ့နိုင် သေးဘူး”

ဖုန်းရပစ်လိုက်မိသည်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည် တွေ ပြည့်လျှံကျလာ၏။

နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကိုသာ သွားလေးများဖြင့် ဖိကိုက် ထားလိုက်မိသည်။

အခန်း (၁၀)

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးနိုးလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက် ထပ်ခွင့်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်အထိ ကံ ကောင်းမလဲဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ ခန့်ထယ်”

သူ ... တက်တက်ကြွကြွမရှိ၊ အေးစက်နေသည်။

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးမှာ ချစ်သူရှိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမိုးရွှေက သူ့ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ် သည်။ မတွေ့တာ ကြာပြီ။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးရဲ့ ဆရာတစ်ယောက် လည်း ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ် သိချင်လို့”

“မောင်ရင်က ဒေါက်တာမြတ်နိုးအကြောင်းကိုမှ ရွေးပြီး သိ ချင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ”

သူ့ဆီမှာ ညီမတစ်ယောက် ရှိနေတာ မိုးရွှေ မသိပေး ငယ်၊ စဉ်လေးတည်းက သူ့အဆောင်မှာနေစဉ်တည်းက သိကျွမ်းပေးမယ်

သူ့မိသားစုအကြောင်းကို လုံးဝမသိ။

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အကြောင်းရှိလို့ စုံစမ်းခိုင်းတာပါ”

မိုးဆွေကတော့ သူ့ကိုယ်ကြည့်စိတ်ချပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဘယ်တော့မှ အပြစ်အနာအဆာပင် မရှိခဲ့။ တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ နေထိုင်တတ်၍ ကိုယ်ကျင့်တရားကြီးမားသူ။

“မို့နဲ့သာ ... မင်းကြောင့်ပါ။”

ကိုကိုနဲ့လုံးသားတွေထဲမှာ မင်းကို ချစ်မြတ်နိုးမိတာရယ်။ ပိုင်ဆိုင်လိုတာရယ်တွေပဲ အတ္တကြီးမားစွာ ဖြစ်နေမိတယ်။

အရှက်တွေ ... ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဘာတစ်ခုမှ ကိုကို မသိတော့ဘူး။

ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ မှုံ ... ချစ်သူတွေလား။ ကိုကို အသိချင်ဆုံးပဲ။

“မိုးဆွေ”

“ပြော”

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးအကြောင်း မင်းဘယ်လောက်သိလဲ”

“ကိုယ် သိသလောက်တော့ ဒေါက်တာမြတ်နိုးက ချမ်းသာတယ်။ ပညာတတ်တယ် ... ဒေါက်တာမှုံနဲ့သာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာ”

သူ ... အထိတ်တလန့် အော်ပစ်မိသည်။ မိုးဆွေက နားမလည်သလိုနှင့် သူ့ကို ကြည့်နေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကိုယ်ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာလဲ ... ဒေါက်တာ မှုံနဲ့သာကို မင်းသိလို့လား”

“သိတယ်”

ကိုယ် လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးဟု ပြောပြချင်မိသည်။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်လာ၏။ မှုံနဲ့သာ ... ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူး။

မင်း စော်ကားတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မှုံနဲ့သာ ဘဝတွင် သံယောဇဉ် တွယ်တာစရာ မရှိစေရန် တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ခဲ့သည်။ နားမထောင်ဘူး။ ဒေါ်နှင်းသက်ကလည်း သူ့ကိုပိုင်းဝန်း၍ လိမ်လည်ခဲ့သည်။

“ခန့်ထယ်”

“ဟင်”

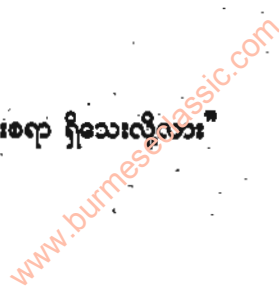
“မင်းမျက်နှာ သွေးမရှိတော့သလိုပဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

“ပြောရမယ်”

“အင်း”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“မင်းဘဝမှာ ဒုက္ခဆိုတဲ့စကား သုံးစရာ ရှိသေးလို့လား”

မိုးဆွေဆိုတာက သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေ
သည်။ ရင်ဖွင့်ရင် ကောင်းမလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဒီတိစ္ဆာအတွက် မိုးဆွေက သူ့လုပ်ရပ်တွေကို ထောက်ခံမှာ
မဟုတ်။ ကန့်ကွက်မှာပဲ ...

ကလေးကလား အလုပ်တွေဟု ပြောမှာသေချာသည်။

“ကိုယ် ပြန်မယ်”

“ခန့်ထယ်”

“ဟင်”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ပြောစမ်းပါ။ ကိုယ်လည်း အကြံ
ဉာဏ် ပေးသင့်တာပေါ့”

ဒုက္ခပါဝဲကွာဟုသာ သူ့ရင်ထဲမှာ မြည်ဟည်းနေသည်။

ဆောက်တည်ရာ မရတော့ ...

“မင်းကို ကြည့်ရတာ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသလိုပဲ ခန့်ထယ်၊
မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ... မင်းကျန်းမာရေးအရ စိတ်သိပ်လှုပ်ရှား

လို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ကိုယ် လူနာမဟုတ်ဘူး မိုးဆွေ ... မင်းတို့ ဆရာဝန်တွေ
က လူနာလို့ပဲ သတ်မှတ်နေတာ မဟုတ်လား”

သူ ဒေါသတကြီး အော်ပြီး ထလိုက်မိတော့သည်။

“ခန့်ထယ်”

“သွားမယ်ကွာ ... ကိုယ့်ကိုစိုးရိမ်တကြီး မျက်ဝန်းတွေနဲ့
ကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့”

သူ ပြန်ခဲ့သည်။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေမိ၏။
ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့အတွက် စိတ်ဓာတ်ကျလာမိ
၏။ သူ့ကျန်းမာရေးကို ထောက်ထားနေကြတာလား။

သူ လူနာမဟုတ်ဘူး။ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက် ... စိတ်တိုင်းမကျ။ ဒေါသတွေ ဖြစ်နေမိသည်။

ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ မှုံနဲ့သာက ချစ်သူတွေတဲ့။ ဒီကောင်
မလေး လိမ်တယ်။ သူ့စကားတွေကို ဘယ်သူမှ နားမထောင်ကြ
ပေ။ ဒေါသတွေ ဖြစ်နေမိသည်။

မဖြစ်ဘူး ... မှုံနဲ့သာနဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို မဖြစ် ဖြစ်အောင်
စီစဉ်ရမှာပဲ။

“တိ ... တိ”

“တိ ... တိ”

သူမ အပြေးအလွှားထွက်၍ ကိုကိုကို ဆီးကြိုနေမိသည်။
ကိုကိုမျက်နှာက မသာမယာ။

“လာစမ်း ... မှုံနဲ့သာ”

မှုံနဲ့သာ လက်ကိုဆွဲပြီး တိုက်ကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။
“ထိုင်စမ်း”

“ရှင်”

“မှုံနဲ့သာ ... မင်း ငါ့ကိုလိမ်တယ်၊ ညာတယ်၊ ငါ ... မင်းနို့လို့
ဓာတ်တွေ ရိုးသားဖြူစင်မယ် ထင်တာ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ”

သင်မြတ်နိုး

“မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ ... မှုံနဲ့သာ မင်းချစ်သူက ဒေါက်တာမြတ်နိုးပဲ မဟုတ်လား”

ကိုကို ဘယ်က သိလာတာလဲ ... သူမ တုန်လှုပ်ချောက်ချား စွာဖြင့် ကိုကိုအား ကြည့်နေမိသည်။

“မှုံနဲ့သာ”

“ရှင်”

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးက မင်းချစ်သူ မဟုတ်လား”

မတူးတော့ ... သူမ ဝန်ခံလိုက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

မောင်နှင့်သူမ ကိစ္စက ကိုကိုနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆက်ဆံ မှ ဖြစ်မည်။

“မင်း ... ဖြေစမ်း၊ မှုံနဲ့သာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို”

“ဘာ”

ကိုကိုအကြည့်တွေက သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို မီးလောင်ပြာ ကျသွားတော့မတတ်ပင် ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

“ဒေါ်နှင်းသက်”

“ရှင်”

“လာစမ်းပါဦး”

“လာပါပြီ”

ဒေါ်နှင်းသက်လည်း တုန်တုန်ချိချိနှင့်

ထွက်လာတော့သည်။

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျားပြောတော့ မှုံနဲ့သာက အေးဆေးတည်ငြိမ် တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆို ... ချစ်သူရည်းစားတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးဆိုဗျ”

“အခု ရှိနေလို့လား”

“ရှိတယ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား ထိန်း သိမ်းထားပြီး၊ အဲဒီ မိန်းကလေးအကြောင်း ခင်ဗျား ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူးလား”

ဒေါ်နှင်းသက် ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေရသည်။

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ ကိုကို ... ဒေါ်နှင်းသက် ဘာမှမသိ ပါဘူး”

သူမ တစ်ယောက်တည်း အပြစ်တွေအားလုံး ခံယူမည်ဖြစ် သည်။

“ကျွန်မကိစ္စတွေကို ဒေါ်နှင်းသက် ဘာမှမသိပါဘူး ကိုကို အပြစ်ပေးစရာရှိရင် ကျွန်မကိုပဲ အပြစ်ပေးပါ”

သူ ... ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ။ မှုံနဲ့သာရယ် ... ကိုကို မင်းကို ချစ်တယ်။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ကိုကို ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး။

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးက မိန်းကလေးတစ်ယောက် လက်ထပ် ဖို့ ရွေးချယ်သင့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား ခန့်

ထယ်”

သူငယ်ချင်း မိုးဆွ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကို ကြား
ထောင်လာမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ... နာကျင်သွားရသည်။ သူက မှုံ့နံ့သာရဲ့ အစ်ကို
တစ်ယောက် ... ညီမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးကောင်းစားဖို့
စီစဉ်ပေးသင့်သည်။

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးက ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပဲ
ခန့်ထယ်”

သူ ... ဆတ်ခနဲ ထမိသည်။

ပြီးတော့ ... ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

မှုံ့နံ့သာအား လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ သူ ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမှန်း
မသိအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

အေးစက်မာကျောနေတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့် မှုံ့နံ့သာ
ကို ကြည့်မိ၏။

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ
ကိုကို”

“ကိုကို လက်မခံဘူး”

“ရှင်”

“မင်း ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို လက်ထပ်ပြီး ကိုကိုအနားက
နေ ထွက်သွားတော့မှာလား မှုံ့နံ့သာ”

သူ ... တိုက်ကွက်ပြောင်းမှ ဖြစ်မည်။ မှုံ့နံ့သာဆီက အချစ်

တွေ ... သံယောဇဉ်တွေကို လှယူလို့ မဖြစ်ဘူး။
ဒေါက်တာမြတ်နိုးနှင့် မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူသိလာရတော့
သည်။

“မှုံ”

“ကိုကို”

“ကိုကိုအနားမှာပဲ မင်းနေရမယ်နဲ့ ... ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို
မင်း မေ့ပစ်လိုက်ရမယ်”

“ရှင်”

“ကိုကို ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးဆိုတာ ညီမလေး သိ
တယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ကိုကို”

“သိရင် ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကိုကို ... ညီမလေးဘဝမှာ ကိုကိုကလွဲရင်
ဒေါက်တာမြတ်နိုးကလည်း အကောင်းဆုံး အဖော်မွန်ပါ”

“ကိုကို လက်မခံဘူး”

ရင်ညှန်ဆီမှ ဆူးအောင့်တဲ့ ဝေဒနာခံစားလာရဟန် ဆောင်
လိုက်သည်။

“အား”

“ဟင် ... ကိုကို”

“ကိုကိုစိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားလို့ မရတော့ဘူး၊ အေးတဲ့တယ်
ကွာ”

ဘယ်ဖြစ်မှန်း

“ကိုကို”

“နေ ... နေ ... ညီမလေး သွားတော့၊ ကိုကို တစ်ယောက် တည်းပဲ နေပါရစေ”

“ကိုကို တစ်ယောက်တည်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ဆေး သောက်ရမယ်နော် ကိုကို ... ဒေါက်တာ့ဆီလည်း ဖုန်းဆက်ရမယ်”

“မဆက်နဲ့ မှုံနဲ့သာ ... ကိုကိုက လူနာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ရ တယ် ... ကိုကို တစ်ယောက်တည်းပဲ နေမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုကို ... ကျွန်မ အနားမှာ ရှိနေမှပါလေ”

“မှုံ”

“ရှင်”

“မှုံက အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုကို တားနေတာ မှားနေပြီထင်တယ်”

မှုံ မျက်ဝန်းလေးတွေက ရိဝေစိစွတ်စွာဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေ သည်။

အခြေအနေအရ ... အကျပ်ကိုင်၍ မရတော့။ မှုံနဲ့သာ ရွေး ချယ်သော ယောက်ျားကလည်း အပြစ်အနာအဆာမရှိ။

သူ ကန့်ကွက်ရန် အကြောင်းမဲ့နေတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ် သည်။

“ကိုကိုက ညီမလေးကို ချစ်လို့ပါကွာ”

သူ့အသံတွေက တုန်ယင်နေသည်။ မှုံနဲ့သာ ကိုယ်လုံးလေး အား ပွေ့ဖက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထားမိ၏။

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးနေသည်။ လှိုက်ဖိုနေ၏။ ကိုကို မစိုး သားဘူး။ မင်းကို လက်ထပ်မယ်။

ဘယ်သူ့ရင်ခွင်ထဲကိုမှ မင်းမရောက်စေရဘူး။

“မှုံ”

“ရှင်”

“ကိုကိုကိုတော့ ခွဲမသွားပါနဲ့ကွာ”

“မောင်နဲ့ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေးမှ လက်ထပ်ကြမှာပါ။ ကိုကို ... သိပ်ပြီး မစိုးရိမ်ပါနဲ့နော် ... ကျွန်မ ကိုကို့အနားမှာပဲ နေမှာပါ”

သူမ ... သနားသွားမိသည်။

ကိုကိုက သူမရဲ့ ကျေးဇူးရှင်။

ကျေးဇူးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ညီမလေးတစ်ယောက်ကဲ့ သို့ ကိုကိုက ချစ်မြတ်နိုးမှာပါ။

နှစ်ယောက်လုံးက ဘဝတူတွေ။ မိဘ မဲ့ကြသည်။ ဆွေမျိုး သားချင်းလည်း မရှိ။ ကိုကို မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေအောက် မှာ ကိုကို့အမိနဲ့ဩဇာကို သူမ လွန်ဆန်လိုက်ရမှာ တွန့်ဆုတ်နေမိ တော့သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဆေးသောက်ရအောင်နော်”

“အင်း”

သင်မြတ်နိုး

သူ ... ပို၍ ချစ်ပြန်နေမိသည်။ မှုံ့ရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်တွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မိန်းကလေး ဖြစ်နေ၏။

သူ အကြမ်းနည်းသုံး၍ မရ။

“ကိုကိုဘဝမှာ သံယောဇဉ် တွယ်တာစရာ မှုံ့ပဲရှိနေတာ မဟုတ်လား မှုံ့”

“မှုံ့ဘဝမှာလည်း ကိုကိုပဲ သံယောဇဉ် တွယ်စရာဆိုလို့ ရှိတာပါ”

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို မင်း ကိုကိုထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ် တွယ်တာတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ကျွန်မရဲ့ အသင့်တော်ဆုံး ဘဝခရီးလက်တွဲ ဖော်တစ်ယောက်ပါ ကိုကို”

“မှုံ့ဘဝမှာ နောက်ထပ်တစ်ဖီယာက် ထပ်တွေ့ချင် တွေ့ဦးမှာပဲ”

“မတွေ့နိုင်တော့ဘူး ကိုကို ... မောင့်ကိုပဲ ကျွန်မ ရွေးချယ်မယ်၊ မောင်က ကျွန်မကို လုံခြုံရွေးထွေးစေမှာပါ”

“မှုံ့”

“ရှင်”

“ကိုကို အနားယူတော့မယ် ... မှုံ့ သွားတော့”

“ကိုကိုကို စိတ်မချဘူး၊ တံခါးတော့ ပိတ်မထားပါနဲ့နော်”

“မှုံ့သဘောပဲ”

သူ ... ဘာမှ မပြောချင်တော့။ အနားယူချင်နေမိသည်။

မှုံ့ ကိုယ်လေး ခိုင်မာတဲ့တွယ်ခဲ့သော သူ့ရင်ခွင်က ကိုယ်သင်းနဲ့ သင်းသင်းလေး မွှေးပျံ့စွာ ကျွန်ခွဲနေသေး၏။

မင်းဘဝမှာ ကိုကိုကိုပဲ ရွေးချယ်ရမယ်။

ကိုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

မှုံ့အကြောင်းတွေကိုပဲ ရွေးထွေးစွာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဆန်း (၁၀)

“မောင့်ရင့်အကြောင်းတွေကို ခန့်ထယ်က စပ်စုနေတယ်၊
မင်းမှာ ချစ်သူရှိလားတဲ့”
“ဟင် ... ဆရာ ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ”
“မောင့်ရင့်ချစ်သူက ဒေါက်တာမှုံနဲ့သာလို့”
“ဗျာ”
“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”
“သေရော ဆရာ ... ဒေါက်တာမှုံနဲ့သာက သူစောင့်ရှောက်
ထားတဲ့ မိန်းကလေး၊ ညီမလို ဖြစ်နေတာ”
“ဟုတ်လို့လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“ခန့်ထယ်က အဆောင်မှာပဲ နေတာများတယ်၊ ဒီကောင်က
အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေတာပဲ”
ခန့်ထယ် မျက်နှာပျက်သွားတာ သူသတိထားမိသည်။
တော်တော်လေး မျက်နှာပျက်သွားတာ။

စိုးလပြည့်စာပေ

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင် ၁၀၉

“ဒါကြောင့်ကိုး ... ခန့်ထယ် အရမ်းဒေါသထွက်သွားတယ်
မောင်ရင် ... သဘောမတူသလိုဘဲ၊ ကိုယ်ကတော့ မောင်ရင့်ကို
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရွေးချယ်တာ မမှားတဲ့အကြောင်းတွေ
ပြောပြလိုက်တယ်”
“ပြဿနာတော့ အကြီးအကျယ် တက်နေပြီဆရာ”
“မတတ်နိုင်ဘူး ... ကိုယ်မှ မသိတာဘဲ”
ခန့်ထယ်ရဲ့ အမူအရာတွေက မရိုးသားဘူးဟု ထင်နေမိ
သည်။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်တာ မှားမှမမှား
တာဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသတကြီး ပြန်ထွက်သွားရတာလဲ။
“မြတ်နိုး”
“ပြောပါ ဆရာ”
“ခန့်ထယ်စိတ်တွေက မရိုးသားဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်”
“ဗျာ”
“ဒေါက်တာမှုံနဲ့သာကို ညီမတစ်ယောက်ထက် မကတဲ့
သံယောဇဉ်တွေ ရှိနေလို့ပဲ”
“ဟင်”
သူ ... စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေကို တင်း
ကျပ်စွာ ဧကန်ထားမိ၏။
ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဆရာပြောသလိုပဲ မှုံ့အပေါ် မရိုးသားစောင့်
ဘူးထင်သည်။
“မှုံ့ကို စိတ်ချပါမောင် ... ကျွန်မ တဝအတွက် မောင်တစ်

စိုးလပြည့်စာပေ

သင်မြတ်နိုး

ယောက်ျား အသင့်တော်ဆုံး ... ကိုကိုကိုလည်း ကျွန်မ ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်သေးဘူး ... ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတိုင်းအတာက ကြီးမားလွန်းနေတယ်”

မို့ကိုယ်တိုင် သူမ ကိုကိုအပေါ် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေ သည်။ ကျေးဇူးတရာ သိတတ်နေ၏။

“ကျွန်တော် စိတ်ပူနေပြီ ... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆရာ”

“မို့နဲ့သာနဲ့ ဆွေးနွေးဖျါ မောင်ရင်”

“တွေ့ခွင့်မရဘူး ဆရာ ... အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာ”

“ဟင်း ... မောင်ရင်တို့အကြောင်း ကိုယ် အခုမှသိတယ် ကွာ ... ခန့်ထယ်က လှည့်ပတ်ပြီး မေးသွားတာပဲ”

သူ ... စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမိသည်။

မို့နှင့်တွေ့ကို-တွေ့ရမှ ဖြစ်မည်။

“ကိုကိုက တည်ကြည်အေးချမ်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပါမောင် ... ကျွန်မ သိတယ် ... ကိုကိုက ကျန်းမာရေးကြောင့်ပါ”

ကိုခန့်ထယ်က ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြပြီး သူနှင့်မို့ကို အကျပ်ကိုင်ပြီး ခွဲပစ်နိုင်နေသည်။

မို့ကိုတွေ့မှ ဖြစ်မယ်။

သူ ... မို့ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ ကိုခန့်ထယ်နှင့် တွေ့နေ၏။

“မောင်ရင်”

“ကျွန်တော် ... မို့နဲ့တွေ့ပါရစေ”

“မောင်ရင်နဲ့ ကိုယ် တွေ့ချင်တယ်”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... မောင်ရင်ကို ဘယ်မှာအေးအေးဆေး ဆေး တွေ့ရမလဲ”

“ဒီလိုလုပ်ပါ အစ်ကိုကြီး ... ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ တိုက်ခန်းကိုပဲ လာခွဲပါ ... ဒီနေ့ ကျွန်တော် အားနေပါတယ်”

“ကျုပ် လာခွဲမယ်”

ဒေါက်တာမြတ်နိုးအား ခန့်ထယ် တွေ့ပြီး အပြတ်ပြောမှ ဖြစ်မည်။ မို့နဲ့သာကို လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ... ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ကိုကို”

“ဟင် ... မို့”

“စောစောက မောင် ဖုန်းဆက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် မို့ ... အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့”

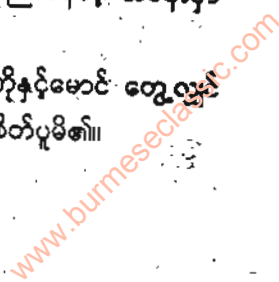
“ဟင် ... မောင်က ကိုကိုကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲ”

“ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“ကိုကို သွားတွေ့မလား”

“တွေ့မယ် ... သူတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အခန်းမှာ စောင့်နေမယ်တဲ့ မို့”

မောင် ... ဘာသဘောလဲ ... ကိုကိုနှင့်မောင် တွေ့လျှင် ငြိသာနာက ပိုပြီးကြီးထွားနိုင်သည်။ သူမ စိတ်ပူမိ၏။

ပင်မြတ်နိုး

“မို့”

“ရှင်”

“မင်း အပြင်မသွားရဘူး”

“ဆေးရုံမှာ ဂျူတီရှိနေတယ်လေ ကိုကို”

“မသွားရဘူး”

“ရှင်”

“ဒေါက်တာမြသီတာကို အစားထိုးလိုက် ... မင်းဖုန်းဆက်

ပြောလိုက်လေ မို့”

သူမ စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုလုပ်ရပ်တွေအတွက် သဘောမကျမိ

ပေ။ မောင်နှင့် တွေ့ချင်တယ်။ ဆွေးနွေးချင်တယ်။

ကိုကိုကျန်းမာရေးကြောင့် ခဏလောက် သည်းခံစောင့်ပေး

ရန် ဖြစ်သည်။

“ကိုကို ပြောတာ ကြားလား မို့နဲ့သာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

သူမ ဘာမှစောဒကတွေ မတက်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်သွား

မိသည်။

“မြသီတာဆီ ဖုန်းဆက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုဆန္ဒတွေကို သူမ လွန်ဆန်နိုင်ရန် အခက်ခဲဆုံးဖြစ်နေ

သည်။ သူမကြောင့် ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ အကြောက်ဆုံး ဖြစ်

နေ၏။ မြသီတာဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

“ရှင် ... ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ဘာမှမမေးနဲ့ဟာ ... ဒီနေ့ ကိုယ့်ဂျူတီ ဝင်ပေးစမ်းပါနော်”

“မို့”

“ပြော”

“ဆရာမိုးဆွေဆီကို ရှင့်ကိုကို ရောက်လာပြီး မြတ်နိုးနဲ့ရှင့်

အကြောင်း စပ်စုသွားတယ်”

“မို့ သိပြီးပြီ”

“ရှင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“မသိဘူး”

“ရှင် မအူမလည် မလုပ်နေနဲ့ ... ကိစ္စတစ်ခုကို အပြတ်သား

ဆုံး ရှင် ဖြေရှင်းသင့်တယ်”

“နောက်မှတွေ့မယ်နော် မြသီတာ ... လောလောဆယ်

ရှင် ကျွန်မဂျူတီ ဝင်ပေးစမ်းပါ”

“အိုကေ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“မို့”

“ပြော”

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးဘက်ကနေ ရှင် လုံးဝရပ်တည်ပေးစေ

ချင်တယ်ကွာ”

“အင်းပါ”

သံမြတ်နိုး

ကိုဆိုတ သူမအနား ရောက်လာပြီး ဖုန်းခွက်ကိုယူပြီး ချပ်
လိုက်သည်။

အခုတလော ... အမူအရာတွေ ပျက်လွန်းနေတဲ့ ကိုကိုကို
နားလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“မို့နဲ့သာ”

“ရှင် ကိုတို”

“မင်း အနားယူပါ ... ကိုကို သဘောမကျတဲ့အလုပ် ဘာမှ
မလုပ်ပါဘူးလို့ မင်းပြောထားတာပဲ မဟုတ်လား”

သူ ... အတ္တကြီးတဲ့လူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါစေ။ မှိုကို ချုပ်ချယ်ရမှာ
ပဲ။ သူ ချစ်မြတ်နိုးသော မိန်းကလေးဖြစ်နေ၍ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တာပဲ
စဉ်းစားနေမိသည်။

“ကိုကို ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို သွားတွေ့မယ်မို့ ... အဖြေ
တစ်ခုခုတော့ ထွက်မှာပါ”

“ကိုကို”

“မင်း ဘာမှထပ်ပြောစရာ မလိုဘူး မို့နဲ့သာ ... သွားတော့”

သူ ... ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို အပြတ်ရှင်း
ရမယ်။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲထွက်မသွားအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး
ထိန်းချုပ်နေရသည်။

အပြတ်ရှင်းရမယ်။ ပြောပစ်မယ် ...

မို့နဲ့သာကို သူ တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ဖို့ အလိုအပ်ဆုံး
ဖြစ်နေသည်။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးဆီရောက်တော့ ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြို

နှုတ်ဆက်နေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ... ကြပါ”

အခန်းလေးက လှပသေသပ်ပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေနှင့်
ပြည့်နှက်နေသည်။ မြတ်နိုးရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအတွက် သက်သေ
ပြနေ၏။

“အစ်ကိုကြီးထိုင်ပါ ... ကျွန်တော့် မိဘတွေက မန္တလေးမှာ
နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်လေးတည်းက အဆောင်မှာပဲ
နေရတာ ... မိဘတွေနဲ့ နေရတယ်ကို မရှိပါဘူး”

“မောင်ရင်”

“ဗျာ”

“အလုပ်တာဝန်ကို မန္တလေးကျအောင် မောင်ရင် ဘာဖြစ်လို့
မလျှောက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာပဲ နေချင်လို့ပါ”

ချစ်သူ မို့နဲ့သာရှိနေ၍ သူ ရန်ကုန်မှာပဲ နေချင်သည်။

မန္တလေးကိုပင် မလျှောက်။

ပြီးတော့ ... သူက ပညာထူးချွန်ထက်မြက်၍ အနာဂတ်
အတွက် ကြိုးစားတည်ဆောက်မှုတွေက အများကြီး လိုအပ်နေ
သေးသည်။

“အစ်ကိုကြီးအတွက် ကော်ဖီသွားယူဦးမယ်နော်”

“ထိုင်ပါ မောင်ရင်”

သူ ... ပြန်ထိုင်မိသည်။

“ကိုယ့်ကို ဘာတစ်ခုမှ ဧည့်ခံနေစရာ မလိုပါဘူး မောင်ရင်၊ ကျုပ်တံ မောင်ရင်နဲ့ စကားပြောဖို့သက်သက်ပဲ ရောက်လာတာ လေ”

“ပြောပါ အစ်ကိုကြီး”

ခန့်ထယ် ... စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင် ပထမဦးစွာ ထိန်းချုပ်နေရသည်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ခန့်ညားထည်ဝါစွာဖြင့် နေလာ ခဲ့ရသော အခြေအနေနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဒေါက်တာမြတ်နိုးရှေ့တွင် သိမ်ငယ်နေရ၏။

မင်းကြောင့်ပဲ မှုံနဲ့သာ ... ကိုကိုအချစ်အတွက်နဲ့ သိမ်ငယ် နေရတာပါပဲ။

“အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါ နော်”

“ကောင်းပြီလေ ... မောင်ရင်ကို အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် မှုံနဲ့သာနဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ဖို့ပါပဲ”

“ဗျာ”

“မှုံနဲ့သာနဲ့ မောင်ရင်ကို ကျုပ်လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောမတူ ဘူး”

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ အစ်ကိုကြီး၊ မှုံနဲ့

ကျွန်တော်က သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေပါ ... ကျွန်တော်တို့ ချစ်ခြင်း ကိုတော့ မခွဲပါနဲ့ ... အစ်ကိုကြီး ကျေနပ်တဲ့အတိုင်းအတာအထိ ကျွန်တော့်ဘက်ကနေ တာဝန်ယူပါတယ်”

သူ ... ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။

မဖြစ်နိုင်ဘူး ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာပါ။

“ကျွန်တော် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး အရာရာ ပြည့်စုံနေကြတာပဲ”

“ကျုပ်က မှုံ့ကို လက်မထပ်စေချင်တာ၊ ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲမှာ ပဲ ရှိနေစေချင်တာ”

ကိုခန့်ထယ်ထံ ဒေါက်တာမြတ်နိုး အကြည့်တွေ ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ ဆရာပြောသလိုပဲ မရိုးသားတော့ဘူးဟု ထင်မိ လာ၏။

သူ့မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပြည့်စုံစွာ ထားနိုင်တဲ့အခြေ အနေတွေက ရှိနေသည်။

ကိုခန့်ထယ်က ဘာဖြစ်လို့များ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ ရတာလဲ။

“မှုံ့ကို အစာငုံတယ်ဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လာပြီး တောင်းရမ်းပါမယ် အစ်ကိုကြီး”

“မလိုဘူး ... မလိုဘူး မောင်ရင် ... ကျုပ် ပြောပြီးပြီ ... မောင်ရင် နောက်ဆုတ်ပါ”

“မှုံနဲ့ တွေ့ပါရစေ”

သင်မြတ်နိုး

“တွေ့ခွင့်မရှိဘူး ... မောင်ရင် လုံးဝမပတ်သက်ဖို့ဘဲ သတိ
ပေးပါရအေး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟာ”

“မှန်တော့တွေ့ခွင့်ရအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားရမှာပဲ ... ကျွန်
တော်တို့ လူကြီးလူကောင်းတွေပါ ... ဒီကိစ္စတွေက ပေါ့ပေါ့တန်
တန် တွေးလို့ မရဘူးနော်”

“မောင်ရင် ... လူတစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ အသက်သေ
ဆုံးသွားရတာမျိုး၊ မောင်ရင်လို ဆရာဝန်တစ်ယောက်က တွေ့မြင်
ချင်လို့လား”

“ဗျာ”

“မှန်သောကို ကျုပ် လုံးဝ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့က လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း အစ်ကိုကြီးအနား
မှာ နေမှာပါပဲ”

“တော်စမ်း”

သူ ... အော်ပစ်မိသည်။

“ကျုပ်မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ် ... မင်းက ဆရာဝန်တစ်
ယောက်၊ ငဲ့ညှာထောက်ထားတတ်တဲ့ စိတ်တွေ မင်းမှာရှိသင့်တယ်”

“ကျွန်တော့်ကို မှန်တော့တွေ့ခွင့်ပေးပါ အစ်ကိုကြီး ... မှန်ရဲ့အဆုံး
အဖြတ်အတိုင်း နာခံပါ့မယ်”

“မင်းဘက်ကနေ တစ်ဖက်သတ်နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ ကျုပ်

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

လာပြီး တောင်းပန်တာပဲ”

“ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး အစ်ကိုကြီး ...”

“မင်း ... မင်း ... ဆရာဝန် မပီသဘူး၊ မင်း လူတစ်ယောက်
ရဲ့ အသက်ကိုကယ်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေတယ် ... မင်း ... မင်း ...
အား”

သူ ... မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ချစ်
သည်။ အသက်ကို ပြင်းပြစွာ ရှူသွင်းနေမိ၏။ တမင်လုပ်တာပါ။
ဒေါက်တာမြတ်နိုးက စိုးရိမ်တကြီးနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

သူ ... လက်ကာပြလိုက်မိသည်။ အသက်ကိုပဲ ပြင်းပြစွာ
ရှူရှိုက်သွင်းနေမိသည်။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးက ဆေးအိတ်နှင့်နားကျပ်
ယူလာ၏။

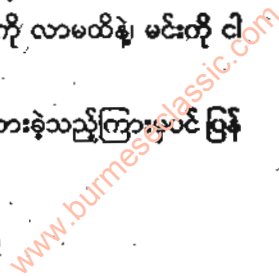
သူ ထလိုက်သည်။

“မလိုဘူး ... မင်းဆရာဝန်တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ အတ္တ
ကြီးတဲ့ကောင် ... မင်းဟာ လူသတ်သမား ...”

“အစ်ကိုကြီး ... နောက်မှ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါနော်၊
လောလောဆယ် ကျွန်တော် စစ်ဆေးပါရစေ”

“မလိုဘူး ... မလိုဘူး ... မင်း ငါ့ကို လာမထိနဲ့ မင်းကို ငါ
မယုံဘူး”

ဒေါက်တာမြတ်နိုး ဇွတ်အတင်း တားခဲ့သည့်ကြားမှပင် ပြန်

လာခဲ့မိသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကားမမောင်းပါနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါရစေ”

သူ လက်မခံ ... ဒယ်မ်းဒယိုင်နှင့် ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်း

ထွက်လာခဲ့မိသည်။

အခန်း (၁၂)

“မို့နဲ့သာ”

“ကိုကို”

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးဟာ အကြင်နာတရား မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲမို့ ... ကိုကို ဒီလောက်အထိ အမောဖောက်နေတာ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဟင်”

“မို့အကြောင်းတွေ သွေးခွေးရင်းနဲ့ ကိုကိုမောလာတယ်၊ ရင်ညွန့်ဆီက အောင့်တက်လာတယ် ... ကိုကိုက မပြောပါနဲ့ဆိုတဲ့ စကားတွေကို သူဆက်ပြောနေတယ်”

ကိုကိုမျက်နှာပေါ်မှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ပြစ်နေတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ကိုကို အနားယူလိုက်ပါ”

သူမက ဆေးတိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေးနေမိသည်။ မောင်နဲ့ကိုကို တာပြဿနာတွေ တက်လာပြီလဲ။ စိတ်တွေ ပူလာမိသည်။

“ဟဲ့”

“ရှင်”

“ဒီကောင် ကိုကိုကို သတ်ဖို့ ကြံစည်တာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုကို ... မောင်က အကြင်နာတရားပြည့်ဝ တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ”

“ဘာ”

သူ့စကားတွေ မအောင်မြင်၍ သူ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် စိသည်။

“နင်ကပါ ငါ့အပေါ် စေတနာ မဲ့နေပြီလား ဟဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို ... မောင့် စေတနာတွေအပေါ် ကိုကို သံသယ ဝင်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာသံသယ ဝင်စရာရှိလဲ ... ငါ့ကိုယ်တိုင် ခံစားလာခဲ့ရ တာပဲ ဟဲ့နဲ့သာ”

ကိုကို ဒေါသဖြစ်နေသည်။ သူမ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ တွေးမိသွား၏။

ကိုကိုမှ ကျန်းမာရေး မကောင်းတာ။ ဆင်ခြင်သင့်သည်။

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက ဒေါသတွေနှင့် ဝင်းဝင်းတောက်နေ

၏။

“ဟဲ့”

“ရှင် ကိုကို”

“မင်းအပေါ် ကိုကို ဘယ်လောက်အထိ ကောင်းခဲ့လဲဆိုတာ မင်း သိပါတယ်နော်”

“သိပါတယ် ကိုကို”

“ကိုကိုအပေါ် မရက်စက်သင့်ဘူးကွာ”

“ရှင်”

သူမ အံ့ဩစွာဖြင့် ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေကို မော့ကြည့်မိသည်။ ကိုကိုအပေါ် သူမ ဘာတစ်ခုမှ ရက်စက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ မောင်ဆရာ ဘာတွေ ရက်စက်ခဲ့လဲ။

သူမ ... မစဉ်းစားတတ် ...

“ကိုကိုကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ဟဲ့ရယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ကိုကို ... ကျွန်မအတွက် ကိုကို စိတ်အနှောင့် အယှက်တွေ မဖြစ်ပါနဲ့”

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို မပတ်သက်ပါဘူးလို့ မင်း ကတိပေး စမ်းပါ”

သူမ ကတိပေးဖို့အတွက်တော့ တွန့်ဆုတ်နေမိတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

အေးစက်နေတဲ့ ဒေါသမျက်ဝန်းတွေကို သူမ ရင်မဆိုင်ခဲ့ပေ။ မောင့်မှာ အပြစ်မှ မရှိတာ။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ မောင့် ကို စွန့်ခွာရမလဲ။

တွေ့ခွင့်မရှိ။ သူမအား အလုပ်မှပင် ထွက်စေချင်နေသည်။

“ဟဲ့နဲ့သာ”

“ရှင်”

“မင်း ဒီကတိကိုပေးဖို့ အတော်လေး ဝန်လေးနေလား”

“မောင့်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိတာဘဲ ကိုကို ... ကျွန်မဘာလဲ”

သင်ပြောနိုး

နေ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ စွန့်ခွာရမှာလဲ ကိုကို”
“မင်းရဲ့အစ်ကိုအပေါ် မထေမဲ့မြင် ဆက်ဆံတာ အပြစ်
မဟုတ်ဘူးလား”

ခေောင် မထေမဲ့မြင်လုပ်တာ သူမရှေ့မှာ မဟုတ်၍ ခက်နေ
သည်။ ကိုကိုက တဖွတ်ထိုးပဲ။

“ဘာအကြောင်းအရာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမြတ်နိုးကို မပတ်သက်
ရဘူး”

သူမ ... ကိုကိုစကားတွေကို မနာခံ၍ မဖြစ်တော့ပေ။
ပြဿနာက ကြီးထွားနေသည်။ ကျန်းမာရေး မကောင်း
သော ကိုကိုအပေါ် သူမ ရက်စက်သလို ဖြစ်နေ၏။

“ကိုကို”
ကိုကို မော့ကြည့်သည်။ အခုတလော ... ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေ
က အလိုမကျမှုတွေပဲ ပြည့်နှက်နေသည်။

“မောင်နဲ့ မပတ်သက်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်
ကိုကို”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မှုံလေးရယ် ... မင်းတကယ်ပြောနေ
တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို ... ကျွန်မဘဝအတွက်ထက် ကိုကို့စိတ်
ချမ်းသာမှုတွေက အဓိကကျပါတယ်နော်”

“မှုံလေးရယ်”
ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဝမ်းသာကျေနပ်မှုတွေ ဝင်လာ
သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေ၏။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ကျွန်မနဲ့ကိုကို အပေးအယူ တစ်ခုတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်
နော်”

“ဘာများလဲ မှုံ”

“ကိုကို ဆေးစစ်တာတွေ ဆေးသောက်တာတွေ လှုပ်ရှားမယ်၊
ကျွန်မရဲ့ ညွှန်ကြားမှုတွေကို လိုက်နာရမယ်”

“အိုကေ ... မှုံသာ ကိုကိုအနားမှာ ထာဝရရှိနေမယ်ဆိုရင်
ကိုကို မှုံဆန္ဒတွေအားလုံးကို လိုက်နာမယ်”

“ဒါဆို ကိုကို အခုပဲ ဆေးသောက်အနားယူ”

“ကောင်မလေးနော် ... ကိုကိုက လူနာမဟုတ်ဘူး”

“အင်းပါ”

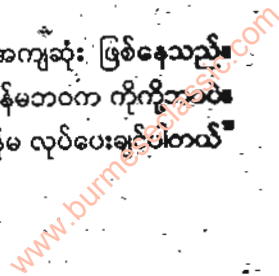
သူမကတော့ ကိုကိုအား စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ အပြည့်အဝ
ရှိနေစေချင်သည်။ မောင့်ကိုတော့ တောင်းပန်ရမှာပဲ။

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးဟာ ရက်စက်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်
ပဲ မှုံ ... ကိုကိုကျန်းမာရေးကို သိသိကြီးနဲ့ မချေမငံ ဆက်ဆံတယ်”

“ဒါတွေကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ ကိုကိုရယ်နော် ... ကျွန်မ
ကတိပေးထားပြီးပြီပဲ ... ကိုကို သဘောမကျတာကို ကျွန်မ လုံးဝ
မလုပ်ပါဘူး”

သူမဘဝတွင် ကိုကိုက အဓိက အကျဆုံး ဖြစ်နေသည်။
ကိုကို့စိတ်ချမ်းသာမှုပင် အရေးကြီး၏။ ကျွန်မဘဝက ကိုကိုဘဝပဲ။

“ကိုကို ဖြစ်စေချင်တာတွေကို ကျွန်မ လုပ်ပေးချင်ပါတယ်”

သင်မြတ်နိုး

“မိုးရယ်”

တိုတို ဝမ်းသာလိုက်တာ။ မှုံက ချစ်သူ ဒေါက်တာမြတ်နိုး ထက် သူ့အပေါ် ဦးစားပေးနေသည်။ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားမိသည်။ တိုကိုတာဝမှာလည်း ညီမလေး မှုံနဲ့သာက အလိုအပ်ဆုံးပါပဲ။ မှုံရယ် ... ကိုကို ချစ်တယ်။ လက်ထပ်ချင်တယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေက စေ့ပိတ်ပြီး လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မှုံနဲ့သာက မုန်းတီးရွံရှာသွားမှာလည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေ၏။ လက်မခံမှာလည်း ကြောက်နေသည်။ ကိုကို မပြောရဲဘူး ကွာ။

“မှုံနဲ့သာလေးကို ချစ်တယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာပြောနေသော စကားတွေပင် ဖြစ်နေသည်။ နှုတ် ခမ်းတွေက လှုပ်မရှု။ ဝန်လေးနေမိသည်။

“ဆေးသောက်နော် ကိုကို”

“မှုံ”

“ရှင်”

“မင်း အပြုအစု အယုအယတွေက ကိုကိုအတွက် အင်အား အကြီးမားဆုံး ဆေးတစ်ခွက်ပါပဲကွာ၊ အခြားဆေးတွေ တိုက်နေ စရာ မလိုပါဘူး မှုံ”

သူမ ... မောင့်အတွက်တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိလေ သည်။ ကိုကိုအတွက်ပဲ ... သူမ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြီးမားတဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ ရှိနေသည်။

“ကိုကို”

“မှုံ”

“မှုံ ဆေးရုံကို သွားတော့မယ်နော်”

“ကိုကို လိုက်ပို့မယ်”

“ကိုကို အနားယူပါနော် ... ကျွန်မကို စိတ်ချပါ ကိုကို ... နောက်ဆို ကိုကို သဘောကျသလို နေပေးပါမယ်”

“ကိုကို စိတ်မချဘူးကွာနော် မှုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံး ဖြတ်ထားမိသည်။ ဆေးရုံကို လိုက်ပို့၏။

ကျွန်မကို ဒေါက်တာမြတ်နိုးနှင့် မပတ်သက်ရန် တတွတ် တွတ် ပြောနေသည်။

“ကိုကိုဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေရမှာပါ ... တစ်ခုတော့ ကျွန်မ တောင်းဆိုပါရစေ ... အလုပ်တာဝန်တွေကို ဆက်ပြီးထမ်း ဆောင်ခွင့် ပြုပါနော်”

ကိုကိုက လက်ခံကြောင်းပြော၍ သူမ ဝမ်းသာကျေနပ် သွားရသည်။

ဘူး၊ နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ရမလဲ”

“ရင်မဆိုင်လို့ မရဘူးလေရှင် ... ရှင် ကလေးကလားအလုပ် တွေ မလုပ်ပါနဲ့ဟယ် ... မြတ်နိုးက ရှင့်အပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့တဲ့ သူပါ”

မောင်နှင့်တော့ တွေ့သင့်သည်ဟု သူမ ထင်မိသည်။
တောင်းပန်ရမည်။ လွန်နေတာက သူမ ...

“မို့”

“ဟင်”

“ရှင့်အစ်ကို မရိုးသားတော့ဘူး”

“မဟုတ်တာဘဲ မြသီတာ ... ကိုကိုက မှုံ့အပေါ် ညီမလေး တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ကြီးတာပါ ... မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး သူ့ကို ထားခဲ့မှာ စိတ်ပူနေမှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကိုကိုက ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ကွာ၊ မှုံ့ ယုံကြည်တယ်”

“ရှင် စောင့်ကြည့်နေပေါ့”

ကိုကိုက သူမအား လက်ထပ်မည်ဟု ဆိုခဲ့သော် ... မဖြစ်နိုင် တာဘဲ။ မတွေးသင့်ဘူး။

ကိုကိုကုန်းမာရေးကြောင့် သူမ အိမ်ထောင်ပြုရန် တားဆီး နေတာပါ။

“မှုံ့ကတော့ ယုံတယ် ... ကိုကိုလို စိတ်ဓာတ်မူး၊ ကျွန်မ

အခန်း (၁၃)

မောင်ကတော့ သူမနှင့်တွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားနေတဲ့သတင်း တွေ သိနေရသည်။ သူမက ရှောင်နေတာပါ။

“မင်း တွေ့လိုက်သင့်တယ်မှုံ့ ... ကလေးတွေမှ မဟုတ်တာ မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ ... အဲဒါ တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက်”

မြသီတာပင် ကြားထဲမှာ မောင့်အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ ရပါသည်။

“မှုံ့ ရှင်တွေ့သင့်တယ်”

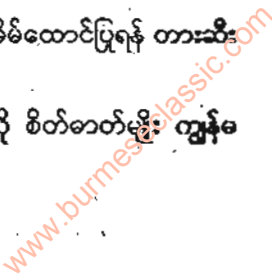
“ကိုကိုကို ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါဘူးလို့ ကတိပေးထားတယ်”

“ရှင် ရူးနေလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြသီတာ”

“မြတ်နိုးလို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို ရှင် ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး”

“ကိုကို နေမကောင်းဘူး ... မောင်နဲ့လည်း မှုံ့ ရင်မဆိုင်ချင်

ပင်မြတ်နိုး

လေးစားတယ် ... ငယ်စဉ်လေးတည်းက ဒီနေ့အထိ ကိုကိုဟာ ဘယ်တော့မှ မှူးအပေါ် မရိုးမသား မဆက်ဆံခဲ့ဘူး”

“ဟွန်း”

“မြသီတာ ... ကိုကိုကို မင်း အတင်မသေးပါနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသတ္တိမကြောင်သင့်ဘူး၊ မြတ်နိုးကို တွေ့

လိုက်ပါ ... ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းသင့်တယ်”

မြသီတာ ပြောတာလည်း မှန်သားပဲဟု သူမ တွေးမိလာ သည်။ မောင့်ကို တွေ့သင့်တယ်။

သူမ ... ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူ။

အပြစ်အနာအဆာ ကင်းမဲ့သော မောင့်ကို အရှက်သိက္ခာကျ အောင် သူမဘက်မှ မလုပ်ဆောင်သင့်ဟု တွေးမိလာသည်။

“ကရင် ... ရင် ... ရင်”

ဖုန်းသံမြည်လာ၍ မြသီတာက ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ မှူး ... မြတ်နိုး”

“ဟင်”

သူမ ကိုယ်လေးပင် ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်လှုပ်ရှားသွားရသည်။

“ရော့”

သူမ ... လက်လေးတွေ တုန်ယင်နေသည်။

“မြတ်နိုး ... ဒီမှာ မှူး ပြောလိမ့်မယ်”

မြသီတာက ဖုန်းခွက်ကို သူမထံ ကမ်းပေးနေသည်။ သူမ

လှမ်းယူလိုက်၏။

“မှူးလား”

“အင်း”

မောင့်အသံတွေကလည်း တုန်ယင်လှုပ်ခါနေသည်။

“မောင့်ကို တွေ့ခွင့်ပြုပါ”

“မောင် ကျွန်မကို လာတွေ့ပါ”

မောင် ဝမ်းသာအားရနှင့် သူမထံ အခုချက်ချင်း ရောက်လာ မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

သူမကတော့ အင်းဟုပဲ ပြောနိုင်၏။ ရင်ထဲမှာ ... ဆို့နှစ်နေ သည်။ မောင့်ဘက်မှ သူမအား စွန့်ခွာရန် မောင် နားဝင်အောင် သူမ ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင် မသိအောင် ဖြစ်နေတော့၏။

“မှူး”

“ရှင်”

“မောင် လာခေါ်မယ်နော်”

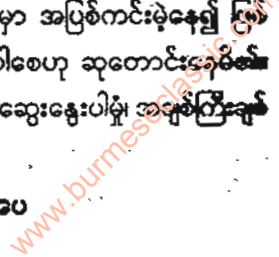
“အင်းပါ”

ကိုကိုက ညနေမှ လာကြိုမှာပါ။ မြသီတာက သူမ ကြည့်ရှုင်း ပေးထားမည်ဖြစ်ကြောင်း မှူး ဘာမှ အားမငယ်ဖို့အကြောင်း အားပေးသည်။

“မင်း ရင်ဆိုင်လိုက်ပါ မှူး”

သူမ ရင်မဆိုင်ရတာက မောင့်မှာ အပြစ်ကင်းမဲ့နေ၍ ဖြစ် သည်။ မောင် သူမအား နားလည်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။

“မြတ်နိုးနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆွေးနွေးပါမှူး၊ အခုပဲကြီးချစ်

ကြတဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သောကတွေ ပူလောင်မှုတွေ အားလုံး ချုပ်ငြိမ်းပါစေတော့”

မြသိတာ စိတ်မကောင်းစွာပြောပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ ခဏကြာတော့ မောင် ရောက်လာ၏။ ညှိုးနွမ်းနေတဲ့ မောင်အသွင် အပြင်တွေကိုပင် သူမ စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ရသည်။

“မို့”

“မောင်”

“မောင်တို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြရ အောင်နော်”

မောင် ခေါ်ရာနောက်သို့ သူမ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ခဲ့မိသည်။ ကားထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ သူမကလည်း သူမ ပြောရမယ့် စကားတွေကို စဉ်းစားနေသလို မောင်ကလည်း မောင် ပြောရမယ့် စကားတွေကို စဉ်းစားနေပုံပင်။

မောင် ... ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားချောမောသူဖြစ် သည်။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပဲ။

မို့ မောင်ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

ကိုကို ...

ကျွန်မ ကိုကို ... ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာတော့ ကျွန်မ စိုးရိမ်ဆုံးဖြတ်နေမိသည်။ မောင်က သူ့အခန်းထဲ သူမအား ခေါ်လာခဲ့ ၏။

“မောင် ဒီနေရာပဲ ရွေးချယ်လိုက်တယ်မို့ ... မောင် ကိုယ် ကျင့်တရားတွေကို မှုံ ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လား”

သူမ ... ဘာစကားမှ မပြောနိုင်။ ရင်ထဲမှာ မောင်ကို တောင်းပန်ရမယ့် စကားတွေကိုပဲ စဉ်းစားရင်း မွန်းကျပ်လေးလံနေ မိသည်။

“ဝင်လေ မှုံ”

မောင်တစ်ယောက်တည်းနေသော အခန်းကို ချစ်သူဘဝ တစ်လျှောက် သူမ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပင် မရောက်ခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်ခါက ပထမဆုံးအကြိမ်။ သူမ ဝင်လိုက်သည်။

လှပခေတ်မီလွန်းပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အခန်းလေး တစ်ခန်းပါပဲ။ ကျယ်လည်း ကျယ်သည်။ သူမ ဓာတ်ပုံကြီးက မောင် စားပွဲပေါ်မှာ ခမ်းနားစွာ ရှိနေ၏။

မောင်က သူမနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလေးအနက်ထား တတ်တာ အသိဆုံးပါပဲ။

“မို့”

“ဟင်”

“ဒီအခန်းလေးကို မှုံ သဘောကျရဲ့လားကွာ”

“ကောင်းပါတယ် မောင်”

“မှုံ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနော် ... ဘာမှအားမနာနဲ့ မောင် ပိုင်ဆိုင်တာတွေအားလုံး မှုံ ပိုင်ဆိုင်မှာပဲ”

သူမအတွက် အခက်တွေ့စေသော မောင်စကားတွေသာ ဖြစ်သည်။ အခုရောက်လာတာ ... မောင်ကို စွန့်ခွာဖို့စကားတွေ

မောင် ချစ်ဖြတ်ခြင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မောင်ဘယ်လို လုပ်ပြီး မေ့ပစ်ရမလဲ”

မောင်အသံတွေက ပေါက်ကွဲစွာဖြင့် တုန်ခါနေသည်။

မတတ်နိုင်ဘူး။ သူမအတွက် ရွေးချယ်စရာနည်းလမ်းက ဒီ နည်းလမ်းပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်မောင် ... အပြစ်ရှိသူက မှီပါ။ မောင်ဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ”

“ဒါဆို ... မောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ စွန့်ခွာဖို့စကားတွေ ပြောနေ ရတာလဲမှီရယ် ... ကိုကို လက်ခံကျေနပ်တဲ့အထိ မောင်တို့စောင့် ကြည့်မယ် ... ကိုကို့ကျန်းမာရေးအရ ခဏခွဲခွာနေကြရအောင်နော် မှီ”

မောင်စကားတွေကြောင့် သူမ နှလုံးသားတွေထဲမှာ နာ ကျင်စူးရှသွားရသည်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပင် ဝေ့တက်လာ၏။

“မောင်ကို ဒီလောက်အထိ ကျွန်မ ချုပ်ကိုင်ထားချင်ဘူး။ မောင် လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ပါ ... ကျွန်မဘက်က မောင်အတွက် အာမခံချက် မပေးနိုင်ဘူး”

“ဘာပြောတယ် မှီ”

“မောင် တစ်နေ့နေ့ ကျွန်မစကားတွေကို နားလည်သဘော ပေါက်မှာပါ”

“မှီ ... မောင်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောစမ်းပါ ... အပွင့်

လင်းဆုံး ပြောစမ်းပါ”

မောင်က ဆောက်တည်ရာမရစွာဖြင့် သူမကိုယ်လုံးလေး အား လှုပ်ခါယမ်းနေသည်။ သူမအပေါ် မောင်သည် ဘယ်တော့မှ အခွင့်အရေးမယူခဲ့။ ရိုးသားလွန်းသည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တန်ဖိုးထားတတ်သော သူသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ အပြစ်ရှိသူက သူမ ... မောင်ကို ရက်စက်စွာ စွန့်ခွာဖို့ ကျွန်မ ကြီး စားနေမိသည်။

“မှီ”

“ဟင်”

“ပြောလေ”

“မောင် ... ကျွန်မကို မျှော်လင့်မနေပါနဲ့တော့”

“ဘာပြောတယ် မှီ”

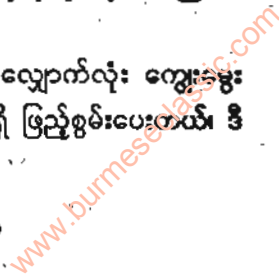
သူမ အပြတ်သားဆုံး ရင်ဆိုင်သင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။

အကယ်၍ ...

ကိုကိုဘက်မှ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခံခဲ့သော် ကျွန်မ ငြင်း ဆန်၍ ရဟမဟုတ်မှန်း ကျွန်မ အသိဆုံးဖြစ်နေသည်။ မောင်အပေါ် လော်မာဖောက်ပြားလို၍လည်း မဟုတ်ရပါ။

သစ္စာမဲ့ချင်တာလည်း မဟုတ်။ ကိုကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေကိုလည်း မမက်မော။

“ကိုကိုဟာ ကျွန်မကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ် ... လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်စွမ်းပေးတယ်။ ဒီ

သင်ပြောရန်

ကျေးဇူးတော်ကို ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့ ပေးဆပ်ရမှာလဲ”

“မို့”

“ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါမောင် ... ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့လည်း ထပ်ပြောပါရစေနော် မောင်”

မောင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ သူမရှေ့မှာ ထလိုက် ထိုင်လိုက်နှင့် မတည်မငြိမ် လှုပ်ရှားနေ၏။

“မို့က မောင့်ကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ခွာတော့မှာလား၊ နှောင်လင့်ချက်တွေ လုံးဝ မရှိတော့ဘူးလား”

မောင်က သူမအနားမှ ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ပြန်သည်။ သူမ ကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ထွေးပွေ့ထား၏။

မောင် ပြုမူချင်သို့ ပြုမူပါစေ။ သူမ ကျေနပ်စွာဖြင့် ခံယူနေဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

ဟုတ်တယ် ...

မောင် ပြောသလိုပဲ ကျွန်မဘက်မှ ရက်စက်လွန်းနေတယ်။ သူမဘက်မှ ဘယ်လိုမှ မောင်နှင့်ဆက်၍ လက်တွဲရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း တဖြည်းဖြည်း ပိုပြီးခိုင်မာစွာ သိလာနေခဲ့၏။

ပြတ်သားသင့်တယ်။ မောင်ရယ် ... ရှင့်ရဲ့ရှင်ပွင့်မတတ် ခံစားနေရတာတွေကို မို့ အသိဆုံးပါ။

မို့ပဲ ကိုယ်ချင်းအစာတတ်ဆုံးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... မို့ကိုယ်တိုင်လည်း မောင်နှင့်ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရတာပါ

“ကျွန်မကို လုံးဝ မှောင်လင့်မနေသင့်တော့လို့ပါ မောင်”

“မို့ ... မင်း ... မင်းနဲ့ကိုကို”

မောင်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ကျွန်မ မျက်ဝန်းတွေ ထဲ ထိုးဖောက်မတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဘက်က မောင့်ဆန္ဒတွေ ကို ဖြည့်စွမ်းမပေးနိုင်တော့ဘူး ... အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် မောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

“မို့”

“ကျွန်မ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် မောင်”

သူမ ... မောင့်ကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်မိနေရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်။ စွန့်ခွာခြင်းပဲ မောင်နဲ့သူမအတွက် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၄)

မောင်ရယ် ... ကျွန်မ လေးစားအထင်ကြီးရပါတယ်။

သေးသိမ်ငယ်စေသော ပေးဆပ်ခြင်းမျိုးတွေ မောင်ဘယ်
တော့မှ လက်မခံဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ကြိုတင်တွေးမြင်သိပြီးသားပါ။

မောင်က သူမအား လိုက်ဖို့သည်။ လမ်းတွင် ...

“မို့”

“ရှင်”

“မင်းကို မောင့်အသက်တွေ ရှင်သန်ခွင့်ရတဲ့ အချိန်ကာလ
အထိ ရိုးသားဖြူစင်စွာ မျှော်လင့်နေဦးမှာပါ။ မောင်လက်ထပ်မယ့်
မောင့်ချစ်သူ မိန်းကလေးဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပါပဲ မို့”
သူမ နှလုံးသားတွေထဲမှာ အေးစက်ထုံကျင်သွားရတော့
သည်။

“မင်းကို မောင့်အသက် ရှင်သန်နေသရွေ့ မျှော်လင့်နေ
မယ်”

သူမ ... ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“မောင် ... မင်းကို နှုတ်မဆက်တော့ဘူးမို့၊ မင်းကို မောင်
မခွဲတော့ဘူး ... နှုတ်ဆက်တာ ခွဲခွာခြင်း အထိမ်းအမှတ်ပဲ”

မောင့်ကို သူမ ထာဝရ ခွဲခွာရတော့မယ်ဆိုတာ သိနေသည်။

“မို့”

“ဟင်”

“မောင့်ကိုချစ်လား”

“ချစ်ပါတယ်မောင် ... ကျွန်မနှလုံးသားတွေထဲမှာ မောင်
အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပါ”

“မောင် ကျေနပ်ပြီ”

သူမ ... ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

နှုတ်မဆက်တော့ ... မောင် ကျေနပ်မှာပါ။

အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား ... သူမကိုယ်တို့ဇနီးမောင်နှံကို
မျှော်လင့်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

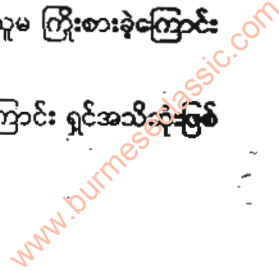
“အဆင်ပြေလား မို့”

မြသိတာက ဆီးကြိုမေးသည်။

“မောင်က နားလည်မှုတွေ အပြည့်ရှိတယ် ... မောင့်ကိုယ်
ကျင့်တရားတွေကိုလည်း ကျွန်မ တွေ့မြင်ခံစားခဲ့ရတယ်”

မောင့်ကို တစ်စုံတစ်ခု ပေးဆပ်ဖို့ သူမ ကြိုးစားခဲ့ကြောင်း
ပြောပြမိသည်။

“ရှင် အရူးထတာပဲ ... မြတ်နိုးအကြောင်း ရှင်အသိဆုံးဖြစ်
မှာပါ”

သင်မြတန်း

“စောင့်စာစိယောက်တည်း၊ ကြော့ကွဲမှုတွေ ခံစားပြီး မွန်း
ကျပ်နေမှာ ခိုးလို့ပါ၊ မြသိတာ”

“ခွံ”

“ဟင်”

“ရှင်ကိုကို ဖုန်းဆက်တယ် ... ရှင် ခွဲစိတ်ခန်းဝင်နေတယ်လို့
ပြောလိုက်တယ်”

သူမ ... စိတ်တွေ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမိသည်။
ကိုကိုရဲ့ စောင့်ကြည့်ခြင်းကို ခံရတဲ့ ဘဝတွင် မွန်းကျပ်
လှောင်ပိတ်ပြီး စိတ်ညစ်ညူးတဲ့ ဝေဒနာကြီးကို ခံစားနေရ၏။

“ခွံ”

“ဟင်”

“ရှင် ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ဦး”

သူမ လေးလံနေသည်။ စိတ်တွေက ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မတွဲကပ်
မိသလို ဖြစ်နေ၏။ ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းနေတဲ့ မောင့်မျက်ဝန်းတွေကို
သူမ မေ့ပစ်၍မရ။

“ဟဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်လေ ... ရှင် ခွဲစိတ်ခန်းက ထွက်လာ
လာချင်း ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါ့မယ်လို့ ကျုပ် ပြောခဲ့တယ်”

“အင်းပါ”

“သူ ထပ်ဆက်နေရင် ရှင်အဖြေရှင်းရ ခက်နေမယ်”

သူမ စိတ်မောလာသည်။ ကိုကိုထံ ဖုန်းဆက်ရန်အတွက်
သူမ လက်လေးတွေက တုံ့နှေးနေ၏။ မတက်ကြံ ...

“ကရင် ... ရင်”

“ဟော”

သူမ ကောက်ကိုင်ပြီး နားထောင်မိသည်။

“ကိုကို အခုပဲ ကိုကို့ဆီ မှုံ့ ဖုန်းဆက်မလို့”

ကိုကို ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ဝင်နေတာပါ ကိုကို”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုကို့ဆီ ဖုန်းမဆက်တာလဲ”

“အခုပဲ ဆက်မလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... မင်း လေးနေတယ်၊ ကိုကို့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့

မင်းဝန်လေးနေတယ် မဟုတ်လားမှုံ”

ကိုကိုလေသံတွေက အပြစ်တင်သံတွေနှင့် တင်းမာခက်ထန်
နေသည်။

“မင်း မဆက်လို့ ကိုကို ဖုန်းလှည့်တော့ ဖုန်းဝင်သွားတာပေါ့

မှုံ”

“ကျွန်မ အလုပ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေလို့ပါ ကိုကို”

“မင်းလိမ်တာ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာ”

“ကျွန်မ အလုပ်တွေများနေလို့ ခဏအနားယူနေတာပါ

ကိုကို”

“မင်းကို လာကြိုမယ် ... ပြီးတော့ ပြောစရာတွေလည်းရှိ သေးတယ် မှီ”

“ရှင်”

“မင်း ... ကိုကိုနဲ့ပြောရင် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကွာ”
ကိုကိုဘက်မှ တစ်စက်ကလေးမှပင် သူမအား အကောင်း မမြင်ပေ။ အပြစ်တင်နေတတ်သည်။ ကိုကိုမျက်စိအောက်မှာ နေရ တာကပင် စိတ်ချောက်ချားလာ၏။

“မှီ”

“ရှင်”

“ကိုကို ပြောတာတွေ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးစက်စက်နဲ့ကွာ”

သူမ အင်အားချည့်နဲ့စွာဖြင့် ဖုန်းခွက်ကို ချုပ်လိုက်သည်။

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်လိုက်တာဟယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူး”

“ကံကြမ္မာကိုပဲ ရှင် ပုံချလိုက်တော့မှာလား”

“အင်း”

“မြတ်နိုးကိုပဲ သနားတယ်ဟာ ... ရှင် လုံးဝ မလုပ်သင့်ဘူး လို့ထင်တယ်”

“ကံကြမ္မာပဲလေ”

သူမ ... အလုပ်တာဝန်တွေထဲမှာ စိတ်တွေကို နှစ်မြှုပ်ထား လိုက်သည်။

မောင်ရော ... စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ပြီး သောက တွေ ဝေနေပြီလား။

ညနေစောင့်တော့ ... ကိုကို လာကြိုနေသည်။ ကားကို မှီပြီး စောင့်နေသော ကိုကိုမျက်စိဝန်းတွေအောက် ရောက်စေရန် သူမ အတော်လေး ကြိုးစားနေရ၏။

“တက်”

သူမကို ကားတံခါး ဖွင့်ပေးနေသည်။ ပြီးတော့ ... ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုကိုက ကားကို အိမ်သို့မမောင်းဘဲ အေးဆေးစွာ စကား ပြောနိုင်သော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။

“ဒီမှာ ညစာစားမယ် မှီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကို အရက်သောက်သည်။ နည်းနည်းပါးပါးပဲသောက်ရန် သူမက သတိပေးနေရ၏။

“ကိုကိုကျန်းမာရေးက ရှိနေသေးတယ်နော် ... ကိုကို ဘာ ပြောချင်တာလဲ၊ ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

ကိုကို အပြုအမူတွေက ထူးခြားနေသည်။ သူမအား ရိုဝေ သော မျက်စိဝန်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“မှီ”

“ရှင်”

“ကိုကို မင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဟင်”

သူမ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် ကိုကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
နေသည်။ အေးစက်တောင့်တင်းသွားတဲ့ သူမခန္ဓာကိုယ်လေးက
တဒင်တော့ အသိမဲ့သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“မောင် ... ကျွန်မနဲ့မောင် ဝေးပြီ၊ ကျွန်မ သစ္စာမဲ့တာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို့ဆီက ငွေကြေးဥစ္စာတွေလည်း ကျွန်မ မက်မော
လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

သူမ ... ရင်ထဲမှ ပြောဖြစ်နေသည်။ အကြည့်တွေကို ကျွန်မ
ဘက်မှ စတင်၍ လွှဲပစ်လိုက်မိ၏။

“မင်း လက်ခံမလား နှဲ့”

ကိုကို့မေးခွန်းတွေကို သူမ ဘယ်လို ဖြေရမှန်းပင်
မသိတော့။ ငြင်းဆန်ခွင့် ရှိလို့လား။

“နှဲ့”

“ရှင်”

“ကိုကို မေးနေတယ်လေ”

“ကိုကို့ဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ စီစဉ်ပါ”

နှဲ့ဘက်မှ ငြင်းဆန်လိုက်မည် ထင်မှတ် နေရာမှ
လက်ခံလိုက် ၍ အံ့ဩတကြီးတော့ ဖြစ်သွားမိတော့သည်။
အလွယ်တကူပင် လက်ခံခဲ့၏။ ဘာသဘောတွေလဲ ...

သူ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မက်မောခြင်းလား။
ဒါမှမဟုတ် ... ကျေးဇူးဆပ်တာလား။ မြတ်နိုးနဲ့ရော ရှင်း

ရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်ပြီလား။

“နှဲ့ ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ အလွယ်တကူ လက်ခံရတာလဲ၊
ငါက မင်းငြင်းဆန်မယ်လို့ထင်တာ ... ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကိုကျေး
ဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ လက်ခံတာလားနှဲ့”

ကိုကိုက ထိတ်ထိတ်ဗျာဗျာနှင့် သူမအား မေးနေသည်။
သူမ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။

“ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ရော ရှင်းသွားပြီလား”

“ကျွန်မဘဝမှာ ကိုကို့ဆန္ဒက အဓိကပါ ... အရာအားလုံးကို
စွန့်လွှတ်ပြီး ကိုကို့ဆန္ဒတွေ ဖြည့်စွမ်းပေးချင်ပါတယ်”

“ဘာ”

နှဲ့အဖြေကို သူ သဘောမကျသလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျေး
ဇူးဆပ်တာကိုပဲ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။ သူ လိုအပ်တာက
အချစ်။ မင်းဆီက အချစ်တွေပဲ။

“နှဲ့”

“ရှင်”

“ကိုကိုက မင်းဆီက အချစ်တွေပဲ လိုအပ်တယ်”
အချစ်တွေ ... သူမ အချစ်တွေက မောင့်ထံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့

ပြီဖြစ်သည်။

သံပြောရန်

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ သူမ ကိုကိုအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်မိ၏။

“ကိုကိုအတွက် အချစ်ပဲ လိုအပ်တယ်မို့ ... တခြား အကြောင်းတွေနဲ့ လက်ထပ်တာမျိုး မလိုအပ်ဘူး”

သူမ ... လက်ချောင်းလေးတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် ထားမိသည်။ ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေ၏။

အချစ် ... ကိုကိုကို မချစ်ဘူး။ ချစ်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ဖို့ အတော်လေး ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။

သူမအချစ်တွေကို မောင့်အတွက်ပဲ ပေးဆပ်ချင်တယ်။

“မို့ ... ကိုကိုကို ချစ်လား”

“ရှင်”

“ကိုကိုကို ချစ်လား”

သူမ ... နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ မဖြေ ... ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့

မရ။

မောင့်အပေါ် သူမ ဒီလောက်တော့ သစ္စာရှိသင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ကိုကိုကျေးဇူးတွေကို ပေးဆပ်မှုပဲ ဖြစ်နေတာပါ။

မောင့်ကိုပဲ ချစ်တယ်။ သူမအချစ်တွေက မောင့်တစ် ယောက်တည်းအတွက်ပါပဲ။

“မို့ ဖြေလေ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ချစ်သူတစ်ယောက်လိုတော့ မချစ်ရဲဘူး”

ကိုကို ... ဟို ... ဟို ... အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ကျွန်မ သံယောဇဉ် ကြီးပါတယ်”

သူမအနေနှင့် လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံလိုက်တာပဲ ကိုကို ကျေနပ်သင့်သည်။ အချစ်တွေကိုတော့ မတောင်းခံသင့်ဟု သူမ ထင်မှတ်နေမိ၏။

“မင်း ... မြတ်နိုးဆိုတဲ့ကောင်ကိုပဲ ချစ်နေတာ မဟုတ်လား” ကိုကို အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေသည်။

သူမ တားဆီးနေမိ၏။

“ကိုကို အရက်တွေသိပ်ပြီး မသောက်ပါနဲ့နော် ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ပြောမရ။ ကိုကိုက သူမစတားတွေကို လုံးဝ လက်မခံပေ။ သူမထံမှ လက်ထပ်ရန်ကိစ္စ လက်ခံတာပဲ ကိုကို ကျေနပ်သင့်သည်။

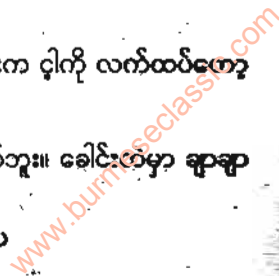
ကိုကို အတော်လေး မူးနေမှ ထ၏။ သူမက တွဲသည်။

“ဖယ်စမ်း ... မတွဲနဲ့ ... ဒီလောက်က ငါ့အတွက် အသေးအမွှားပဲ”

သူ ... လုံးဝ မကျေနပ်။ မို့ကို ဖယ်ပစ်သည်။ ရောဂါဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ မင်းလိုက်လျော့နေတာ မဟုတ်လား။

ငါ သိတယ် ... အချစ်မပါဘဲ မင်းက ငါ့ကို လက်ထပ်တော့ မယ် မဟုတ်လား မှုံ့နဲ့သာ။

သူ ထသည်။ တစ်ခါမှ မသောက်ဘူး။ ခေါင်းတမှာ ချာချာ

သင်မြတ်နိုး

လည်အောင် မှူးနေသည်။ ဒယ်မ်းဒယိုင် ဖြစ်နေ၏။

“ကိုကို ကားမမောင်းနဲ့နော် ... ကျွန်မ မောင်းမယ်”

“မင်းစမ်းပါ ... မင်းက ငါ့ကို အထင်သေးတာလား”

ကိုကို ခေါင်းမာစွာဖြင့် ကားကို မောင်းဖို့ ပြင်နေသည်။

မဖြစ်နိုင်။ အရမ်းမှူးနေသည်။ ကိုကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ

အရက်မသောက်ဘူးကြောင်း သူမ သိထား၏။

“မင်းက ငါ့ကိုမှူးနေပြီ ထင်လား ... ဖွံ့နံ့သာ ... ဖယ်၊ ငါ

မောင်းပြမယ်”

“ကိုကိုရယ် ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ... လုံးဝကား မောင်းလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“မောင်းမယ်ကွာ ... မင်း ငါ့ကို အထင်သေးတာပဲ”

ကိုကိုက ဇွတ်အတင်းတက်ပြီး မောင်းနေတော့သည်။ သူမ တားဆီးဟန်တားခြင်းတွေ လုံးဝ မလုပ်တော့။ မတားနိုင်။

ကိုကိုဆန္ဒတွေကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ဆန့်ကျင်မှာမဟုတ်။

တစ်ချက် တစ်ချက် ... စီယာတိုင်ချော်သွား၍ သူမ တည့်

မတ်ပေးခဲ့ရသည်။ ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်တွေက ကိုကို့ဆီမှာ ရှိနေသည်။

ကိုကိုသည် အမြဲတမ်း အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့၏။

သူမ မျက်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်ထားသည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေတော့။

ကံကောင်းသည်။ ကားက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ အိမ်သို့ရောက်

လာတော့၏။ ကိုကိုကို မြင်တော့ ဒေါ်နှင်းသက်ပင် တအံ့တဩ

ဖြစ်ရသည်။

“မောင်ခန့်ထယ် တစ်ခါမှ အရက်မသောက်ဖူးပါဘူးကွယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဖွံ့ရယ်”

သူမ ... ဘာမှ မရှင်းပြချင်တော့။

ဒေါ်နှင်းသက်က ကိုကိုကို တွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပို့ပေးသည်။

အခန်း (၁၅)

“မောင်ခန့်ထယ်က မှုံ့ကို လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား”
သူမ ... ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေက
ဖွင့်မရ၊ လှုပ်ရှားမရ၊ ငြိမ်သက်နေသည်။

“မှုံ့ကရော”

“လက်ခံလိုက်တယ်”

“ဟင် ... မောင်မြတ်နိုး အတွက်ရော”

“မောင်က နားလည်မှုတွေရှိပါတယ် ဒေါ်သက်”

“ဟင်”

မောင်နှင့်ရှင်းလင်းပြီးကြောင်း ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်နှင်း
သက် အံ့ဩနေမိသည်။

“မောင်မြတ်နိုးက သဘောထားပြည့်ဝလိုက်တာ”

မောင်ခန့်ထယ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်သဘောထားပြောင်း
လဲသွားရတာလဲ။

“မောင်ခန့်ထယ်က ဘာဖြစ်လို့များ စိတ်သဘောထား

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ”

“မသိဘူး”

“မှုံ့လေးကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလိမ့်မယ်လို့ ဒေါ်သက်
တကယ်ပဲ မထင်မိဘူး”

မှုံ့ကလည်း လက်ခံခဲ့သည်။

“မှုံ့ ငြင်းဆန်ခွင့်ရှိသားပဲဟာ”

“ကျွန်မက ကိုကိုကို ပေးဆပ်တာပါ ... ကိုကိုကျေးဇူးတရား
တွေက ကျွန်မထံမှာ အများကြီးပဲ”

“မှုံ့ရယ် ... သမီးလေးက လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံပါလျက်နဲ့
ဘာဖြစ်လို့ မောင်ခန့်ထယ် အရက်တွေ သောက်လာရတာလဲ”

“ကိုကိုက ကျွန်မနဲ့လုံးသားတွေထဲက အချစ်တွေ လိုချင်
တာတဲ့”

“ဟင်”

မောင်ခန့်ထယ် အတ္တကြီးလွန်းသည်။ မောင်မြတ်နိုးလို
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်တာ မမှားပါဘူး။ မှန်တာပဲ။

မှုံ့လေးအား မောင်ခန့်ထယ် ချစ်တယ်တဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ။
မောင်ခန့်ထယ်က မှုံ့လေးအပေါ် တည်တည်တံ့တံ့ ဆက်ဆံ

ခဲ့သည်။ ချစ်ခင်ဟန် မပြခဲ့။

“မောင်ခန့်ထယ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ချစ်သူ ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မောင်ခန့်
ထယ်အနေနှင့် အတင်းအကျပ် လုယူခဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်။

ဒီလို အရှက်သိက္ခာမဲ့သော ကိစ္စမျိုးကို မောင်ခန့်ထယ် လုပ်

သင်ပြတိုင်း

ဧည့်မထင်မိ။ နားမလည်နိုင်ပေ။

“ကိုကိုက ကျေးဇူးဆပ်တာမျိုး မလိုချင်ဘူးတဲ့ ... မောင်နဲ့ တွန့်မက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေပဲ ဒေါသက် ... ကိုကိုကို ကျွန်မ ချစ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်လာနိုင်ဘူး”

မို့ ရင်တွင်းက ခံစားချက်တွေပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုကိုကို ပေးဆပ်တာ။ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်တော့ အရောက်မခံနိုင်။

“မို့”

“ရှင်”

“အလုပ်ကရော”

“ကိုကိုက ဆက်လုပ်ခွင့်ပေးပါတယ် ... ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်ခြင်းခံနေရတဲ့ဘဝပါ ဒေါသက်”

ဒေါ်နှင်းသက်ကတော့ မောင်ခန့်ထယ်အား ဖျောင်းဖျက်ညှို့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

“ကိုကိုကို မို့ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ မချစ်ဘူး”

မို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုကိုသည် သူမအပေါ် မရိုးသားစွာ ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်မကို ချစ်လို့လား။ မနာလိုဝန်တိုစွာ သူမအား သိမ်းပိုက်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မောင် ... ကျွန်မ ခံစားနေရတယ်။ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုအပေါ် ကျွန်မ ပေးဆပ်မယ်။

ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

သူမ ... အိပ်၍မပျော်။ ကိုကို မူးပြီးအိပ်နေတာ စိတ်ထဲမှာ ပူလောင်ပြီး မကြာခဏ ထကြည့်မိသည်။

“ဟင်း ဟင်း”

“ဟင်း”

ကိုကို ညည်းညူနေသည်။ ကိုယ်ကတော့ မပူပေ။ အမူးလွန်ပြီး အိပ်နေခြင်းဖြစ်၍ သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်နေ့တွင် ... သူမနှင့် လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေကို ကိုကိုက စတင်ပြောလာသည်။

“ဒီနေ့ပဲ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ကြမယ် မို့”

“ရှင်”

သူမ ... အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိသည်။ တကယ်တမ်း ... ကိုကိုနှင့် တရားဝင် လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့လည်း သူမ အနေနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ ... မင်းကြောက်နေတယ် မဟုတ်လားမို့ ... တကယ်တမ်းကျတော့ မင်းတွန့်ဆုတ်နေပြီ မဟုတ်လား”

ကိုကိုအကြည့်တွေက သူမထံ ဆတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ ခက်ထန်မာကျောတဲ့ မျက်ထောက်နီကြီးတွေနှင့် ကြည့်နေသည်။

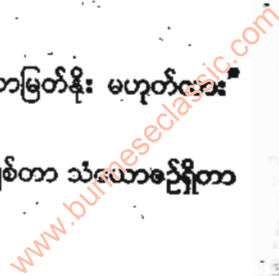
“မို့နဲ့သာ”

“ရှင်”

“မင်း လက်ထပ်ချင်တာ ဒေါက်တာမြတ်နိုး မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ ... ပြောစမ်း ... မင်းချစ်တာ သံယောဇဉ်ရှိတာ

လတ်ထပ်ချင်တာ ဒေါက်တာမြတ်နိုးပဲ မဟုတ်လား”

သူမ လက်မောင်းတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားသည်။

“ခွံနံ့သာ”

“အား”

သူမ နာကျင်စွာဖြင့် အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ ကိုကိုက ဓလွတ်။

“ပြောလေ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ကျေကျေအပ်အပ် လက်ခံခဲ့တာပါ။ မောင် ... အဲ ... ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ မပတ်သက် တော့တဲ့အကြောင်း ပြောထားပြီးပါပြီ”

“ဘာ ... နင်နဲ့ဒေါက်တာမြတ်နိုး လူချင်းတွေ့ပြီးကြပြီလား”

သူမ ... အပြောမှားသွားသည်။ ဒေါသတကြီး ပြောနေတဲ့ ကိုကိုကို အထိတ်တလန့် ကြည့်မိ၏။

“ပြောလေ”

“မတွေ့ပါဘူးကိုကို ... ဖုန်းနဲ့ပြောတာပါ”

“နင် မလိမ်ပါနဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ ကိုကို ... ကျွန်မ လက်တွေ့ကိုလွှတ်ပါ”

သူမ လက်မောင်းဖြူဖြူအိအိလေးပေါ်တွင် ကိုကိုလက် ချောင်းရာတွေက ညိုမည်းစွာဖြင့် ထင်ရှားနေသည်။

“မို့ ... ကိုကို မှားသွားတယ် ... မင်းကို ဒီလောက်အထိ

ဒေါသတကြီး မဆက်ဆံသင့်ဘူး”

ကိုကို မင်းကို ချစ်လို့ပါ။ မြတ်နိုးလို့ပါ။

မုံနံ့သာဆိုတဲ့ မင်းကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ကိုကို ချစ်မြတ်နိုးမိသည်။ အရူးအမူး ချစ်မိတယ်။ ကိုကိုမှာ အရှက်တွေ သိက္ခာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။

အဲဒါ ... မင်းကို ချစ်လို့။

“ကြည့်စမ်း ... မုံ့လက်မောင်းမှာ အညိုအမည်းစွဲသွားပြီ။ အရမ်းမှားသွားတယ်”

သူ့စိတ်တွေထဲမှာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုတွေ ခံစားသွားရသည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိ၏။

“မို့”

“ရှင်”

“ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ် ... မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုကိုစိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာတယ် ... မင်းရဲ့အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွေက ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းမှာပဲ ရှိနေစေချင်တယ်”

ကိုကိုက သူမကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။

“မို့ ဘာဆေးထည့်မလဲ ... ဆေးခန်းသွားမလား။ ကိုကို အာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကိုကို ... ခဏကြာရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

ကိုကိုတက်မှ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သွား၍ သူမ ဒိဟ်သတ် သာရာ ရသွားသည်။

သင်မြတ်နိုး

“...”

“ရှင်”

နော်”

“ကိုကိုတို့ ဒီနေ့ပဲ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်သွားထိုးကြမယ်

“ကိုကိုသဘောပါပဲ”

“မင်း သဘောကရော ...”

ကိုကိုရှေ့မှာ စကားမမှားအောင် သတိထားပြီး ပြောနေရသည်။ ဒါတောင် ... အဆင်ကမပြေချင်။

“ပြောလေ”

“ကိုကိုဆန္ဒတွေက ကျွန်မဆန္ဒတွေပါပဲ”

“မင်း စိတ်မပါပါဘူး မှုံနဲ့သာ ... ကိုကိုသိတယ် ... မင်း မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ လိုက်လျောနေတာ၊ မင်းမျက်လုံးတွေထဲမှာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှု လုံးဝမရှိဘူး”

ကိုကိုရဲ့စွပ်စွဲချက်တွေကို သူမ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိတော့။ မှုံ ပြောသမျှ အထအနကောက်ပြီး ကိုကို လိုက်ပြောနေသည်။ သေချင်လာရ၏။

ကိုကို ကျေနပ်အောင် သူမ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။

“မင်း ... မင်း ... ငါ့ကိုမချစ်ဘူး မုန်းနေတယ် မဟုတ်လား၊

ရဲ့နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ကိုကိုရယ် ... ကျွန်မဘဝမှာ ကိုကိုပဲ အဓိက အကျဆုံးပါ”

သူ ကြားချင်တာက ကိုကိုကို အချစ်ဆုံးဟုပင် ဖြစ်သည်။

မပြောပေ ... မှုံနဲ့သာ ချစ်နေတာက ဒေါက်တာမြတ်နိုးဆိုတာ သေချာသည်။ မင်းချစ်တာ မြတ်နိုးပဲ။

“မင်း ... မင်း ... ကိုကိုကို အချစ်ဆုံးလို့ ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ ... မပြောချင်တာ မဟုတ်လား”

သူမ ... ငိုပစ်ချင်လာမိသည်။ အင်အားတွေ မဲ့လာ၏။

ကိုကိုအကြည့်အောက်မှာ သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေး မီးလောင်

ပြာကျမတတ်ပင်။

“သွားစမ်း ... မင်း ထွက်သွားစမ်း”

သူ ... အော်ဟစ်နေမိသည်။ သူမကို မောင်းထုတ်ပစ်မိ၏။

ဆောက်တည်ရာမရအောင် ပေါက်ကွဲပစ်ချင်နေမိသည်။

“မောင်ခန့်ထယ်”

“ဒေါ်သက်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသတွေ ကြီးနေတာလဲကွယ်”

ဒေါ်နှင်းသက် မောင်ခန့်ထယ်ကို ရောဂါရှိနေ၍ သတိထားပါဟု မပြောရပေ။ အရင်ကနှင့်မတူ။ နေရာတကာ စိတ်တိုင်းမကျဘဲ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဒေါ်သက်”

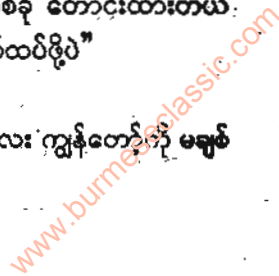
“ပြောလေကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေက ကတိတစ်ခု တောင်းထားတယ်။

လေ ... ဘာလဲဆိုတော့ မှုံနဲ့သာကို လက်ထပ်ဖို့ပဲ”

“မှုံက ပြောပါတယ်”

“မှုံက ဘာပြောလဲ ... ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့်ကို မချစ်

သင်ပြောမိုး

ဘဲ လက်ခံတာ ... မနှစ်သက်ဘဲ သဘောတူတာ”

လူကြီးတွေ စီစဉ်ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မောင်ခန့် ထယ်က မှုံနံ့သာအား ချစ်သူယောက်ျားလေး မထားဖို့ မှာခဲ့၏။

“မောင်ခန့်ထယ် ... မှုံနံ့သာကို မင်း မနှစ်သက်ရင်လည်း လက်မထပ်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဘာပြောတယ် ဒေါ်သက် ... မှုံက ကျွန်တော့်ကို မနှစ်သက်လို့လား”

“မောင်ခန့်ထယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော် ချစ်နေတာဟု သူ ပြောချင်သည်။ နှစ်သက်မြတ်နိုးလို့ ကျွန်တော် ဒီလောက်အထိ ခံစားနေရတာ။

“လူကြီးတွေစကားကို ကျွန်တော် မပယ်ရှားဘူး ... ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်”

“မောင်ခန့်ထယ် ဖြစ်စေချင်တာတွေ မှုံ့ လိုက်လျော့တယ် မဟုတ်လား”

“ဒေါ်နှင်းသက်”

“ပြောပါ မေခင်ခန့်ထယ်”

“ကျွန်တော် မှုံ့ကို ဒီနေ့ပဲ လက်ထပ်မယ်”

“မောင်ခန့်ထယ်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်လေ ... အေးအေးဆေးဆေး စီစဉ်စေချင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူး ... ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော် မယုံဘူး။ အခု ချက်ချင်းပဲ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်မယ်”

“မှုံ့မှာလည်း ဂုဏ်သိက္ခာတွေရှိသေးတယ်လေ မောင်ခန့်ထယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှမစဉ်းစားချင်ဘူး ... အရေးကြီးတာက ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိနေဖို့ပဲ”

မောင်ခန့်ထယ်က မှုံ့စွန့်ခွာသွားမှာ စိတ်ပူနေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျန်းမာရေးကြောင့် မှုံ့ကို သူ့အနားမှာ ရှိနေစေချင်တာလား။

“မှုံ့က မောင်ခန့်ထယ်ကို ချစ်ပါတယ် ... သံယောဇဉ်လည်း ကြီးပါတယ်”

“ကျွန်တော် မယုံဘူး”

ဒေါ်နှင်းသက် မပြောတော့။

“ဒေါ်နှင်းသက် ကောင်မလေးဆီသွားပြီး ပြင်ဆင်ခိုင်းထားပါ ... ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ပဲ တရားရုံးကို သွားကြမယ်”

“အေး ... အေး”

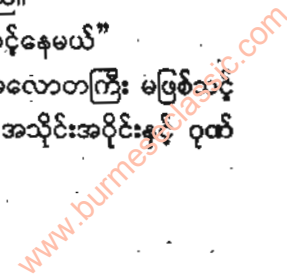
“ဒေါ်နှင်းသက်လည်း လိုက်ခဲ့ပါ”

“အေးကွယ်”

မောင်ခန့်ထယ် ဆန္ဒတွေပြည့်စေရန်ပဲ လုပ်သင့်သည်။ မိမိငယ်စဉ်လေးတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ရသော ကလေးတွေပဲ ဖြစ်နေရ၏။ သံယောဇဉ် ကြီးရသည်။

“ကျွန်တော် ကားပေါ်ကနေ စောင့်နေမယ်”

မောင်ခန့်ထယ် ဒီလောက်အထိ အလောတကြီး မဖြစ်သင့်ပေ။ လူကြီးလူကောင်းတွေပဲ။ မှုံ့လေးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ဂုဏ်

သင်မြတ်နိုး

သိက္ခာတွေကလည်း ရှိသေးသည်။

“မို့ အဝတ်အစားလဲပြီး ပြင်လေ ... မောင်ခန့်ထယ်က လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေ ဒီနေ့ပဲ စီစဉ်ချင်တယ်တဲ့”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

မို့ မငိုချင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကိုကိုနှင့်သူမ လက်ထပ်ပွဲက အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာပဲ ပြီးမြောက်စေချင်သည်။

“ကိုကိုက ကျွန်မအပေါ် အထင်လွှဲနေတယ် ဒေါသက် ... ကျွန်မ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုကိုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်”

သူမ ... ကိုကိုမျက်စိထဲမှာ အမြင်မတော် မဖြစ်စေလိုပေ။ သတိထားနေရသည်။

“အဆင်ပြေလား ဒေါသက်”

“ပြေပါတယ်ကွယ် ... သွားစို့နော် မြန်မြန်လာ”

သူမဘဝအတွက် အရေးကြီးသော ပြောင်းလဲခြင်းများဖြစ်ရ တော့မည် ဖြစ်သည်။ မောင့်ကို သတိရမိ၏။

သူမ နှလုံးသားတွေထဲတွင် နာကျင်စူးရှသော ဝေဒနာတွေ ခံစားလာရသည်။

“မောင် ကျွန်မကို မျှော်လင့်မနေစေချင်တော့ဘူး”

နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကိုက်ထားမိ သည်။

အခန်း (၁၆)

“မို့ ... ရှင် ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“မြန်လိုက်တာ ... ကိုခန့်ထယ်က ရှင်ကိုဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စေ ရတာလဲ”

မြသိတာ မကျေနပ်။ အခမ်းအနားမရှိဘဲနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ သော မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူခဲ့သည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားသော ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနှင့် ထိုကဲ့သို့ မလုပ်သင့်ဟု ထင်မိ၏။ မြတ်နိုးကို သနားသည်။

“မြတ်နိုးကို သနားပါတယ်ဟယ် ... သူ ကြားရင် အရမ်း ကြေကွဲမှာပဲ ... ရှင် မတရားဘူး မို့”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

“ကိုခန့်ထယ်ကို ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်မယ်လို့ မထင်မိဘူး ဟယ်”

သင်ပြတိုင်း

တိုက်နှင့် တရားရုံးတွင် ဒေါသက်ကို သက်သေထားပြီး လက်ထပ်ကြသည်။

“အခမ်းအနား မလုပ်တော့ဘူးလား မှီ”

“မလိုပါဘူး ... မှီလည်း မလုပ်ချင်ဘူး”

“မှီ”

“ရှင်”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်ရတာလဲ”

“ကိုကိုဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးချင်တာလေ”

“မြတ်နိုးအတွက်တော့ ရှင် ထည့်စဉ်းစားသင့်ပါတယ်ဗျာ”

“ကိုကိုက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ မှီက ဆရာဝန် ...

မောင်လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... ရှင့်ဘက်ကကြည့်တော့လည်း မှန်နေတာပဲ”

မြသီတာကတော့ မှီရဲ့အနစ်နာခံတတ်တဲ့စိတ်တွေ ရိုးသား ဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသားတွေရှိနေခဲ့တာ သိနေသည်။ အပြစ်မတင်ချင် တော့။

“ရှင့်ကိုလည်း သနားတယ် ... ရှင့်ဘက်ကကြည့်တော့လည်း မလွဲမရှောင်သာဘူး မဟုတ်လား မှီ”

သူမ ... ငြိမ်သက်နေမိသည်။ မောင် ဘာပြောမလဲ။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲတွေကို ကိုကို မလုပ်ပါ စေနဲ့ဟု သူမ ဆုတောင်းနေရသည်။ မောင်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် တွေ ထပ်မပေးချင်၍ ဖြစ်၏။

“မှီဘဝက ပြီးဆုံးသွားပြီလေ မြသီတာ ... ကိုကိုရဲ့ နှေးတစ် ယောက်အဖြစ် တာဝန်တွေ ကျေပွန်ရတော့မယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... မှီဘဝအတွက် အဆင်အပြေဆုံး နည်းလမ်း တစ်ခုကို ရှင် ရွေးချယ်သင့်တာပဲ”

“မြသီတာ ... ကျွန်မကို ရှင်နားလည်ပေးတာ ကျေးဇူးတွေ အများကြီးတင်ပါတယ်ကွာ”

“ကျုပ်က အပြစ်တင်နေရင် ရှင် ပိုပြီးစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေးမိသွားတယ်မှီ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“မှီ”

“ပြော”

“ကိုကိုနဲ့ ရှင် အတူနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာ”

“ကိုကိုက ကျွန်မကို ပိုင်ဆိုင်ထားချင်တာ တစ်ခုပဲတဲ့”

“အင်းလေ ... သူ့အနားမှာ စောင့်ရှောက်ပြုစုပေးဖို့တစ်ခုပဲ ထင်တယ်”

မြသီတာကတော့ ကိုကိုကို ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်နေတတ် သည်။ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်နေ၏။

“ရှင့်ဘဝကို အညွန့်တုံးပစ်လိုက်တာပဲ”

သူမ ရင်ထဲမှာတော့ ပြောချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ကုန်ခန်းနေမိ

သင်မြတ်နိုး

သည်။

ကိုကို ... ဘာသဘောလဲ။ လက်ထပ်ပြီး အတူမနေ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သူမ လုံးဝစဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။ သူမကတော့ ကိုကိုဆန္ဒပဲ ... ကိုကိုဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဆိုတာကိုပင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလား။

ကျွန်မ မောင့်ကိုချစ်တယ်။ တမ်းတမနေသင့်တော့ဘူးဆို တာ သိပေမယ့် သတိရနေတယ်။ ကြေကွဲနေသည်။

ကိုကိုကိုလည်း သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာ တွယ်တာမိ၏။ သူမ အနေနှင့် ကိုကိုအနားမှာ ထာဝရရှိနေသင့်သည်။ ပေးဆပ်ရမှာပဲ လေ။

“ကရင် ... ရင်”

ဖုန်းသံ မြည်လာသည်။ သူမ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဖုန်းခွက်ကို ကြည့်မိနေသည်။ မြသီတာ က ဖုန်းကိုင်၏။

“ရှင်”

“ဟင်”

“မြတ်နိုးလေ”

မပြောသင့်တော့ဘူးဟု သူမ တွေးတောမိလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း”

“ရှင် ... မစိမ်းကားပါနဲ့၊ မြတ်နိုးက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ မှုရယ်”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

မြသီတာက ဖုန်းခွက်ကို ဇွတ်အတင်း ထိုးပေးသည်။ သူမ တွန့်ဆုတ်နေမိ၏။ ကိုကိုအပေါ် သစ္စာရှိရမယ်ဆိုတာ အသိတွေ ဝင် လာသည်။

“ကိုကို သိသွားရင် မလွယ်ဘူး မြသီတာ ... ရှင်ပဲ ပြောလိုက် ပါ။ ကျွန်မ မောင်နဲ့ ရင်မဆိုင်ရဲဘူး”

မောင့်မေးခွန်းတွေကို သူမ ဖြေနိုင်စွမ်း ရှိမှာမဟုတ်။ သူမ အသံတွေလည်း ထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်ပေ။ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဝဲ။ သူမက ကိုကိုဇနီး ...

မောင့်ဘက်က သူမအား အပြစ်တင်မှာ မဟုတ်တာလည်း သူမ သိထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

“မြတ်နိုး ... ရှင် ဘာပြောမလို့လဲ၊ မှုကတော့ ရှင်နဲ့ရင်မဆိုင် ချင်ဘူးတဲ့”

မြသီတာက သူ့ကိုပြန်ပြောနေသည်။

“ရှင် ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောခဲ့လေ မြတ်နိုး”

သူမ ... ရင်ထိတ်နေမိသည်။

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဟုတ်လား ... အင်း ...

မြသီတာ မေးကြည့်ပေးမယ်”

မြသီတာက သူမဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ရှင် ... ကြားလား”

“အင်း”

“ပြောလိုက်ပါ”

သင်မြတ်နိုး

“ဘာထူးတော့မှာလဲ”

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မြတ်နိုး ကျေနပ်အောင် ရှင်ပြောသင့်

တယ်”

မြသီတာက ဇွတ်အတင်းပင် ပြောဖို့ တိုက်တွန်းနေသည်။

သူမ အတန်တန် ငြင်းဆန်၏။ မရပေ ...

“မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ပါဟာ ... နောက်ဆုံးအနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြော

ပါ”

သူမ တုန်ယင်တဲ့ လက်လေးများဖြင့် ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းယူ လိုက်မိသည်။

“မို့”

“ရှင်”

“မင်း လက်ထပ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုမြတ်နိုး”

“မောင်လို့တောင် မခေါ်တော့ဘူးလား မို့”

“ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်ပဲ ဆက်ဆံကြရမယ်လေ”

“မို့ကို လေးစားပါတယ် ... မင်းလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု ကို လုပ်လိုက်တာပဲ ... တစ်ခုပဲ တောင်းပန်ချင်တာက ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်ပြီး ခင်မင်ခွင့်ပြုစေချင်တာပါ”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူစိမ်းတွေအနေနဲ့ နေကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ကိုမြတ်နိုး”

“မို့ အဲဒီလောက်အထိ ရက်စက်တော့မှာလား ... ကိုယ့်

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

အနေနဲ့ မို့ကို အများကြီး နားလည်မှုပေးထားပြီးပြီပဲ”

မောင့်အသံတွေက ကြေကွဲဆိုးနွဲ့စွာ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ် နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာလွန်းနေသည်။

“ကျွန်မဘဝကို ရှင်နားလည်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်နော်”

“အင်းလေ ... မို့ဆန္ဒတွေက ကိုယ့်ဆန္ဒပါပဲ ... မင်းစိတ်တွေ အေးချမ်းပျော်ရွှင်လွတ်လပ်နေတာပဲ ကိုယ်မြင်ချင်တာပါ”

သူမ ဖုန်းခွက်လေးကို အသာအယာ ချလိုက်မိသည်။

အခန်း (၁၇)

သူမနှင့်ဒေါက်တာမြတ်နိုး အကင်းဆုံးနေတာပင် ကိုကိုက သံသယမျက်ဝန်းတွေနှင့် စောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေအောက်မှာ သူမ အနေကျဦးကျပ်ခဲ့၏။ စိတ်သောကတွေ ရောက်ခဲ့ရသည်။

“မင်း အလုပ်တာဝန်တွေကနေ ထွက်ဖို့ ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံချင်တာလဲ မှု”

သူမ အလုပ်တွေကို သူမ အနေဖြင့် ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော အလုပ်ဟု ခံယူသတ်မှတ်ထားတဲ့အပြင် ဝါသနာလည်း ကြီးမားခဲ့မိသည်။

ကိုကို မတရားတာပဲ။ အတ္တကြီးတာပဲ။

“မင်း အလုပ်ကထွက်ရမယ် ... ငွေရှာစရာမလိုအပ်ဘဲ မြတ်နိုးနဲ့ ပတ်သက်ချင်လို့ မင်း တမင်သက်သက် လုပ်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို ... ကျွန်မနဲ့မြတ်နိုး မိတ်ဆွေအဆင့်တောင် မပတ်သက် မဆက်ဆံကြတော့ပါဘူး”

သူမ ... အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမိသည်။ မောင်နဲ့သူမ ရိုးရိုး သားသားနှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောခြင်း မရှိကြ။ ရှောင်နေကြသည်။

သူမ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုး၍ မောင်ကိုယ်တိုင်ပင် မလာတော့။ မောင်နားလည်မှုကြောင့် သူစိတ်သက်သာမှု ရခဲ့သည်။

သူမအနေနှင့် ကိုကိုအပေါ် ဇနီးကောင်းပီသစွာ ပြုစုခဲ့၏။ တာဝန်ကျေမိသည်။

“မင်းကို ငါလက်ထပ်ခဲ့တာ ငါ့အနားမှာ ထာဝရရှိနေဖို့ပဲ မှုနဲ့သာ”

သူ ... သဝန်ကြောင်နေမိသည်။ မှု့အား သူ့မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ၏။

ကိုကို ချစ်လို့ပါ မှု့ ... မြတ်နိုးလို့ပါ။ မင်းကို စိတ်မချဘူး။ အချစ်တွေ ... မင်း နှလုံးသားတွေထဲက အချစ်တွေ ကိုကို

မရနိုင်ပါဘူး။ မင်းအနေနဲ့ မလွဲသားမရှောင်သာလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

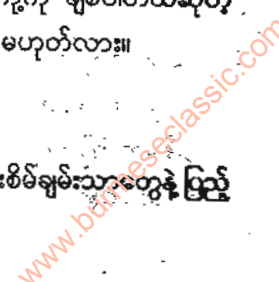
ပေးဆပ်တာလား။ အနစ်နာခံတာလား။ အဲဒါတွေအားလုံး ငါ လုံးဝ လက်မခံနိုင်တဲ့အချက်တွေပဲ မှုနဲ့သာ။

မင်း နှုတ်ခမ်းသားတွေဆီက ကိုကိုကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတလေတောင် မဟာခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။

“...”

“ရှင်”

“မင်း အလုပ်ကနေထွက်ပါ ... စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ ပြည့်

သင်မြတ်နိုး

နေတဲ့ မင်းဘဝမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့မှ မလိုအပ်တာဘဲဟာ”

“ကိုကိုမှားနေပြီ ... နို့ ဒီအလုပ်လုပ်တာ ငွေကြေးကြောင့်မှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ဝါသနာပါလို့ရမယ်။ ကုသိုလ်ရတဲ့ အလုပ်ဖြစ်နေတယ်လေ ... လူ့အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ခွင့်ရတယ် မဟုတ်လား”

မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်တာရော လူ့အသက်တစ်ချောင်း ကယ် တာလား။

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းက လူ့အသက်တစ်ချောင်း ကယ်တာပဲ ... ကိုကိုအသက်ကို ကယ်တင်ပါ နို့”

“ကိုကိုအနားမှာ ကျွန်မ အမြဲတမ်း ရှိနေတာပဲ”

“မင်း ... ကိုကိုအနားမှာပဲ ထာဝရရှိစေရမယ်နို့ ... စက္ကန့် မလပ်ရှိစေရမယ်”

တစ်စက္ကန့်လေး ပျောက်ကွယ်သွားမှာတောင်မှ ကိုကိုနေလို့ မရဘူး။ သောကတွေ လောင်မြိုက်နေတယ်။ စိုးရိမ်ပူပန်နေရတယ်။

ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့မင်း ပတ်သက်ဆက်ဆံမှာ ကိုကို အကြောက်ဆုံးပဲ။ မင်းတို့က ချစ်သူတွေ။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့လူတွေ။

မို့ရယ် ... ကိုကိုအချစ်တွေကို ဘယ်လိုထုတ်ဖော်ပြသရမှန်း မသိတော့ဘူးကွာ။

“ကျွန်မကို အလုပ်က မထွက်ခိုင်းပါနဲ့ ကိုကိုရယ်နော် ... ကျွန်မက ကိုကိုရဲ့ တရားဝင်ဇနီးပါ ... ကျွန်မရဲ့ သစ္စာတရားတွေကို ယုံပါနော်”

သူမ ... ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက်အထိ ကြိုးစားခဲ့ရလဲ။ ဝါသနာအရ ကြိုးစားခဲ့မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူမ အသိဆုံးပင်။

ထိုအလုပ်ကို သူမ လွယ်လွယ်နဲ့ စွန့်ပစ်ရမလား။ ကိုကို အတ္တကြီးလွန်းသည်။ သူမ လုံးဝ မထင်မှတ်လောက်အောင် ကိုကို စိတ်ဓာတ်တွေ အောက်တန်းကျလွန်းနေ၏။

အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်။ ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ သဘောထားသေးသိမ်နေရတာလဲ။

“မင်းကို ငါလုံးဝ မယုံဘူး ... မင်း ဒီအလုပ်က မထွက်နိုင်တာ အကြောင်းရှိတယ် ... အဲဒါ ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ပဲ”

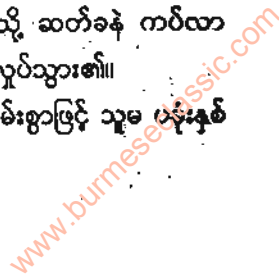
“မဟုတ်ဘူး ကိုကို ... လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ... ကိုကို ယုံပါနော်”

“မယုံဘူး”
သူမကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အလုပ်က ထွက်စေရမယ်။ မင်းကို စိတ်မချဘူး။

“မင်း အချချက်ချင်းပဲ အလုပ်ကနေ ထွက်စာတင်ပါ”
“ကျွန်မကို ဒီလောက်အထိ မချုပ်ကိုင်ချင်ပါနဲ့ ကိုကို”

“ဘာ”
ကိုကို ကိုယ်လုံးကြီးက သူ့အနားသို့ ဆတ်ခနဲ ကပ်လာသည်။ သူမ ကိုယ်လုံးလေး သိမ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွား၏။

ကိုကိုက သူ့လက်တွေနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာဖြင့် သူမ ပန်းနှစ်

ဇက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်း ... မင်း ... ငါ့ကို အာခံတာလား မှုံနဲ့သာ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ”

“ဘာ ကျွန်မလဲ”

သူမကိုယ်လေးက ဆောင့်တွန်းပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားတော့သည်။ နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာတွေကို သူမ ခါးဆီးမှ ပြင်းပြစွာ ခံစားလိုက်ရ၏။

“အား”

သူမ အော်သံကြောင့် ဒေါ်နှင်းသက် အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ အခန်းဝမှာ ရပ်နေ၏။ အထဲ မဝင်ရဲ။

“မောင်ခန့်ထယ် ... စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ပါကွယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာအရ မလုပ်သင့်တာတွေကို မလုပ်သင့်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုလဲ ဒေါ်နှင်းသက် ... နောက် ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ လင်မယားကြားထဲ လုံးဝဝင်မစွက်ပါနဲ့”

မောင်ခန့်ထယ်ရဲ့ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုမှုတွေကို ပထမဦးစွာ ကြားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အံ့ဩသွားမိ၏။ အရှင်ကနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်စွာ ပြောဆိုပြုမူနေသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်တာလဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ပြောင်းလဲခဲ့တာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရ။ မောင်ခန့်ထယ်က ရိုးသားတည်ငြိမ်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်နှင်းသက်”

“ပြောပါ မောင်ခန့်ထယ်”

“ခြံစောင့် ဘဝကို ပြောလိုက်ပါ ... ကျုပ် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ မရဘဲ ခြံတံခါး မဖွင့်ရဘူးလို့”

“အေးကွယ်”

မောင်ခန့်ထယ်ရဲ့ စကားတွေကို မိမိ နာခံဖို့ပဲရှိသည်။ မိမိက အလုပ်သမား။ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့်မရှိ။ ပြီးတော့ ... မိမိဘဝမှာ မောင်ခန့်ထယ်ရဲ့ အရိပ်အာဝါသကလွဲပြီး တခြားမရှိအားထားရာ မရှိသော အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။

အသက်ကြီးပြီ။ မောင်ခန့်ထယ်ရဲ့ စကားကို နာခံပြီးအပြင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

မို့ဘဝမှာလည်း တခြားရွေးချယ်စရာနည်းလမ်းတွေ မရှိတော့။ ကိုကိုဆန္ဒပါပဲ ...

“မင်း ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူးမို့ ...

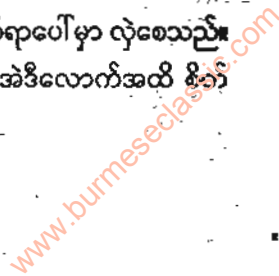
အိမ်ထဲမှာပဲ နေရမယ်”

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ... မှုံနဲ့သာအား သူ့အနားမှာပဲ ရှိနေစေချင်ခဲ့သည်။ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး။

“ဟို”

မို့ မထနိုင်။ သူတို့ရဲ့ ထူပေးကာ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲစေသည်။

“ကိုကို မှားသွားတယ် ... မင်းကို အဲဒီလောက်အထိ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်သင့်ဘူး”

သူ ... ပြန်ချော့လိုက်သည်။ တကယ်ဆို ...
 နို့ကို ဘယ်တော့မှ အကြမ်းပတမ်း နာကျင်ထိခိုက်သွား
 အောင် ကိုကို မလုပ်ချင်ပါဘူးနဲ့။
 ဒေါသကြောင့်ပါ။ အခုတလော ... နို့ကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေ
 ကြောင့် ကိုကို အမြဲတမ်း ဒေါသတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲနေရတာပါ။
 “မင်း ... ဘာဖြစ်သွားလဲနို့”
 သူမ ခါးဆီမှ နာကျင်တဲ့ဝေဒနာထက် နှလုံးသားထဲမှာ
 နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာတွေက ပို၍မြင်းပြုစွာ ခံစားနေရသည်။
 လှုပ်၍မရ၊
 “အား”
 “နို့ ... မင်း ဘာဖြစ်လဲ ... ခါးနာသွားတာလားဟင်”
 ကိုကို ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေတာ ဟန်ဆောင်တာဟု ထင်မိ
 သည်။ သူမအနားမှာ ကိုကို ရှိနေတာပင် သူမ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်
 နေရ၏။
 “နို့နဲ့သာ”
 “ရှင်”
 “ကိုကို ဆေးလိမ်းပေးရမလား ... ဒေါက်တာမြသီတာဆီ
 ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးရမလား”
 မြသီတာနှင့်ဒေါက်တာမြတ်နိုးတို့ ခင်မင်ကြတာ ကိုကို မသိ
 ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ... သူမနှင့်မြသီတာကို ပတ်သက်ဆက်ဆံခွင့်
 ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ မြသီတာကို တွေ့ချင်လာ၏။

ဒီနေ့ ... သူမ ၇၂၂တီ။ တစ်ခုခုတော့ အပြတ်သားဆုံး ဆုံး
 ဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။
 “ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ပျံမယ်”
 “နို့ ... ကိုကိုကြောင့် ဖြစ်တာလို့ မင်း လုံးဝမပြောနဲ့နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 မြသီတာဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ ကိုကိုက လသာဆောင်မှာ။
 မြသီတာ ရောက်လာသောအချိန်အထိ သူမ ခါးနာကျင်နေဆဲပင်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နို့”
 “ချော်လဲတာ”
 “ဖြစ်ရလေဟယ်”
 နို့ ဒဏ်ရာကို ကြည့်သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ လက်မောင်းဆီမှ
 လက်ချောင်းရာတွေကို တွေ့သွား၏။
 “ဒါကရော့နို့ ... ရှင်နို့ကိုခန့်ထယ်တို့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေ
 ကြတယ် မဟုတ်လား”
 မြသီတာကိုတော့ မလိမ်ညာသင့်ဟု သူမ ထင်မိသည်။ ရင်
 ဖွင့်စရာ သူငယ်ချင်း မြသီတာပဲ ရှိ၏။
 “နို့”
 “ဟင်”
 “ရှင်တို့ ရန်ဖြစ်လား”
 သူမ ငြိမ်သက်နေမိသည်။
 “ရှင်ကို ဒီလောက်အထိ ရက်စက်လား နို့”

သင်္ကြန်

“ဟို ... ဟို ... မတော်တဆပါနော် ... နှုတ်ကိစ္စ မဝေဖန် ပါနဲ့ မြသီတာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... ရှင်အပေါ် အမြဲတမ်းစောင့်ကြည့်ပြီး သဝန်ကြောင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ အလုပ်က ထွက်ရတော့မယ် မြသီတာ”

“ဘာ ... အလုပ်ကနေ ထွက်ရမယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ကနေ ထွက်ရမှာလဲ”

“ကိုကိုက သူ့အနားမှာပဲ ရှိနေစေချင်တာ”

“ရှင်ကို အစေအပါးတစ်ယောက်လို သဘောထားနေတာ လားဟယ် ... ဘာဆိုလဲ ... ရှင်လို စိတ်သဘောထားဖြည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာကြည့်ပါဦး”

မြသီတာက မကျေမနပ်ဆိုသည်။

“ကိုခန့်ထယ်ကို ဒီလောက်အထိ အတ္တကြီးလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး”

“ရှင် ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မြသီတာရယ် ... ကိုကိုက နှုတ်ကို အရမ်း ချစ်တာ”

“ချစ်လို့”

“အင်း”

“နှုတ်ရယ်”

မောင်က သူ့မအတွက် စိတ်မအေးကြောင်း ပြောသည်တဲ့။

ဟင့်အင်း ... သူမ ဘာမှမကြားချင်ဘူး။ မပြောပါနဲ့ ...

“နှုတ်ရယ် ... ရှင် ဒီအလုပ်ကနေ မထွက်ချင်ဘူးဆိုတာ မြသီတာ သိတာပဲ”

“နှုတ် ထွက်ရလိမ့်မယ် မြသီတာ ... အရာအားလုံးက ကံကြမ္မာ ပါပဲ”

သူမ ... မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။

“မြတ်နိုးသာ သိသွားရင် ရှင်အတွက် အရမ်းခံစားရမှာပဲ”

“မပြောနဲ့နော် မြသီတာ”

“မြတ်နိုးကို လူကြီးတွေက ရှင်လိုပဲ ဆရာဝန်မတစ်ယောက် နဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ကြတယ် ... မြတ်နိုးက လက်မခံဘူး”

“ဟင်”

မောင့်ကို ကျွန်မအတွက် စိတ်သောကတွေ မခံစားစေလို ပေ။

လက်ထပ်စေချင်မိသည်။ မောင့်အနာဂတ်သည် သူမ ကြောင့် မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားမှာ စိုးမိသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပင် တုန်ယင်လာ၏။

“ကိုမြတ်နိုးကို ပြောလိုက်ပါ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပါလို့”

“လက်မခံဘူး ... ရှင်ကိုမျှော်လင့်တာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ သူ့ နှလုံးသားတွေထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိတော့လို့တဲ့”

“ဟင်”

ပင်မြစ်နီး

အချစ်မရှိတော့ဘူးလား မောင် ... ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မနှလုံး
သွားတွေထဲမှာလည်း အချစ်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။

“မို့”

“ပြော”

“ရှင်ကို တစ်ခုမေးမယ်”

“မေးလေ”

“ကိုကိုကို ချစ်လား”

အချစ်တွေက မောင့်ကိုပေးထားခဲ့ပြီဖြစ်၍ အချစ်အကြောင်း
ထပ်ပြီး တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှပင် မတွေးတောမိခဲ့ပေ။

“ဖြေလေ”

“ကိုကိုကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ သံယောဇဉ်ကြီးရတာပါ
မြသီတာ”

“မချစ်ဘူးပေါ့”

“မို့ မဖြေချင်ဘူး”

“ရှင်ချစ်တာ မြတ်နိုးပါဟယ်”

“အခုချိန်မှာ မြတ်နိုးလည်း မှု့ရင်ထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး
မြသီတာ”

“ရှင် တမင်မောင်းထုတ်ပစ်နေတာ မဟုတ်လား”

“မို့ အလုပ်က ထွက်ဖို့ ရှင် စီစဉ်ပေးပါ”

“စဉ်းစားပါဦးဟာ”

“ဒီအခြေအနေကပဲ အကောင်းဆုံးပါ မြသီတာ ... ကိုကိုမှ

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

လက်မခံတာ”

ကိုကိုကျန်းမာရေးကလည်း ရှိနေသေးသည်။ သူမဘက်မှ
တင်းမာနေ၍ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေ၏။ လိုက်လျောရမှာပဲ။
ဆန့်ကျင်နေ၍ မဖြစ်တော့။

“ကိုကိုကျန်းမာရေးက ရှိသေးတယ် မြသီတာ ... မှု့ဘက်က
နေ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်ရမယ် ... ”

“အင်းလေ ... ရှင်သဘောပဲပေါ့၊ နှမြောလိုက်တာမှု့ရယ်”

မြသီတာက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောနေသည်။ မောင်နှင့်မြ
သီတာတို့ ပတ်သက်ဆက်ဆံကြတာ ကိုကို မသိ၍ ဖြစ်၏။

“ရှင်ဖြစ်ချင်တာတွေ လုပ်ချင်တာတွေအားလုံး မြသီတာ
အားလုံး ကူညီမယ်”

မြသီတာက သူမလက်တွေကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေး
နေသည်။

အခန်း (၁၈)

“မို့ မင်းအတွက် စိန်တစ်ဆင့်စာ ကိုကို ပေးတာလေ”

သူ့ ... မို့ကို ချောနေမိသည်။ အလုပ်က ထွက်လိုက်ရ၏။

စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေတာတွေကို မို့က ကျိတ်ပြီး ခံစားနေရသည်။

သူ သိနေ၏။ မတတ်နိုင်။

မင်းကို ရက်စက်တာ မဟုတ်ရပါဘူး မို့ရယ် ... ချစ်လို့ပါ။

သိပ်ချစ်လို့ပါ။ ကိုကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မင်းအတွက်ပါပဲ။

“မို့ ... မင်းသုံးချင်သလောက်သုံးဖို့ ကိုကို မင်းနာမည်နဲ့

ဘဏ်စာရင်း ဖွင့်ထားပေးတယ်နော်”

မို့ အပြင်မှ မထွက်ရတာ။ ငွေတွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကိုကို

အနားမှာနေပြီး ကိုကိုတာဝန်ဝတ္တရားတွေပဲ ထမ်းဆောင်နေရ

သည်။

သူမ အလှအပ ပြင်တာပင် ကိုကိုက သဘောမကျ။ အပြစ်

ပြောနေတတ်သည်။ မောင်နှင့်ပတ်သက်နေသော ဆရာဝန်ကို

လည်း မပြု။

“တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ပြသင့်တယ်နော်”

“မပြဘူး ... ငါက လူနာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော်မို့။

မင်းစိတ်ထဲမှာ ရောဂါသည်ကြီးတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ထား

တယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုကို ... ကျွန်မ စေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

“ဘာ ... စေတနာနဲ့ ဟုတ်လား ... မှုံနဲ့သာ”

ကိုကိုကို သိပ်ချစ်လို့ပါလို့ မင်း ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ

မှုံနဲ့သာ။ မချစ်လို့တဲ့။ မင်း မလွဲသာမရှောင်သာလို့ လက်ထပ်တာပဲ။

သေချာတယ် ... စိန်တွေ ... ငွေကြေးတွေ ဘယ်လောက်

ပြုပြ မှုံနဲ့သာ မက်မောဟန်မပြု။ မင်း မက်မောတာ ဒေါက်တာမြတ်

နိုးပဲ။

မြတ်နိုး ... မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့

လက်မထပ်ရတာလဲ။ ဒေါက်တာမိုးဆွေက ပြောသည်။ မြတ်နိုးက

လူကြီးတွေ စီစဉ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငြင်းဆန်တယ်တဲ့။

ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းဆန်ရတာလဲ။ မို့ကို မျှော်လင့်နေလို့လား။

“မို့”

“ဟင်”

“မင်း ဟိုကောင်ကို မျှော်လင့်နေသေးတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို ... ကျွန်မ စေတနာနဲ့ ...”

“တော်စမ်း ... ဒီစေတနာဆိုတဲ့စကား”

ကိုကိုနှင့်ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော အဆင်မပြေအောင် ဖြစ်နေ

သည်။ ခဏပဲ အဆင်ပြေနေခဲ့၏။

သင်မြတ်နိုး

မကြာခဏ ... ပြဿနာက တက်နေတတ်သည်ကများနေသည်။ သူမ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

“ငါ့အပေါ် စေတနာထားစရာ မလိုဘူး မှုံနဲ့သာ”

မင်းမှာ အချစ်တွေမရှိဘူး မဟုတ်လားလို့ မမေးရဲပေ။ မြေမှာမဟုတ်။ သူ့အပေါ် မတရား သိမ်းပိုက်တယ်ဆိုပြီး မုန်းချင်မုန်းနေမှာ။

မုန်းနေမှာ ... ဒေါသတွေက ဖြစ်လာရသည်။ မင်းအချစ်တွေကို ငါလိုအပ်နေတာ။ အေးစက်လေးလံထုံထိုင်းနေတဲ့ မင်းရဲ့ အပြုအမူတွေက ငါ့ကိုမလွှဲသာ မရှောင်သာလို့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိသာနေတာပဲ။

မကျေနပ် ... သူ့စိတ်တွေ အမြဲတမ်း အလိုမကျ။ နှလုံးသားတွေထဲမှာ စူးအောင့်တဲ့ဝေဒနာတွေကို ခံစားနေရသည်။

“မှုံ ... မင်းသွားတော့၊ ငါ့အနားကနေ မင်းသွားတော့”

“ကိုကို”

“သွားလေ”

သူမ ထွက်သွားသည်။ မင်းကို ငါဘာဖြစ်လို့ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မိတာလဲ။ သူမ ထွက်သွားတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ရင်ထဲမှာ စူးအောင့်လာ၏။

“အား”

မှုံ မသိစေရန် ဆေးတွေကို တိတ်တိတ်လေး ယူသောက်မိ၏။ ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး။ မလွယ်ဘူး ... ကိုကို ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒေါက်တာမြတ်နိုး လက်ထပ်သွားမှ စိတ်အေးမှာပဲ။ စိတ်

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

တွေ လှုပ်ရှားနေမိသည်။ သူ ထလိုက်၏။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးနဲ့ တွေ့ရမယ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ဖို့ ပြောရမယ်။

ဒီကောင် ... မှုံ့ကို မျှော်လင့်နေတာ။ ကိုယ်သိတယ်။ သူ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာမြတ်နိုး တစ်ယောက်တည်းနေတာပင် သဘောမကျမိ။

လှေကားထစ်တွေပေါ် တက်ရင်း ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နေသည်။ ဒီရောဂါက တစ်မျိုး ...

မှုံ ... မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတာ မင်း သိရဲ့လား။

“တိ ... တိ ...”

လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အထဲမှာ လူရှိနေ၏။

“တိ ... တိ”

တံခါးဖွင့်လာသည်။

“ဪ ... အစ်ကိုကြီးပါလား ... ဝင်ပါ အစ်ကိုကြီး”

ဒေါက်တာမြတ်နိုးက ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆတ်သည်။ သူ ဘဝင်မကျ။ မှုံနဲ့ ပတ်သက်နေလား။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးက သူ့အပေါ် တရင်းတနီး ဆက်ဆံနေတာပဲ သူ သဘောမကျမိသလို ဖြစ်နေသည်။

“ထိုင်ပါ အစ်ကိုကြီး”

ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မင်းရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလှူဆီတထူ ရထူ နိုင်တာပဲ။

ဘာဖြစ်လို့

ဘာဖြစ်လို့ မယူတာလဲ။ အကြောင်းရှိရမည်။ မို့ကို မျှော်လင့်
နေတာပဲ ဖြစ်နိုင်နေသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား အစ်ကိုကြီး”

“အေး”

“ပြောပါ”

ဦးခန့်ထယ်ကို သူ လေးစားအထင်ကြီးတဲ့ စိတ်တွေ မရှိ
တော့။ လူကြီးလူကောင်း မဆန်လိုက်တာဟု ထင်မိသည်။ မို့ကို
နှိပ်စက်နေ၏။

မြသီတာ ပြောပြ၍ မှိုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေတွေကို
သိနေရသည်။

“မောင်ရင်”

“ပြောပါ အစ်ကိုကြီး”

“မင်းကို ငါတည့်တည့်ပဲ မေးမယ်ကွာ”

“မေးပါ”

“မင်းကို လူကြီးတွေက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်
ထပ်ဖို့ စီစဉ်တာ မင်း ငြင်းလိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး”

“မောင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းပယ်ရတာလဲ”

“မချစ်လို့”

“ဘာ”

“ကျွန်တော့် နှလုံးသားတွေထဲကချစ်တဲ့ မိန်းကလေး
မဟုတ်လို့ပါ”

“မင်းချစ်တာ မှိုနဲ့သာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဘာ ... မင်းက မှိုနဲ့သာကို မျှော်လင့်နေသေးတယ်ဆိုတဲ့
သဘောလား”

“အဲဒါလည်း လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး ... ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်လို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... မင်းတစ်ယောက်တည်း နေချင်တာက
မှိုကို မြူဆွယ်နေတာပဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ နေထိုင်မှုက ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်စေပါဘူး အစ်ကိုကြီး ... မှိုနဲ့ကျွန်တော်က ပြီးဆုံးသွားပါပြီ”

“မပြီးသေးဘူးကွ”

“ဗျာ”

သူ နားမလည်နိုင်။ မပြီးဆုံးသေးတာ အစ်ကိုကြီးတစ်
ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်နေသည်။ မှိုက အရေးပင်မလုပ်။

မိန်းမကောင်းပီသစွာဖြင့် သူနှင့်လုံးဝ မပတ်သက်ခဲ့။

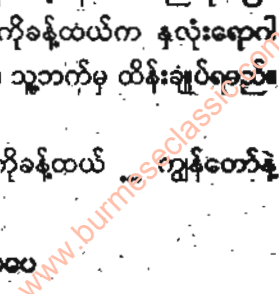
“အစ်ကိုကြီး အထင်လွဲနေပြီ ထင်တယ်”

“မောင်ရင် အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့နော် ... မင်း မှို
နဲ့သာကို မျှော်လင့်နေသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေသေးသည်ဟု ပြော
ပစ်ချင်သည်။ မပြောသင့်တော့ ... ကိုခန့်ထယ်က နှလုံးရောဂါ
ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘက်မှ ထိန်းချုပ်ရမည်။

“မောင်ရင် လက်ထပ်ပါ”

“အဲဒါက ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ ကိုခန့်ထယ် ... ကျွန်တော်နဲ့

အစ်ကိုကြီး ပတ်သက်စရာအကြောင်းတောင် မရှိတော့ဘူးထင်ပါတယ်”

“ဘာပြောတယ် မောင်ရင်”

သူ ... ဒေါသဖြစ်ချင်လာသည်။ ဒီကောင် ... သက်သက်ကတ်သတ်နေတာပဲဟု ထင်မိလာ၏။

“မောင်ရင်အရွယ်က လက်ထပ်သင့်တဲ့အရွယ်ပဲ ... မောင်ရင်သာ ရိုးသားမယ်ဆိုရင် လူကြီးတွေ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စ နာခံမှာပဲ”

“ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်ယောက်တည်းပဲ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် အစ်ကိုကြီး”

“မင်း ... မှုံ့ကို မချစ်ဘူးလား၊ မှုံ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေတာ မင်း မမြင်ချင်ဘူးလား”

“မှုံ့နဲ့ကျွန်တော့်ကဏ္ဍက ပြီးဆုံးသွားပါပြီ ... အစ်ကိုကြီးဘက်ကလည်း ဇနီးမယားကောင်းဖြစ်လို့ အများကြီး နားလည်ခွင့်လွတ်သင့်ပါတယ်လေ”

“မောင်ရင်”

“ဗျာ”

“မင်း လက်ထပ်လိုက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပဲ မြတ်နိုး”

သူ့အတွက် တစ်ယောက်တည်းနေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေပဲ ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးချင်၊ မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ လက်မထပ်ချင်တာလည်း အဓိက ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ရင် လက်ထပ်ပါ ... ကိုယ့် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်း

ဘက်က ရိုးသားတယ်ဆိုရင် လူကြီးတွေ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စ မင်းလက်ခံပါ မြတ်နိုး”

“ကျွန်တော် လက်မထပ်ဘူး”

“ဘာကွ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပြစ်မရှိဘဲ မနှိပ်စက်ပါရစေနဲ့၊ အချစ်မရှိဘဲ လက်ထပ်ပြီး အဲဒီမိန်းကလေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ချင်ဘူး”

ခင်ဗျားကြီး ... မှုံ့နဲ့သာကို နှိပ်စက်နေတာ မတရားဘူးဆိုတာ သိရဲ့လား။

“မှုံ့ဟာ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ... အစ်ကိုကြီး အထင်မလွဲသင့်ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့လည်း လုံးဝမပတ်သက်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး”

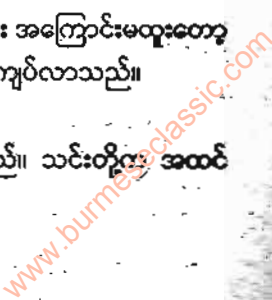
မယ့်ဘူး။ မှုံ့ ... မင်းနှလုံးသားတွေထဲမှာ ဒေါက်တာမြတ်နိုးပဲ ချစ်တာ။ ဒီကောင်ကရော ... မှုံ့ကို မျှော်လင့်နေတာပါ။ သူ့ကို ကျတော့ ရောဂါဝေဒနာသည်ကြီးဆိုပြီး သေလူလို့ သတ်မှတ်ထားနေကြလားမှ မသိတာဘဲ။

“မောင်ရင် ... မင်းကိုထပ်ပြောမယ်၊ မှုံ့့ဘဝရှေ့ရေးအေးချမ်းအောင် မောင်ရင် လက်ထပ်လိုက်စေချင်တယ်”

သူ ထသည်။ ဆက်ပြောနေရင်လည်း အကြောင်းမတူတော့မှန်း သိလာ၏။ အသက်ရှူ မဝချင်။ မွန်းကျပ်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

သူ ... ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။ သင်းတို့က အထင်သေးကြတာပဲ။

သင်္ကြန်

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမလား အစ်ကိုကြီး”

“ဘာကွ”

“ဟို ... စေတနာနဲ့ပါ အစ်ကိုကြီးအတွက် စိတ်ပူလို့”

“မလိုပါဘူးကွ ... ငါ လူနာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းမှာ ကြင်နာ သနားတတ်တဲ့စိတ် မရှိဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ ... မင်း ... မင်း ... ငါ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် သက်သက်လုပ်နေ တာပဲဟာ”

သူ ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မှုံ့နဲ့သာကိုပဲ တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ကိုင်ဖို့ စဉ်းစားထား၏။ မင်း ဟန်ဆောင်နေတာ။ မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ မင်းလက်ထပ်လိုက်တာပဲ။ ငါ့ကို သေလူလို့ သတ် မှတ်တာ။

“အစ်ကိုကြီး”

“သွားစမ်း မောင်ရင် ... မင်း ... မင်းကို ထပ်မှာလိုက်မယ်၊ မင်း မှုံ့နဲ့သာကို လုံးဝ လာမပတ်သက်ဖို့ပဲ”

သူ ... ပခုံးတွန့်ပစ်မိသည်။ ခက်တာပဲ ... အတ္တကြီးလွန်းတဲ့ ကိုခန့်ထယ်နဲ့ လောက်အထိ စိတ်သဘောထား သေးသိမ်မည်ဟု မထင်မိ။

သူ ... မှုံ့ကို မျှော်လင့်တာတော့မဟုတ်။ အချစ်မရှိတော့ တာပါ။ မောင့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ထာဝရ လွှမ်းမိုးထားနေဆဲပဲ ရှိနေသေးတယ် မှုံ့။

မေ့ပစ်လို့ မရဘူး။ ဖယ်ထုတ်ပစ်ဖို့ ဝေလောဝေးပဲ။ အစားထိုး ဖို့ဆိုတာလည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ကိုခန့်ထယ်က မောင့်ကို လက်ထပ်ပါတဲ့။ မောင် လက်ထပ်

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

လိုက်မှ မင်းဘဝ အေးချမ်းပျော်ရွှင်လွတ်လပ်မှာတဲ့လား။ ကိုခန့်ထယ် ပြန်သွားသည်။ စိတ်သောကတွေ ဘယ် လောက်အထိ ဖိစီးနေလဲဆိုတာ သိသာနေ၏။

သူ ... စိတ်တော့ပူမိသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် တာဝန်ရှိနေသည်ဟု ထင်မိလာ၏။ အကောင်းဆုံးက သူ နိုင်ငံခြား ကို ထွက်သွားဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

မှုံ့နှင့်အဝေးဆုံးမှာ နေမှ မှုံ့ဘဝ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ရမှာပါ။ သူ မြည့်တာဆီ ဖုန်းဆက်မိသည်။

“ကိုခန့်ထယ်က မှုံ့ကို အမြဲတမ်း မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး အလုပ် ကတောင် ထွက်ခိုင်းနေပြီ မြတ်နိုး”

“ဟင်”

သူ့ကြောင့်ပဲ ...

“မှုံ့ သနားပါတယ်ဟယ် ... အိမ်ထဲမှာ နေရတာတောင် ကျဉ်းကျပ်နေတယ်၊ ကိုခန့်ထယ်က အဆက်မပြတ် စောင့်ကြည့် နေတာပဲ”

မှုံ့ ... မင်း ကိုခန့်ထယ်အပေါ် အေးစက်နေလို့လားကွာ။ မောင့်ကို မင်းဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မောင် ယုံတယ်။

“မြတ်နိုး”

“ဟင်”

“ရှင် လက်ထပ်တာကိုပဲ ကိုခန့်ထယ်က အလိုမတူနိုင် အောင် ဖြစ်နေတာပဲ”

သင်မြတ်နိုး

“ကိုယ် နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတော့မယ်၊ မြသီတာ”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံးက လူတော်တွေပဲဟာ ... နှမြောစရာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

“ကိုယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး လက်မထပ်ချင်ဘူး မြသီတာ ... ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးက နွေးထွေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အေးစက်နေမှာပဲ ... ကိုယ် ဒီလိုအိမ်ထောင်ရေးမျိုး မဖန်တီးချင်ဘူး”

“မြသီတာလည်း အကြိမ်ပေးတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ကိုယ် ဒီမှာမရှိရင် မှုံ စိတ်သက်သာရာရမှာပါ”

ကိုခန့်ထယ် လာတဲ့အကြောင်းတွေ မြသီတာအား ပြောပြမိသည်။ မှုံကတော့ ဒီလူကြီးလက်အောက်က လွတ်မြောက်ဖို့ မလွယ်ဟု ပြော၏။

“တော်တော်သဝန်ကြောင်တဲ့လူကြီးပဲ မြတ်နိုး ... မှုံ ကံဆိုးနေတယ်လေ”

သူ ... ရင်မောစွာဖြင့် သက်ပြင်းမောကြီးကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

အခန်း (၁၉)

မောင် နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတော့မည်ဟု ပြောသည်။ မြသီတာက သူမ ခါးနာ၍ လာပြီးကြည့်ရှုပေးနေ၏။

“ရှင်ကိုကိုက မြတ်နိုးကို မိန်းမယူဖို့ အတင်းတိုက်တွန်းနေတယ်”

မောင်က လုံးဝလက်မခံဘူးတဲ့။ ငြင်းဆန်၍ ကိုကို ဒေါသတကြီး ထွက်သွားတာတဲ့။ မောင့် စိတ်ဆန္ဒတွေကိုလည်း အတင်းအကျပ် လုပ်ဆောင်စေ၍မရ။

သူမ မျှော်လင့်မနေပေမယ့် မောင့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ အချစ်မရှိနိုင်။ အချစ်မပါဘဲ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မောင် တည်ဆောက်မှာ မဟုတ်ပေ။

“မှုံ”

“ဟင်”

“ရှင်ရော နေကောင်းလား ... မှုံ့ကို မြသီတာ ဘာစုံလောက်တော့ ပြောချင်တယ်”

သင်ပြတိုင်း

“ပြော”

“မင်းအိမ်ထောင်ရေးကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်လိုက်

ဖို့ပဲ”

“ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ မြသီတာရယ် ... ကိုကိုနဲ့ဘယ်လိုမှ စကားပြောလို့မရဘူး ... အမှားအယွင်းတွေပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ကိုခန့်ထယ် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ရှင်မေး ... သိအောင် လည်း ကြိုးစားသင့်တယ်”

ကိုကိုက သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောစေချင်တာဟု ပြောလိုက် မိသည်။

“ရှင် ပြောလိုက်ပေါ့”

“ကျွန်မမှ မပြောချင်တာ”

“ဘာ”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့လည်းပြောတယ် ... ကျွန်မ ဘယ် လိုလုပ်ပြီး ကိုကိုကို ပြောင်းချစ်ရမလဲဟာ”

မြတ်နိုးနဲ့နဲ့နဲ့ သာအတွက် ကြားမှ မြသီတာက စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်၏။

“ကိုကိုကိုတော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ချစ်တာပါ မြသီတာ၊ ဒီထက်ပိုလို့ မရဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နဲ့ဘဝမှာ ကိုကိုကိုပဲ ပေးဆပ် သင့်တယ်လို့ ထင်နေတယ်”

“ကိုခန့်ထယ်ရဲ့ ရောဂါခြေအနေက တိုးလာသလားမို့ ရှင် စစ်ဆေးကြည့်လား”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“ကိုကိုက သူ့ကို လူမမာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် လုံးဝလက် မခံတာဘဲ ခက်တယ်”

“မြတ်နိုးက သနားစရာပဲဟယ် ... ပြဿနာတွေက ကိုခန့် ထယ်ကြောင့် ဖြစ်နေတာပဲ”

“ကိုကိုကလည်း ကျွန်မကို လိုအပ်နေတာပဲလေ” ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မက ကိုကိုအတွက် လိုအပ်နေတဲ့ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ပဲ။

“မို့”

“ရှင်”

“ရှင်ကိုကိုကရော ရှင့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောလား” “ဟင့်အင်း”

သူမကိုသာ မေးနေပြီး ကိုကိုဆီမှ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား တွေ လုံးဝ မကြားရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ”

“ကိုကိုဂုဏ်သိက္ခာအရ စောင့်ထိန်းနေတာဖြစ်မှာပါ”

“ရှင်ကိုချစ်တယ်လို့ရော ထင်လားမို့”

“မထင်ဘူး”

ကျွန်မကိုချစ်လျှင် ကျွန်မအပေါ် နားလည်မှုတွေ ရှိရမှာပေါ့။ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေ ကိုကိုလုပ်မှာမဟုတ်။ နေ့စဉ် ... စိတ်သောကတွေ ခံစားနေရသည်။ သေချင်မာ ၏။

“ကိုကို အပြုအမူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကြမ်းတမ်းပါစေ

ကျွန်မ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ခံစားသွားပါ့မယ် မြသီတာ”
“မို့ရယ်”

သူမကတော့ မြသီတာ လာကြည့်နေ၍ အသက်ရှူချောင်
နေမိသည်။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေတဲ့ဘဝ။

“ရှင် အလုပ်က မထွက်နဲ့ဦးမို့ ... မြတ်နိုး နိုင်ငံခြားထွက်
သွားရင် ပြီးပြီပဲ”

မောင်က နိုင်ငံခြားသို့ လုံးဝထွက်သွားချင်သူမှ မဟုတ်တာ။
သူမ သိတာပဲ။

“ကျွန်မကြောင့် မောင့်ဘဝကို မထိခိုက်စေချင်ဘူးဟယ်”
“မြတ်နိုးက ရှင်ရှေ့ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို

ရွေးချယ်ပေးတာပါ”
မောင့်အတွက် သူမ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရုံမှလွဲ၍ မတတ်
နိုင်။

“အလုပ်ကတော့ မထွက်စေချင်ဘူးကွာ”
“မြတ်နိုးမရှိလည်း ကိုကိုက စိတ်ချမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒုက္ခပဲဟယ်”
“တီ ... တီ”

“တီ ... တီ”
“တီ ... တီ”

ဟုန်း အဆက်မပြတ်တီးနေ၍ သူမ အပြေးအလွှား ဆီးကြို
ရသည်။ ခါးနာက မပျောက်သေးပေ။ နာကျင်နေတာကို သူမ မစဉ်း

စားဘဲ နေ၍မဖြစ်။ ကိုကိုဒေါသတွေကို ကြောက်မိသည်။

“မို့ ... ရှင်အဖြစ်ကလည်းဟယ် မလွယ်ပါလား”
မြသီတာက နောက်မှာ စိတ်မသက်မသာနှင့်ပြောရင်း ကျန်
ခဲ့သည်။

“ကိုကို အိတ်ပေးလေ”
ကိုကိုက ဘာမှမပြောဘဲ တိုက်ထဲသို့ တန်းဝင်သွားတော့

သည်။ မောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုကို ဒေါသတွေ ဖြစ်လာမည် ထင်
၏။

သူမ နေစရာမရှိတော့။ ကိုကိုနှင့်ပြဿနာဖြစ်ရမှာ ကြောက်
ရွံ့နေမိသည်။

အခုတလော ... ကိုကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ မောင်
နိုင်ငံခြားသွားတော့မယ့်ကိစ္စ ပြောလိုက်ရင်ကောင်းမလား။

ကိုကိုနောက်သို့ သူမ ပြေးလိုက်နေမိတော့သည်။ နှလုံး
ရောဂါဝေဒနာရှိနေသော လူတစ်ယောက်အနေနှင့် ဒီလောက်အထိ

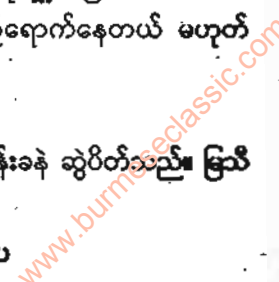
ဒေါသတွေရှိနေတာ မကောင်းပေ။ သူမ အကျိုးအကြောင်းမပြော။
အနားမှာ အသာလေးရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒေါ်နှင်းသက် ...”
ကိုကိုက အော်သည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကိုကို ... ပြောလေ”
“မင်းမလိုဘူး ... မင်းဧည့်သည်ရောက်နေတယ် မဟုတ်

လား။ ငါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး”
“မို့ ... ကျွန်မ ပြန်မယ်”

ကိုကိုက သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲပိတ်သည်။ မြသီ

ဘဝဖြစ်နိ

တာကို အားနာစွာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မြသီတာက မျက်စောင်းဝဲရင်း ပန်းတွန့်ပစ်သည်။

“မို့”

“ဟင်”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် အတူတူမအိပ်ဘူးလား”

“စိတ်အခန့်မသင့်တဲ့အခါ ကိုကို ခွဲအိပ်တယ် ... သူသီးသန့် အခန်းထဲမှာ နေတယ်လေ”

“တကယ်ကို လောကဇရဲပါပဲလား မှုံရယ်”

သူမဘက်မှ ပြဿနာတွေကို ငြိမ်းအေးသောနည်းလမ်းဖြင့် ဖြေရှင်းလိုပေမယ့် ကိုကိုက မရ။ အမြဲတမ်း ... ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲချင်သည်။

“ရှင်ကိုကိုက ကျုပ်ကိုတောင် မကြည့်မလင်တော့ဘူးထင် တယ်”

မြသီတာ ပြန်သွားသည်။ သူမတစ်ယောက်တည်း ငေး ကြောင်စွာ ကျန်ခဲ့တော့၏။

“မို့”

“ဟင်”

“မောင်ခန့်ထယ်နဲ့ ဘာဖြစ်ကြလဲ”

“မသိဘူး”

“မို့ အတွက်လည်း”

ဒေါ်နင်းသက်

စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်”

သူမ ... နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ ကိုကိုက စိတ်မထင်လျှင် သူမနှင့်အတူ မအိပ်စက်တတ် ပေ။

စိတ်ပြေလျှင် လာချော့တတ်သည်။ နေ့စဉ်မလုပ်၊ စာပိုဒ်နဲ့ မလုပ်။ ပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် သူမ စောင့်မျှော်နေမိသည်။

“မို့ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေစမ်းပါ ကလေးရယ် ... ညည်းလေး ကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသလိုပဲ”

“ကျွန်မ အလှအပတွေ မပြင်တာတောင် ကိုကိုက အမြဲ တမ်း မကျေမနပ်နဲ့ အထင်လွဲနေတာ ... ကျွန်မဘဝနဲ့ ကျွန်မပဲ ရှိ ပါစေတော့ ဒေါ်သက်ရယ်”

ဒေါ်သက်ကိုခေါ်ပြီး ဘာခိုင်းတာလဲဟင်ဟု မေးမိသည်။

“မို့လေး အကြောင်းတွေပဲပေါ့ ... ဖုန်းလာသေးလား၊ မြသီ တာ အလုပ်ထွက်စာတင်ပြီးပြီလား ... မှုံရော နေကောင်းသွားပြီ လားတဲ့”

သူမကို ဘာဖြစ်လို့ မမေးရတာလဲဆိုတာ သိချင်နေမိသည်။

“ကိုကို ... ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရတာလဲဟင်”

“သူ့ကို ထွက်ကြိုလို့တဲ့”

“ရှင်”

“ခါးနာနေလျက်နဲ့ ပျာပျာသလဲ ထွက်ကြိုတာ ဒေါက်တာ မြသီတာရှေ့မှာ တစ်မျိုးထင်အောင် လုပ်ပြတာတဲ့”

မလွယ်ပါလား။ သူမက ဘယ်လိုပဲနေနေ ထိုကတိ အငြိန်

သင်မြတ်နိုး

မြင်နေတော့မှာပဲ ဖြစ်သည်။ သေချင်တာပဲ။

“မို့လေး အသာနေလိုက် ... စိတ်ပြေသွားရင် မောင်ခန့် ထယ် ရောက်လာမှာပါ”

“ဟင်း”

သူမ ... သက်ပြင်းမောကြီးကိုသာ မှတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ ... ကိုကိုက သူမအပေါ် အမြဲတမ်း အလိုမကျဖြစ်နေတော့မှာပဲလား။ ရောဂါဝေဒနာတွေ တိုးလာမှာပဲ သူမ စိတ်သောက ဖြစ်နေမိသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

ခြေသံ ... ကိုကို့ခြေသံ။ သူမ တိုင်နေရာမှထပြီး အခန်းဝ နားမှာ ရပ်နေမိသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒေါက်”

“အမယ်လေး”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ တံခါးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကဿီ”

တံခါးပွင့်သွားသည်။ ကိုကို ...

“မို့”

“ရှင်”

စိတ်ဆိုးပြေသွားပုံနှင့် ကိုကို မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတွေ ချိုနေသည်။ သူမ စိတ်အေးသွားရ၏။

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“မင်း ... နေကောင်းလား”

“ဟုတ်”

ကိုကိုသည် သူမအနားကပ်လာကာ ပခုံးကို ဖက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ... သူမအား ရော့ရော့မော့မော့နှင့် ဆက်ဆံနေတတ်သည်။

“ကိုကို မင်းကို ပြောစရာရှိလို့လာတာ”

“ပြောပါ ကိုကို”

“ကိုကို ကလေးယူချင်တယ်”

“ရှင်”

သူမ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသဖြင့် ကိုကိုက မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... မင်းက မလိုချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို ... ရုတ်တရက် ကိုကို့ဆီက ကြားလိုက်ရလို့ပါ”

သူမ ကလေးမရအောင်လည်း ဘာအတားအဆီးမှ မလုပ်ထား။ ကိုကို့အကြည့်တွေက သူမကို မယုံကြည်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်သည်။

“မို့”

“ရှင်”

“အေးစက်စက်နဲ့ကွာ”

သူမ ... ဘယ်လိုသွက်အောင် လုပ်ပြရမလဲ။ ဘာလေးရေ ... ကိုကို ဒေါသတွေထွက်လာမှာကို သူမ အကြောက်ဆုံးဆင် ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ကလေးမရအောင် ကာကွယ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ရပါဘူးကိုကို ... ကျွန်မလည်း ကိုကိုရင်သွေးလေး လိုချင်ပါတယ်”

ကိုကို ကျေနပ်စေရန် သူမ ပြောလိုက်မိသည်။ မလွယ်ဘူး။

“မင်းက ဆရာဝန်မပဲ ကလေးမရအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကာကွယ်ထားလို့ရတယ်”

“ကျွန်မကို ယုံပါ ကိုကို”

သူမ ... ကိုကိုအနားမှာ ကပ်၍ ချွေးနွဲ့သောစကားတွေကို ပြောချင်မိသည်။ ပြော၍မထွက် ... မောင်နှင့်လည်း သူမတို့ တည်ငြိမ်စွာ ဆက်ဆံကြသည်။

လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာဖြင့် ဆက်ဆံတတ်ကြ၏။ ကိုကိုက တစ်မျိုး ... ကလေးဆန်ချင်နေသည်။

သူမ ငယ်စဉ်လေးတည်းကစပြီး အရောတဝင် မနေတတ်ခဲ့။

အခုမှ ... သူမအပေါ် တရင်းတနီး ဆက်ဆံနေခဲ့သည်။

“ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ ကလေးရှိမှ သံယောဇဉ် ဝိုတွယ်တာလိမ့် မယ်လို့ ထင်မိနေတယ် မှဲ့”

သူ ... စိတ်တွေထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေနှင့်သံသယတွေ ကွယ်ပျောက်ချင်နေမိသည်။

မှဲ့ကို မယုံ။ ဒေါက်တာမြတ်နိုးကလည်း မှဲ့အပေါ် မျှော်လင့်နေသေးကြောင်း သိသာနေသည်။ သင်း လက်မထပ်သေးသရွေ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျနိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။

ကလေးရှိမှ ဖြစ်မယ်။ မှဲ့ရဲ့ သံယောဇဉ်နှင့်အချစ်တွေကို သူတစ်ယောက်တည်း ယူချင်မိသည်။

ဟုတ်တယ် ... ကလေးယူရမယ်။

မှဲ့က ဆရာဝန်ဆိုတော့ ကလေးမရအောင် ကာကွယ်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှိချင်ရှိနေမှာဟု အတွေးတွေ ဝင်လာသည်။

“မှဲ့ရယ် ... မင်းရဲ့အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွေအားလုံး ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း ဝိုင်ဆိုင်ရယူချင်နေတယ်ကွာ”

ထိုစကားတွေကို သူ့ရင်ထဲမှာပဲ ပြောဖြစ်နေသည်။

မှဲ့ကို မပြောချင်။ သူက လူကြီး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေပါသည်ဟု ပြောရမှာ အရှက်သိက္ခာမဲ့လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ရင်သွေးလေးကိုတော့ ကိုကိုအတွက် မင်းမွေးပေးသင့်တယ် မှဲ့”

“ကိုကိုဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေရမှာပါ”

“ဟင် ... မင်းဆန္ဒတွေရော မပါဘူးလား”

ခက်ပြီ။ သူမ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုကိုနှင့်အဆင်ပြေအောင် ထိန်းပြောနေသည့်ကြားမှ စကားမှားသွားရ၏။

“ကျွန်မဆန္ဒလည်း ကိုကိုဆန္ဒတွေနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပါ။ ကျွန်မတို့မိသားစုဘဝလေး ဖန်တီးချင်တယ်”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား မှဲ့”

ကိုကိုလေသံတွေက ပြန်၍ ရွှင်မြူးတက်ကြွလာသည်။

သင်ပြတန်း

တော်ပါသေးရဲ့ ... ကိုကိုစိတ်တွေက တစ်စက္ကန့်အတွင်းပင် အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းနေသည်။ သူမ ရင်မောစွာ စောင့်ကြည့်နေရတာပင် မသက်သာလှပေ။

“ဟဲ့”

“ရှင်”

“ကိုကိုကို ချစ်လား”

သူမ ... ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်နာကျင်သွားစေသော မေးခွန်းဖြစ်နေသည်။ မောင့်ကို သတိရမိလာ၏။

“ဟဲ့”

“မင်းဖြေဖို့ ဘာဖြစ်လို့ တွန့်ဆုတ်နေရတာလဲ”

ကိုကိုအသံတွေက ဒေါသတကြီးနှင့် ခက်ထန်မာကျောလာပြန်သည်။ သူမဘက်ကလည်း ထိုစကားတွေကို ရုတ်တရက် အဖြေပေးရမှာ တွန့်ဆုတ်နေမိတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်နေ၏။

“တော်ပြီကွာ ... မင်းအနားလာရတာ စိတ်ပျက်တယ်။ မင်းကို တစ်ခုပဲပြောမယ်မှဲ့ ... ရင်သွေးလေးတစ်ယောက် ကိုကိုအတွက် အမြန်ဆုံးမွေးပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားထားပါ”

ကိုကိုသည် သူမအနားမှ ဒေါသတကြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

သူမ ... ကလေးမရအောင် ဘယ်လိုအတားအဆီးမှ လုပ်ထားခြင်းမရှိ။ ကိုကိုက အထင်လွဲနေသည်။

“မင်း တမင်သက်သက် မရှိအောင် လုပ်ထားတာလားမှဲ့။ ငါ မင်းကို မယုံဘူး ... မင်း ငါ့ရင်သွေးလေးကို မင်းမလိုချင်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုကို ... ကျွန်မလည်း သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ စစ်ဆေးဖို့ စဉ်းစားနေပါတယ် ... ကိုကိုရော ကျွန်မရောပေါ့”

“မစစ်ဆေးဘူး ... မင်းအနေနဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်တာပဲ။ မင်းက ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ... မင်းမလိုချင်လို့ လုပ်ထားတာ ငါလိုက်ပြီး မစစ်ဆေးနိုင်ဘူး”

သူမ ... သေချင်လာမိသည်။ ကိုကိုသည် သူမအား အမြဲတမ်း အပြစ်တင်နေတော့သည်။ ရန်လိုနေ၏။ သူမ ဘယ်သူ့ပတ်သက်ဆက်ဆံရမှန်းပင် မသိတော့။

“မှုံနဲ့သာ”

သင်မြတန်း

“ရှင် ... ကိုကို”

“မင်းကိုယ်မင်းပဲ စစ်ဆေးပါ ... ငါကတော့ အမြန်ဆုံး ကလေးလိုချင်တယ်”

သူမ ... ဘယ်လိုစွမ်းဆောင်ရမလဲ။ ကိုကို့မျက်ဝန်းတွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ခက်ထန်မာကျောနေသည်။

သူမထံမှ အချစ်တွေကို တောင်းဆိုနေသော ကိုကိုသည် သူမအပေါ်ရော ချစ်ခင်မြတ်နိုးရဲ့လားဆိုတာ စဉ်းစားနေမိ၏။

အချစ်ဆိုတာ မရှိ။ ကိုကို့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အမြဲတမ်း သံသယတွေ ရှိနေသည်။

“မင်းကောင်က နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်သွားလည်း မင်း အလုပ်ကနေ ထွက်ရမယ်”

သူမအတွက် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ သောကဒုက္ခတွေထဲမှ လွတ်ကင်းမှာမဟုတ်။ ကိုကိုက အမြင်စောင်းနေသည်။ အပြစ်ရှိ သော တရားခံတစ်ယောက်အနေနှင့် ကြည့်နေတတ်၏။

“မင်းကောင်က ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်တာလဲ ... အဲဒါ ခါကြောင်းရှိတယ်။ မင်းကို မျှော်လင့်နေသေးလို့ပဲ”

သူမ ... ငြင်းဆန်၍မရ။ စောဒက တက်နိုင်တဲ့အင်အားတွေ လည်း ကင်းဝေးနေရသည်။ နေရတာ တထိတ်ထိတ်။

သူမ နှလုံးသားတွေထဲမှာ အမြဲတမ်း စူးရှနာကျင်နေရသည်။ ကြာရင် မလွယ်ဘူး။ နှလုံးရောဂါပင် ရနိုင်သည်။ အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင် ထွက်ခွင့်မရှိ။

ကိုကိုနဲ့ သံသယမျက်ဝန်းတွေ ကြားထဲမှာ သူမစိတ်တွေ ပိတ်လှောင်မွန်းကျပ်နေရတော့သည်။

“မင်းကို ထပ်ပြောမယ်မို့ ... ငါ့ရင်သွေးလေးတစ်ယောက် လိုအပ်နေတယ်”

သေချင်တာပဲ ... သူမ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိအောင် ဖြစ် နေမိသည်။

“မင်းမှာ မိခင်စိတ်ဓာတ် မရှိလို့ဘဲ မို့”
မိခင်စိတ်ဓာတ်တဲ့။ သူမရင်ထဲမှာ သောကတွေ နာကျင်မှု တွေပဲ ရှိနေခဲ့သည်။

နူးညံ့မှုမရှိ။ အေးချမ်းမှု မရှိ။ အချစ်တွေ မရှိ။ ကိုကိုက သူမအား စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းကမှ ငါ့ကိုမချစ်တာဘဲ မို့နဲ့သာ ... မင်းက မလွဲသာလို့ ငါ့ကို ပေါင်းနေရတာပဲ”

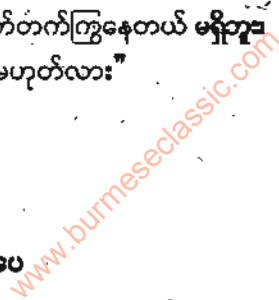
မဟုတ်ပါဘူးဟု သူမ ပြောချင်သည်။ ကိုကို လက်ခံမှာ မဟုတ်။ သူမအား အမြဲတမ်း မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတတ်၍ အမှန် တရားတွေက ဖုံးကွယ်နေသည်။

ရှင်းလင်းပြလိုတဲ့ ဆန္ဒတွေလည်းမရှိ။ “မင်းမှာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေတယ် မရှိဘူး”

မင်း ငါနဲ့နေရတာ စိတ်ညစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

သင်မြတ်နိုး

သူမရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ရှင်ပဲ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ကိုကိုရဲ့ အပြစ်တင် အထင်လွဲမှုတွေအောက်မှာ ကျွန်မ သေတော့မယ်။

“မင်းကို ငါမယုံဘူး ... အကောင်းဆုံးက မင်းအလုပ်က ထွက်ဖို့ပဲ ... ကွယ်ရာမှာ မင်းနေချင်သလို နေခွင့်မရှိဘူး”

ကိုကို ထွက်သွားသည်။ သူမ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှ မျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။

“မို့”

“ဟင်”

ဒေါ်နှင်းသက်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မှုရယ်”

“ဒေါ်သက်ရယ်”

ဒေါ်သက် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်ထားမိသည်။ မှီခို

အားထားရာ မဲ့နေ၏။ မိဘတွေက သူမ ငယ်စဉ်လေးတည်းကပင်

သေဆုံးသွားသည်။ တွယ်တာရာ မဲ့နေခဲ့၏။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ကိုကိုနဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေဖို့ ခက်နေ

ပြီ ဒေါ်သက်ရယ်”

“ဒေါ်သက်ကလည်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲတောင် မသိ

တော့ပါဘူး မှုရယ်”

ဒေါ်နှင်းသက်လည်း မှု့ဝင့်ကြွေးကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ကြ

ကွဲနေရသည်။

မတတ်နိုင် ... မောင်ခန့်ထယ်ရဲ့ စိတ်တွေက အံ့သြစွာဖြင့် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကြမ်းတမ်းသွား၏။ စဉ်းစားမရ။

“မို့ကို ဒေါ်သက် အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်ကွယ်”

“ဘာများလဲ ဒေါ်သက်”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... မောင်ခန့်ထယ်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါလား”

“ဒီအချိန်ကျမှ အချစ်ဆိုတာ လိုအပ်လို့လား”

“မောင်ခန့်ထယ်က မို့ကို အထင်လွဲနေတာပဲ ... မောင်မြတ်နိုးကိုပဲ ချစ်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်”

သူမ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားထက် သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ စကားတွေကိုပဲ ပြောချင်သည်။

“မောင်နဲ့ ကဏ္ဍက ပြီးဆုံးသွားပြီပဲ ဒေါ်သက်ရယ်”

“အမယ်လေး ... မောင်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းမျိုး မောင်ခန့်ထယ် ကြားသွားပါဦးမယ်”

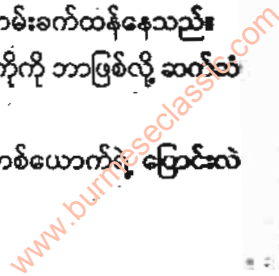
“ကျွန်မတော့ သေချင်နေပြီ ဒေါ်သက်ရယ် ... ကိုကိုက ကျွန်မကို သူ့အစေအပါးတစ်ယောက်လောက်ပဲ သဘောထားနေတာပါ”

သူမ ... ကြေကွဲစွာ ငိုမိသည်။ ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်တော့။

ကိုကိုရဲ့ အပြုအမူတွေက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်နေသည်။

“ကျွန်မကို ရန်သူတစ်ယောက်လို ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်သံ နေရတာလဲ”

“မှုရယ် ... မောင်ခန့်ထယ်လို လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပြောင်းလဲ

သင်မြတ်နိုး

မူဟာ ဒေါ်သက်တော့ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ”

“ကိုကိုက ကျွန်မကို အပေါ်စီးကနေ ဆက်ဆံနေတာပါ”

“မို့လေးကလည်း ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါလား”

“မောင်ကလွဲပြီး ကျွန်မ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်နိုင်တော့ဘူး ဒေါ်သက်”

“မောင်ခန့်ထယ်နဲ့မို့ လက်ထပ်ပြီးပြီပဲ”

“ကိုကိုကိုတော့ ကျေးဇူးတရားတွေရော သံယောဇဉ်ပါ ကြီးရပါ့တယ် ဒေါ်သက် ... ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူတာပဲ”

“မောင်ခန့်ထယ်က အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ မို့တို့ကြားမှာ တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီ”

ဘာတွေ လွဲချော်နေတာလဲ။ သူမ စဉ်းစားမရ၊ ကိုကိုနှင့် အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လိုနေရမှန်းပင် မသိတော့။

“မို့ကို ကလေးလိုချင်တယ်တဲ့ ... မို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကိုကို အတ္တကြီးလွန်းသည်။ သဘောထား သေးသိမ်လွန်းသည်ဟု ထင်မိ၏။

“မို့ရယ် ... တစ်နေ့ကျရင် အားလုံးနားလည်သွားမှာပါ။ မို့လေး စိတ်သဘောထား ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်သက်သိပါတယ်”

မို့ကို ဒေါ်သက် ဖျောင်းဖျူချော့မော့နေရသည်။ သနားစဖွယ် မိန်းကလေး ... အနစ်နာခံတတ်သည်။

မောင်ခန့်ထယ်အပေါ်လည်း သံယောဇဉ်ကြီးမားတာ မိမိ

အသိဆုံးပင်။

“မို့လေးတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို အဆင်ပြေစေချင်တယ်၊ တည်ငြိမ်အေးချမ်းစေချင်လှပါပြီကွယ်”

ဒေါ်နှင်းသက်လည်း ဆုတောင်းနေမိသည်။

မို့က ဇနီးကောင်းပီသစွာ နေထိုင်ပြုမူတတ်သူ ဖြစ်၏။

တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါနေတဲ့ မို့ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်အားပေးနေရသည်။

ပဲ။ သူ သေမှာကို စောင့်နေကြတာလား။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

အတွေးများလေ ပိုဆိုးလေပဲ။ အောင့်တက်လာသည်။

သူ သေသွားရင် ... မဖြစ်သေးဘူး။

မို့ ... မင်း ... ကိုကိုအပေါ် ဘာဖြစ်လို့ အချစ်တွေမရှိတာလဲ။ မုန်းတီးနေရတာလဲ။ မင်းကိုချစ်လို့ ကိုကို လက်ထပ်ခဲ့ရတာပါ မှုန့်သာရယ်။

“အား”

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာသည်။ အောင့်သက်လာ၏။ မဖြစ်သေးဘူး ... ဆရာဝန်ဆီ သွားမှ။ မို့ကို မခေါ်ဘူး။ သူ့မှာဝေဒနာတွေ ရှိတယ်ဆိုရင် မို့တို့ကျိတ်ပြီး ပျော်နေကြမှာပဲ။

ဒေါက်တာမြတ်နိုးနှင့် မပတ်သက်သော ဆရာဝန်ဆီသွားပြီ ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့၏။

ဆေးခန်းရောက်တော့ ဆရာဝန်က တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းမလာသင့်ကြောင်း ပြောတော့သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ ခေါ်လာသင့်တယ်၊ ခင်ဗျား

ဇနီး ...”

“ဗျာ”

“ဪ ... ခင်ဗျားက လူပျိုကြီးလား ... ဆောရီးနော်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ သိပ်ဖြစ်မှာမျိုးတွေ မလုပ်သင့်ဘူး”

“ကျွန်တော့်အခြေအနေ”

“ဆိုးဝါးနေတယ် ... ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားဆေးရုံတက်သင့်

အခန်း (၂၁)

မို့ ကလေးမရသည့်ကိစ္စပဲ သူ လုံးဝ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။

မယူတာလား ... မရတာလား ... မို့နှင့်သူ စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ဆိုတာလည်း ရှက်နေမိသည်။

သူ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် စောင့်ထိန်းနေရ၏။

မင်း တမင်မယူတာပါ။ မြတ်နိုးကိုပဲ မို့ မျှော်လင့်နေတာ။

ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကောင်းလဲ။ ဒေါက်တာမြတ်နိုး

ကလည်း နိုင်ငံခြား အပြီးအပိုင် ထွက်သွားမယ်တဲ့။

လက်ထပ်ဖို့တော့ လက်မခံ။ အကြောင်းရှိရမယ်။

သင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိနေကြပုံပင်။

ရင်ဝဆီမှ စူးအောင့်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသည်။ မို့ကို

မပြော။ ကျိတ်ပြီး ဆေးသောက်နေရသည်။ သူ့နှလုံးရောဂါဝေဒနာ

ပြင်းထန်လာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်နေမိ၏။

မြတ်နိုးရော မို့ရော ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာချင်ဝမ်းသာနေကြမှာ

သင်ပြန်နိုး

တယ် မောင်ရင်”

“ဆေးရုံတက်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားအဆင့်က ဖိဖိစီးစီးကုမှဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

မကုဘူး ... မှုံ့ သိလို့မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို ရောဂါသည်ကြီးအဖြစ် မှုံ့နဲ့သာ မြင်တွေ့သွားမှာ စိုးမိသည်။

“ကိုခန့်ထယ်”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျား မျက်နှာပျက်သွားတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆေးရုံ တက်ဖို့ကိစ္စ ခင်ဗျားမှာ ဘာအခက်အခဲရှိနေလဲ ... ငွေကြေးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

သူ့လက်က ဆယ်လှလာရယ်၊ သူ့စီးလာတဲ့ကားရယ်၊ သူပုံစံ ရယ်က ငွေကြေးကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ကျိန်းသေ တွက်ချက်ထားလိုက်သည်။

“ကိုခန့်ထယ်”

“ဗျာ”

“ပြောပါ ... ခင်ဗျား ရင်ထဲမှာ စိတ်သောကတွေကို ပိတ်ဆို့ မထားသင့်ဘူး”

“ဘာမှမရှိပါဘူး ဒေါက်တာ ... ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ရောဂါဝေဒနာရှင်ကြီးအဖြစ် မသတ်မှတ်ချင်တာပါ”

“ဒါကတော့ ရောဂါဖြစ်လာပြီပဲ ... ခင်ဗျားလည်း ပညာ တတ်တစ်ယောက်ပဲဗျာ ... ဆေးကုသမှုခံယူတာ အကောင်းဆုံး

နည်းလမ်းပဲဟာ”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါရစေဦး ဒေါက်တာ”

“စဉ်းစားမနေသင့်တော့ဘူး ကိုခန့်ထယ် ... ဆေးဝါးကုသမှု အပြည့်အဝ ခံယူရမယ် ... စိတ်ရောလူရောပဲ အနားယူရမယ်၊ ဘယ် သွားသွား ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မသွားသင့်ဘူး”

မှုံ့ကို ခေါ်ရမလား။ ဒီမိန်းမ အေးစက်နေတာပဲ။

စိတ်မပါဘူး။

“ဒေါက်တာ”

“ပြောပါ”

“ကျွန်တော် မိန်းမယူရင် ကလေးရနိုင်မလား”

“ဗျာ”

“ကျွန်တော်က ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက် မဟုတ်လို့ပါ”

“အရေးကြီးတာက စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ဖို့တော့ လိုအပ်တယ် ကိုခန့်ထယ် ... ခင်ဗျား သိချင်ရင်တော့ သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်တွေ နဲ့ စစ်ဆေးပေါ့ ... ဘာလဲ ခင်ဗျားက အခုမှ မိန်းမယူမှာလား ကိုခန့်ထယ်”

“ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

သူ့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုတွေကို ပြောပြချင်နေမိ သည်။ ရင်ဖွင့်ချင်၏။ အရှက်တွေ ... ဂုဏ်သိက္ခာတွေက ရှိနေသေး သည်။

“မှုံ့နဲ့သာ မင်းကို ငါ ဘယ်လောက်အထိ စွန့်စားပြီးချစ်သူ

အဖြစ် ရွေးချယ်ရလဲ”

ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ မတွေးရဘူး ဟု ပြောသည်။ မတွေးနဲ့ ... သူ ... ဆေးရုံတက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မှုံ့နံ့သာ သိလို့မဖြစ်ဘူး။ မြတ်နိုးလည်း နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားသေး တာ မဟုတ်ပေ။

ဒေါက်တာမိုးဆွေဆီ ဝင်ပြီး မြတ်နိုးအကြောင်း စုံစမ်းဖို့ စိတ် ကူးရလာသည်။ ဒီကောင် လိမ်တာလား။ နိုင်ငံခြားထွက်မည့်ဟန် ပြုပြီး မထွက်ဘဲ နေရင်အခက်။

ဒေါက်တာမိုးဆွေဆီ ဝင်လာခဲ့မိသည်။

“ခန့်ထယ် ... မင်းရောဂါအခြေအနေကို ပစ်ပယ်ထားနဲ့ နော်”

သူနှင့်မိုးဆွေကတော့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိထားကြသူတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

“မင်းကို မေးစရာရှိတယ် ခန့်ထယ်”

“မေးလေ”

“မင်း လက်ထပ်လိုက်ပြီဆို”

“ဟင်”

သူ လက်ထပ်တာ မိုးဆွေ မသိ။ ဘာအခမ်းအနားမှလည်း မလုပ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အသိပေးထားခြင်း မရှိ။

“မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ဒေါက်တာမြတ်နိုး ပြောတာ လား”

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဝုဏ်သိက္ခာကြီးမားစွာ နေလာခဲ့

သည်။

“ခန့်ထယ်”

“ဘာလဲ မိုးဆွေ”

“မင်း လက်ထပ်လိုက်တာ ဒေါက်တာမှုံ့နံ့သာဆို”

သူတစ်ကိုယ်လုံး ထူထူပူပူကြီးဖြစ်နေမိသည်။ ဒေါက်တာ မြတ်နိုး ပြောတာလား။ သူ့ဝုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းအောင်လုပ်တာပဲ။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်လာရသည်။

“မြတ်နိုးချစ်သူက ဒေါက်တာမှုံ့နံ့သာပဲကိုး ... မောင်ရင့်စိတ် တွေ ပြောင်းလဲသွားတာ အံ့ဩတယ်”

“ဘာအံ့ဩစရာရှိလဲ မိုးဆွေ ... ဒေါက်တာမှုံ့နံ့သာဟာ ငါ့ အနားမှာပဲ ရှိသင့်တယ်”

“မင်း ကောင်မလေးကို မချစ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ် လိုက်ရတာလဲ”

“ဘာ”

“မင်း လုံးဝ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

မချစ်လို့ ... ဟုတ်လား။ ချစ်လို့ လက်ထပ်တာကွ။

သူ ... ပြောချင်သည်။ ပြောမထွက်။

အရှက်သိက္ခာတွေက သူ့ရင်ထဲမှ အမှန်တရားတွေကို တား ဆီးပိတ်ဆို့ထားသလို ပွင့်အံ့ထွက်ဟ မရခဲ့။

ရင်ဝမှာ အောင့်တက်လာသည်။ ဆေးသောက်ရသည်၊ ငုံဆေးပြားလေးတစ်ပြားကို သွေးပါးစပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်

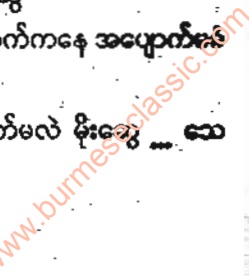
၏။

သင်မြတ်နိုး

“မင်း ... ဆေးခန်းပြပြီး ပြန်လာတာလား ခန့်ထယ်”
 “ဟုတ်တယ်”
 “ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဦး”
 “ကိုယ် လူမမာ မဟုတ်ဘူး”
 ဒေါက်တာမြတ်နိုး နားထဲ ရောက်သွားမှာ စိုးသွားမိသည်။
 “ကိုယ့်အကြောင်းတွေ မင်းကို ဒေါက်တာမြတ်နိုး ပြောတာ
 လား”
 “မဟုတ်ပါဘူး ... ကိုယ်က အသိုင်းအဝိုင်းက များတယ်
 လေ ... ဒေါက်တာမှုံနဲ့သာကို လူတိုင်းသိတာပဲ”
 “ကိုယ် အခု ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 တိုယ့်အနားမှာ မှုံနဲ့သာရှိသင့်တယ် ထင်မိလို့ပါ”
 “မောင်ရင် မှားတယ်”
 “ဟင်”
 “ကောင်မလေးကို မောင်ရင် လူပုံအလယ်မှာ မတွဲရဲဘူး
 မဟုတ်လား”
 သူ ... ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ သူအမှန်
 တကယ်ပဲ မတွဲပြန်။ မချစ်၍ မဟုတ်ပါဘူး။
 ချစ်သည်။ မြတ်နိုး၏။ ဒါပေမယ့် ...
 “ဒေါက်တာမှုံနဲ့သာကို မောင်ရင် အညွန့်ချိုးပစ်တာပဲ”
 “ဘာပြောတယ်”
 “အလုပ်တာဝန်ကပါ ထွက်ခိုင်းတာ မောင်ရင် အတ္တကြီးနေ
 တာပဲ”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

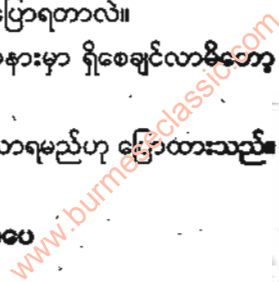
မိုးဆွေအား သူ ဆတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။
 “ဒေါက်တာမြတ်နိုးက မှုံကို မျှော်လင့်နေသေးတယ်ဆိုတာ
 မောင်ရင် သိလား ...”
 “မဟုတ်ဘူး”
 “ဘာမဟုတ်တာလဲ ... လူကြီးတွေ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စ မြတ်နိုး
 ငြင်းလိုက်တာ ချော်လင့်ချက် တစ်ခုခုရှိလို့ပေါ့”
 “မောင်ရင် စိတ်ထဲမှာထင်နေတာပါ ... ဒေါက်တာမြတ်နိုး
 ရော ... ဒေါက်တာမှုံနဲ့သာပါ လူကြီးလူကောင်း ဆန်ကြတယ် ...
 ရိုးသားဖြူစင်ကြတယ်၊ ဒေါက်တာမြတ်နိုးဘက်က ကိုယ်အာမခံ
 တယ် မောင်ရင်”
 “ကိုယ် မယ့်ဘူး”
 “ဒေါက်တာမြတ်နိုးလည်း မကြာခင် နိုင်ငံခြားထွက်တော့
 မယ် ... ဒေါက်တာမှုံနဲ့သာကို အလုပ်က မထွက်ခိုင်းပါနဲ့ ... ကိုယ်
 နှမြောလွန်းလို့ပါ”
 “ဒါ ... ကိုယ့်ကိစ္စပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အနားမှာ မှုံနဲ့သာ
 ရှိနေစေချင်တယ်”
 “မောင်ရင် အတ္တကြီးတာပဲ”
 “ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ် မိုးဆွေ”
 သူ ... ထသည်။ မှုံကို သူ့မျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်ခပ်
 နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။
 “ဒေါက်တာမြတ်နိုး ဘယ်တော့ထွက်မလဲ မိုးဆွေ ... သေ
 ချာလား”

သင်မြတို့

“သေချာတယ် ... နောက်တစ်ပတ် ထွက်မှာပဲ”
 “ပြန်တော့မယ်”
 “နေဦး ခန့်ထယ်”
 “မောင်ရင် ပြောမယ့်စကားတွေ ကိုယ်သိတယ်”
 “မကြားချင်ဘူး ... ဘာမှလဲ ထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး
 မောင်ရင်”
 သူ ... ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒေါက်တာမြတ်နိုး တစ်ပတ်အတွင်း
 ထွက်မည်ဟု သတင်းတွေ ကြားရ၏။
 သေချာသွားသည်။ အရေးကြီးတာက ... သူနှင့်မို့ကြားမှာ
 သံယောဇဉ် ပိုမိုနိုင်မာဖို့ ကလေးတစ်ယောက် ရဖို့ပဲ။
 မို့ကြောင့်လား ... သူ့ကြောင့်လား။ အဓိက ... မို့ပဲဖြစ်မှာပါ။
 ဆေးပညာကို ကျွမ်းကျင်တော့ တားဆီးထားတာလည်း
 ဖြစ်နိုင်တယ်။
 “အား ...”
 အောင့်လာသည်။ အသက်ရှူရတာပင် မဝအောင် မွန်းကျပ်
 လာတော့၏။
 “ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အပြင်မထွက်သင့်ဘူး ... ဇနီး
 ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်လာသင့်တယ်”
 မို့နှင့်သူ လက်ထပ်ပြီးမှ နှစ်ယောက်တွဲပြီး အပြင်မထွက်ကြ။
 သူ့ဘက်မှ ရှက်နေမိသည်။ မခံစားနိုင်ခဲ့။ အချစ်ဆိုတာကို သူ သေ
 သေချာချာ စဉ်းစားနေမိသည်။
 မို့ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် သူ့နှလုံးသားတွေက ချစ်မိသွားရ

၏။ အတ္တတွေ ကြီးမားခဲ့ရသည်။ ပိုင်ဆိုင်လိုသော ဆန္ဒတွေ ကြီးမား
 စွာ ပြင်းပြသွားရ၏။
 ကိုကိုရင်ထဲမှာ အသိတရားတွေ ကင်းမဲ့နေပြီ။ မို့ကို ချစ်လို့
 ပါ။ အလွန်အမင်း ချစ်မိလို့ပါ။
 အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် သူ အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး ငြိမ်သက်
 နေမိသည်။ ဆေးတွေ သောက်ရ၏။ မောလိုက်တာ ...
 “မင်း မှားတယ် ခန့်ထယ် ... ဒေါက်တာမို့နဲ့သာဘဝကို
 အညွန့်ချိုးပစ်လိုက်သလို ဖြစ်နေပြီ”
 ဒေါက်တာမိုးဆွေက သူ့အား ပြင်းထန်စွာ ဝေဖန်ပြစ်တင်ခဲ့
 သည်။ မို့ဘဝကို အညွန့်ချိုးပစ်တာလား။ မဟုတ်ဘူး ... ကိုယ့်ကို
 စွန့်ပစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမိတာပါ။
 မင်းဘဝ ဘာများ အညွန့်ကျိုးစရာရှိလဲ မို့။ စဉ်းစားကြည့်
 စမ်း ... ကိုကိုမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက မင်းတစ်သက် စားလို့မကုန်
 အောင် ရှိတာပဲ။
 မင်းအတွက်လေ ... ဘာလိုသေးလဲ။ ကိုကိုကွယ်ရာမှာ မင်း
 သွားလာလှုပ်ရှားနေတာ မလိုလားတာပါပဲ။
 ပြီးတော့ ... မင်းနှလုံးသားတွေထဲက စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်း
 မေတ္တာတွေ လိုအပ်တယ်။ ပေးစမ်းပါ ... မင်း နှုတ်ခမ်းသားတွေက
 ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ မပြောရတာလဲ။
 သူ မောနေသည်။ မို့ကို သူ့အနားမှာ ရှိစေချင်လာမိတော့
 ၏။
 သူလိုအပ်မှသာ သူ့အနားကို လာရမည်ဟု ပြောထားသည်။

သပြေစာအုပ်

ဒီမိန်းမ ရင်ထဲမှာ သူ့ရင်သွေးလေးတွေအတွက် မိခင်စိတ်
ရှိရာ ဟုတ်ပါဘူး။ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒေါသတွေက ဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျား အသက်ရှည်ချင်ရင် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အေးချမ်း
အောင်နေပါ”

စိတ်တွေကို ငြိမ်သက်သွားအောင် ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်မိ
သည်။ နို့ကိုခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ မဖြစ်ဘူး ... သူ့ကို
ဝေဒနာသည် တစ်ယောက်အဖြစ် နို့ လုံးဝ မတွေ့စေရဘူး။

ကိုကိုဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
အဖြစ်ပဲ မင်းတွေ့စေရမယ်။

စိတ်တွေကို ငြိမ်သက်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထား
နေမိသည်။ ဆေးအရှိန်ကြောင့် အမှောသက်သာလာရ၏။

“ခင်ဗျား ဆေးရုံတက်ပြီး ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ကုသသင့်
တယ်”

သူ ... လက်မခံနိုင်။
မို့နဲ့သာ မသိစေရန် ဆေးကို ကျိတ်ကုဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားမိ

သည်။

အခန်း (၂၂)

“ရှင့်ကိုကို ဆေးခန်းပြတယ် နို့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တွေ့တာ ... ကိုခန့်ထယ် ပြတဲ့ဆရာဝန်
က မြသီတာ ဆရာပဲလေ”

“ကိုကိုက ကျွန်မကို အသိမပေးဘူး မြသီတာရယ်”

မြသီတာ သတင်းပေးတာကြောင့် ကိုကို ဆေးခန်းပြတာ
သိရသည်။ စိတ်ပူသွားမိ၏။

အခုလည်း ... အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေသည်။
သူမအား လိုအပ်မှ လာရမည်တဲ့။ ကိုကိုဆန္ဒတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး
ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်လိုပေ။

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးပြီမို့ တည်ငြိမ်လေး
ချမ်းတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုပဲ တည်ဆောက်လိုခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ... ကိုကိုက ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ... သူ့မတတ်တ
ပဲ အလျှော့ပေးရမည်ဟု တွေးမိခဲ့သည်။

သင်မြတို့နိုး

“ရှင်ကိုကိုက လူပျိုကြီးလိုလို ဘာလိုလို ပြောသွားသေး တယ်တဲ့ မှုံနဲ့သာ”

သူမ သိသည်။ ကိုကိုက သူမနှင့်လက်ထပ်တာ ပတ်ဝန်းကျင် တို့ အသိမပေးခဲ့။ ရှက်နေသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာကျမှာကို ကြောက်နေ ခဲ့

“ဆေးရုံတက်ဖို့ပြောတာ လက်မခံဘူး ... တကယ်လို့ သူ့မှာ ဇနီးရှိရင် ကလေးရနိုင်မလားတဲ့ မှုံ”

“ကိုကို စိတ်ချမ်းသာအောင် မှုံ ဘာဖြစ်လို့များ မစွမ်းဆောင် ပေးရတာလဲ”

ကိုကိုရင်သွေးလေးတစ်ယောက်တွေ ကိုကိုအတွက် သူမ မွေးပေးချင်သည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကိုကိုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင် နေမိသည်။

“မြသိတာရယ် ... ကျွန်မ ကိုကိုအတွက် ရင်သွေးလေး မွေး ပေးချင်တယ်”

“မှုံ”

“ဟင်”

“ရှင်ကို အကောင်းဆုံး အကြံပေးချင်တာက ကိုခန့်ထယ်နဲ့ သဘောထား တိုက်ဆိုင်အောင် အမြန်ဆုံးညှိနှိုင်းပေးဖို့ပဲ မှုံ”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုညှိနှိုင်းရမလဲ ... ကိုကို လိုအပ်တာက ရင် သွေးလေး မှုံဆီမှာ ဘာလို့ မရှိရတာလဲ”

“မှုံ”

“ဟင်”

“ကိုကိုကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်တွေ မွေးသင့်တယ်”

မြသိတာအား အထိတ်တလန့်နှင့် သူမ မော့ကြည့်မိသည်။

“ကိုခန့်ထယ်က လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ အရှက် တွေ သိက္ခာတွေ စောင့်ထိန်းနေတာပါ ... ရှင့်ဘက်က အချစ်တွေ ကို စတင်ပြသသင့်တယ်”

ကိုခန့်ထယ်အတွက်ပဲ စဉ်းစားပေးသင့်သည်ဟု မြသိတာ ပင် ထင်မိလာသည်။ မြတ်နိုးက ပြီးဆုံးသွားပြီပဲ။

မျှော်လင့်စရာ မရှိ။ မျှော်လင့်နေဖို့လည်း မသင့်တော်ဘူးဟု ထင်မိသည်။

“မြတ်နိုး ... ဒီတစ်ပတ်အတွင်း နိုင်ငံခြားထွက်မယ်”

“မှုံစိတ်ထဲမှာ မြတ်နိုး မရှိတော့တာ ကြာပါပြီ”

“ကောင်းတယ်”

တစ်ချိန်က မြတ်နိုးဘက်မှ ရပ်တည်လာသော မြသိတာပင် ကိုကိုဘက်မှ ရပ်တည်လာတာ တွေ့နေရသည်။

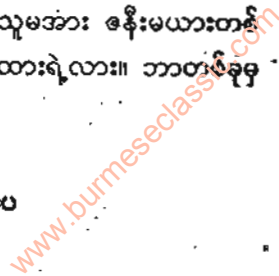
“မှုံ”

“ဟင်”

“ကိုကိုကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်”

“အင်း”

ကိုကိုက သူမကို မခေါ်ပေ။ သူမအား ဇနီးမယားတစ် ယောက်အရာပင် ကိုကိုက သတ်မှတ်ထားရဲ့လား။ ဘာတစ်ခုခု ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်း မရှိ။

“ကိုခန့်ထယ်က လူကြီးဖြစ်နေတယ်မို့ ... ကျုပ်အထင်
တော့ သူ့ထက်သိက္ခာတွေ ထိန်းနေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ကိုကို ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး။ သူမဘက်မှ နားလည်မှု
တွေ ပေးသင့်တယ်လို့ ထင်မိလာသည်။

“ကိုခန့်ထယ် မခေါ်လည်း ရှင်သွားရမယ် ... သူ့ဘက်က
ဘယ်လိုတုံ့ပြန် တုံ့ပြန် ရှင့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ပြသင့်တယ်”

သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ ကိုကိုကျန်းမာရေး တစ်နေ့
တခြား ဆိုးဝါးလာနေပြီဟု မြင်တာက ပြော၏။

“ဆရာက ပြောတယ် ... ဒီလူ အရမ်းပေတယ်တဲ့၊ အသက်
အန္တရာယ်နဲ့ နီးကပ်နေပြီတဲ့ မို့”

သူမ ... စိတ်ပူသွားမိသည်။ ကိုကိုဟာ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကိုကိုစိတ်ချမ်းသာမှုတွေအတွက် သူမမှာ
ပေးဆပ်ဖို့ တာဝန်အရှိဆုံးပဲ။

“ရှင့်စိတ်တွေ ကြံ့ခိုင်စမ်းပါ ... နောက်မှ ရှင့်ဘဝ တစ်
လျှောက်လုံး နောင်တတွေ ရမနေစေချင်ဘူး မို့”

မြသီတာ ပြန်သွားသည်။ သူမ ... ကိုကိုရှိနေတဲ့ အခန်းသို့
အရဲစွန့်ကာ ရောက်လာတော့သည်။

“ကိုကို”
သူ ... လူးလဲ ထမိသည်။ မို့ရှေ့မှာ လူမမာတစ်ယောက်
အဖြစ် မြင်တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်နေမိ၏။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ မို့နဲ့သာ”
“ကျွန်မ အလုပ်ကနေ ထွက်စာတင်လိုက်တဲ့အကြောင်း

လာပြီး ပြောတာပါ”

မို့ ... အလုပ်က ထွက်ပြီတဲ့။

“မင်း ... ဒေါက်တာမို့နဲ့သာရဲ့ ဘဝကို အညွန့်ချိုးလိုက်တာ
ပဲ”

ဒေါက်တာမင်းဆွေရဲ့ စကားတွေကို ပြန်၍ကြားယောင်လာ
မိသည်။ နှလုံးသား နေရာဆီမှ စူးအောင့်လာရ၏။ ဟန်ဆောင်နေရ
သည်ပင် သူ့စိတ်တွေကို ပို၍ မောပန်းစေသည်။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်မ ကိုကိုအနားမှာပဲနေပြီး ကိုကိုရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို
ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

ကိုကို ဘာပဲပြောပြော သူမ နာခံတော့မည်ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ... ကိုကို ကြားချင်တဲ့စကားတွေကိုလည်း ပြောရ
မည်။ မောင်က သူမဘဝထဲမှာ လုံးဝမရှိသင့်တော့တဲ့ လူတစ်
ယောက်ပါ။ ကိုကိုနှင့်လက်ထပ်ပြီးတည်းက သူမ နှလုံးသားထဲတွင်
မြတ်နိုး မရှိတော့။

အချစ်က အချစ်ပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အလွယ်
တကူပြောင်းပြီး မချစ်တတ်၍ပါ။

“မို့”

“ရှင်”

“မင်းက ငါ့ကို လူမမာကြီးထင်ပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် လာ
လုပ်နေတာလား”

သင်မြတန်း

“အထင်မလွဲပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ... ကျွန်မ ကိုကိုကို ချစ်လို့ပါ”

“ဘာ”

“ကျွန်မ ကိုကိုကို ချစ်ပါတယ်”

“မင်း ... မင်း ဘာချစ်တာလဲ၊ မင်း ငါ့ကို မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ လက်ထပ်တာ ငါသိနေတယ် မှုံနဲ့သာ”

“ကိုကို အထင်မှားနေတာပါ ... ကျွန်မ ဘဝမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းရှိနေခဲ့တာပါ ... ယုံပါ ကိုကိုရယ်နော်”

“မယုံဘူး ... မင်း ငါ့ကိုယုံကြည်စေချင်ရင် ငါ့အတွက် ရင်သွေးလေးတစ်ယောက်လောက် မင်းမွေးပေးသင့်တယ်မှုံ”

ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မက တားဆီးထားတယ်ထင်နေတာက ခက်နေသည်။ သူမ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

ကိုကိုမျက်ဝန်းအကြည့်တွေက စိမ်းစိမ်းကြီး ဖြစ်နေဆဲပင်။

“ကိုကို ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ မယုံတာလဲ”

“ငါက ချစ်သူရည်းစား မထားပါနဲ့ဆို မင်းက ချစ်သူထားတယ်၊ ပြီးတော့ ... ငါ့ကို မလွဲသာလို့ လက်ထပ်တယ်၊ မင်း အခုမှ ချစ်တယ်လို့လာပြောနေတာ ငါ့ကို ဝေဒနာရှင်ကြီးလို့ သတ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို ... ကျွန်မ ဘဝမှာ ကိုကိုမရှိရင် မဖြစ်လို့ပါ၊ ကျွန်မ ကိုကိုကို ချစ်တယ် ... မြတ်နိုးတယ်၊ ယုံပါ ကိုကိုရယ်နော်”

သူမ ... ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ဖက်တွယ်ထားမိသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မကို မပေါင်းချင်တော့တာလားဟင် ... ကျွန်မ ကိုကိုအနားမှာရှိနေတာ ကိုကို စိတ်ညစ်နေလား”

“တော်စမ်းမှုံ ... မင်းက ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လာလုပ်နေတာလား”

ကိုကိုကို သူမ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ ဖြူဖတ်ခွမ်းနယ်နေတဲ့ ကိုကိုအမူအရာတွေက သိသာနေသည်။

“ကျွန်မအပေါ် သံသယတွေနဲ့ အမြဲတမ်း မုန်းတီးနေတော့မှာလားဟင်”

မင်းကို ကိုကို မမုန်းပါဘူး။ ချစ်လွန်းလို့ ခက်နေတာပါ မှုံနဲ့သာရယ်။

ကိုကို ဘယ်လိုရင်ဖွင့်ရမလဲ။

မင်းဘဝတွေကို အညွန့်ချိုးပစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်လို့ပါ။ ကိုကိုအနားမှာပဲ ကိုကိုမျှက်စိအောက်မှာပဲ မှုံရှိနေစေချင်လို့ပါ။

“ကိုကို ... ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ မှုံ ဘယ်လိုနေရမလဲ ပြောပါနော်”

သူ ... ငြိမ်သက်နေမိသည်။

မှုံ ... သူမ နှုတ်ခမ်းတွေက ချစ်ပါတယ်ဟု ပြောနေသည့် ယုံရမလား ...

မင်း ... မြတ်နိုးကို ချစ်နေတာပါ။

“မင်း အိမ်ထောင်ရေးကို သံသယတွေနဲ့ ကြည့်နေရင် ချေ”

သပြေစာပေ

ဆက်လည်း အပိုပဲဖြစ်နေမယ် ခန့်ထယ် ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ မှုံနံ့သာ ကို ဒုက္ခပေးချင်နေရတာလဲ”

ဒေါက်တာမင်းဆွေက အပြစ်တင်ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဟုတ်တယ် ... သူ ဆင်ခြင်သင့်ပြီ။

မှုံနံ့သာကို သူ ချစ်တာပဲ။

သာယာအေးချမ်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို တည်

ဆောက်ရမယ်။

“...”

“ရှင်”

“ကိုကိုကို မင်း တကယ်ပဲ နှလုံးသားတွေထဲက ချစ်တာ လားကွာ”

“ချစ်ပါတယ် ကိုကို ... သံသယမရှိဘဲ ယုံကြည်ပါ”

“မှုံရယ်”

ကိုကိုဘက်မှ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပွေ့ဖက်လာ၍ သူမကျေနပ်စွာ ဝမ်းမြောက်မိသည်။

သူမနဲ့ကိုကိုရဲ့ ပဋိပက္ခတွေ အေးချမ်းစေချင်လှပါပြီ။

အထူးသဖြင့် ... ကိုကိုကျွန်းမာရေးပဲ။

ဆေးခန်းကို ဂရုတစိုက် ပြသစေရန် သူမ ဖျောင်းဖျပေးချင် သည်။

ကိုကိုစိတ်တွေကို တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်စေချင်မိ၏။

“က ... ကိုကို ... ကျွန်မက ဆရာဝန်ဆိုတော့ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ စစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်”

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

သူမ ရယ်ကာမောကာဖြင့် ကိုကိုကို ပြောရသည်။

“ကျွန်ုပ် လူနာမဟုတ်ဘူးနော်”

သူကတော့ မှုံဆေးစစ်မှာကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဆေးစစ်ထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို မှုံ တွေ့သွားမှာ စိုးမိ၏။

“မစစ်ဆေးစမ်းပါနဲ့မှုံ ... ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... အလကား နေရင်း လူမမာ ဖြစ်နေဦးမယ်”

သူ့ကို ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ မှုံ လက် ခံစေချင်သည်။ မှုံ မသိအောင် ဆေးကုလို့ ရတာပဲ။

“မှုံ ... ကိုကိုကို နောက် ဘယ်တော့မှ ဆေးမစစ်နဲ့ ကိုကို မကြိုက်ဘူးကွာ”

“ကိုကို မကြိုက်လည်း မှုံ မလုပ်တော့ပါဘူး”

ကိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို သူ ဘာမှ မလုပ်ချင်။ ပြဿနာတွေ မဖြစ်စေချင်တော့။

“ကိုကို ...”

“ဘာလဲ မှုံ”

“ထ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်မနဲ့ ကိုကို အပြင်ထွက်ကြမယ် ... တစ်ခုခုထွက်စား မယ်။ ပစ္စည်းတွေ လိုက်ဝယ်ကြမယ်နော်”

မှုံ ... သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ လိုက်လိုက်လျှော လျှော ဆက်ဆံနေရတာလဲ။

သင်မြတ်နိုး

ဆေးကျိတ်ကုတာကို မှုံတို့ဆရာဝန် အသိုင်းအဝိုင်း သိသွား
တာလား။ ပူထူလာမိသည်။

ဇောချွေးတွေပင် ပြန်ချင်လာ၏။ မှုံနဲ့တွဲပြီး အပြင်ထွက်ရမှာ
လည်း သူ ရှက်နေမိသည်။

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ တွေ့သွားလျှင် ဘာပဲလိုလုပ်
မလဲ။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကျရမည် ဖြစ်သည်။

“မှုံ ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကို လိုက်လျောနေရတာလဲ၊
ဘာသဘောလဲ ...”

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူးကိုကိုရယ် ... ကျွန်မတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ပွင့်လင်းစေချင်တယ်”

ဟုတ်သည်။
မှုံ ပြောတာ မှန်တယ်။

သူ ... သတ္တိမရှိဘူး။
မှုံနဲ့သာနှင့် လက်ထပ်တဲ့ကိစ္စ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖုံး
ကွယ်ထားလို့ ရမလားဟု တွေးတောမိလာသည်။

“ကိုကို သတ္တိမရှိဘူး မဟုတ်လား ... ကျွန်မဘက်က ကိုကိုနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

မှုံ ကိုကြည့်ရတာ အရင်ကထက် ရွှင်မြူးတက်ကြွနေတာ
တွေ့ရသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ...
မြတ်နိုးနဲ့ ဘာတွေနားလည်မှု ယူထားကြပြီလဲမှ မသိတာ။

မယုံဘူး။

ဒီမိန်းမကို ယုံလို့မဖြစ်ဘူး။ သူ့စိတ်တွေထဲမှာ မှုံနှင့်ပတ်သက်
ပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမနေ။

လေးလံနေသည်။
သူ နွားဖြစ်မှာလည်း စိုးမိသည်။

ဒေါက်တာမြတ်နိုး နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတော့
မှာကို မှုံ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ ခံစားမနေရမှာလဲ။

ပြီးတော့ ...
အလုပ်ကနေ ထွက်ရသည်။

ဒီအလုပ်ကို မှုံ ဝါသနာကြီးမားသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နေ၏။
မှုံ မခံစား။ ပျော်ရွှင်သူကလက်နေဟန်ပင်။

သူ ... ယုံရမလား။ မယုံရဘူးလား။
ဝေခွဲ၍ မရပေ။

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံကြည်နားလည်မှုတွေက
သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်စုလေးကို ဖန်တီးနိုင်မှာပါ ကိုကို
ရယ်”

မှုံက ပြောသည်။
“ကျွန်မကို ယုံပါ”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက ဝင်းဖန်ကြည်လင်တောက်ပနေ
သည်။

“ကိုကို”
“ဟင်”

“ကျွန်မကို ချစ်လား”

www.burmeseclassic.com

သင်မြတ်နိုး

“ဘာ”

“ကျွန်မကို ချစ်လို့ လက်ထပ်တာလားလို့ ကျွန်မ မေးနေတာပါ ကိုကို”

“ရှုပ်တယ်ကွာ ... ငါ ဘာမှမဖြေချင်ဘူး၊ မင်းကို ယုံကြည်ဖို့ ဆိုတာတောင် အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ငါစောင့်ကြည့်ရဦးမှာ”

“ဟင်း”

သူမ ... သက်ပြင်းမောကြီးကို မသိမသာ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

မလွယ်ဘူး ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီးမှ ဒီလောက်အထိ သံသယတွေနှင့် ကြီးမားတဲ့ စိတ်သောကတွေ ရောက်အောင် ဖန်တီးနေရတာလဲ။

သူမရဲ့ကြိုးပမ်းမှုတွေအားလုံး ပျောက်ပျက်လွင့်စင်သွားရတော့မှာလား။

ကိုကိုကျန်းမာရေးက တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်းဆုတ်ယုတ်လာတော့မည်ဆိုတာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် သိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ စိတ်မော့စွာဖြင့် ကိုကိုအား ကြည့်မိနေ၏။
ကိုကို ဟန်ဆောင်နေရတာ စိတ်မမော့ဘူးလားဟု မေးချင်သည်။

အခန်း (၂၃)

မြတ်နိုး သွားတော့မည်။
သူမအား နှုတ်ဆက်ချင်သည်တဲ့။
ဟင့်အင်း ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။
မြတ်နိုးက သူတယ်တော့မှ တွေ့ခွင့်ရှိမှာ မဟုတ်တော့လို့ နှုတ်ဆက်ချင်တာပါတဲ့။

သူမက လက်မခံ။
“ကိုကို သဘောမကျတဲ့ အလုပ်တွေကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မလုပ်နိုင်ဘူး”

မြသီတာမှတစ်ဆင့် မြတ်နိုးထံ အကြောင်းပြန်ခဲ့မိသည်။
“မင်း ဆုံးဖြတ်တာ မှန်တယ်နဲ့ ... အရာအားလုံး ပြတ်သားသင့်တယ်၊ မင်း ... ကိုခန့်ထယ် ယုံကြည်မှုတွေရရှိ အလိုအပ်ဆုံးပဲ မြသီတာ ကိုယ်တိုင် သူမဘက်မှ ရပ်တည်၍ အားတက်နေမိသည်။

ကိုကိုဆီက ယုံကြည်မှုတွေရရှိ သူမ ကြီးစားရမည် ဖြစ်၏။

သင်မြတ်နိုး

မြတ်နိုးကို မေ့ပစ်ရမယ်။

ဖယ်ထုတ်ပစ်ခဲ့ရမယ်။ သူမခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုကိုအပေါ်ပဲ

ချစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်။

“ကိုကိုက မြတ်နိုးနဲ့ပတ်သက်တာ သဘောမကျဘူး ... ဖို့

ကို သူ့အနားမှာ ရှိစေချင်တာ ချစ်လို့ပါ”

ကိုကိုစိတ်တွေထဲမှာ သူမအပေါ် ယုံကြည်သက်ဝင်စေရန် တဖြည်းဖြည်း သက်သေပြရမည်ဟု သူမ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

အဓိက ... မြတ်နိုးနှင့် မပတ်သက်ဖို့ဘဲ။

သူမ နှလုံးသားတွေထဲမှ မြတ်နိုးကို မောင်းထုတ်လိုက်ဖို့ပဲ။

အခုတလော ... ကိုကို နေမကောင်းဘူးဟု ထင်နေမိသည်။

သူမ စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုကို ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်လာအောင် ကိုကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုမူလုပ်ဆောင်ပေးနေစေချင်မိ၏။

ကိုကို အလိုအပ်ဆုံးက ရင်သွေးလေး။

သူမတို့ရဲ့ ကိုယ်ပွားရင်သွေးလေးပဲ။

ကိုကို ဝမ်းသာအောင် ကျွန်မရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ယုံကြည်အောင် သက်သေပြချင်တယ်။

သူမအား ကိုကိုသည် အတွေ့မခံသည့်အချိန်တွေက များနေသည်။

ဝေဒနာတွေကို တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေသည်ဟု ထင်၏။

စိတ်ထဲမှာ ပူပင်သောကတွေနှင့် လောင်မြိုက်စွာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

အခုတလော ဖို့ နေမကောင်းချင်ဘူး။

အခုအန်ချင်နေသည်။

ဘုရားရေ ...

ကျွန်မမှာ ကိုကိုရင်သွေးလေးရှိနေပြီလား မသိဘူး။

ကိုကို ဝမ်းသာအောင် အသိပေး ပြောပြချင်လာမိသည်။

“မြသီတာ ကျွန်မ အိုကျီနဲ့သွားပြရမယ် ... ကျွန်မမှာ ကိုကိုရင်သွေးလေး ရှိနေပြီလား မသိဘူး”

မြသီတာအား ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ ပြောပြလိုက်မိသည်။

“ကောင်းတယ် ဖို့ ... ရှင် ပြကြည့် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်ပုံစံက ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ပုံပဲ”

မြသီတာပင် သူမနှင့်ကိုကိုအတွက် ဝမ်းသာနေသည်။

“ကျုပ် မြတ်နိုးကိုလည်း နိုင်ငံခြား မသွားခင် ပြောလိုက်မယ်၊ သူလည်း ဝမ်းသာမှာပါဟယ် ... မြတ်နိုးက ရှင်တို့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေတာ မြင်တွေ့ချင်နေတာပါ”

မြတ်နိုးရဲ့ စိတ်သဘောထားကို သူမ အသိဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

စိတ်သဘောထား ဖြူစင်ရိုးဖြောင့်သောသူ ဖြစ်၏။

“ကျွန်မ သွားပြကြည့်ရဦးမယ် မြသီတာ ... ဟုတ်ပါစေဟယ် ကိုကိုသိရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာပဲ သိလား”

ကိုကိုပဲ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှိနေသည်။

အိမ်ထဲမှပင် မထွက်။

သူမဘဝတွင် ကိုကိုရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေကိုပဲ တည်ဆောက်ရင်သည်။ အလိုအပ်ဆုံး အရာပါပဲ။

သင်ပြတို

ကိုကိုတို့ မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ရင်း စိတ်ပင်ပန်းနေမိ

သည်။

“ဝေါ ... ဝေါ”

သူမ အန်ချင်နေသည်။

“မို့ သမီးလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ထင်တယ် ... အစား
အသောက်လည်း ပျက်နေတယ် ... အော့အန်နေတော့ သေချာပြီ”
ဒေါ်နှင်းသက်ကပါ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောနေသည်။

“မောင်ခန့်ထယ်ကို အသိပေးလိုက်လေ မို့”

“နေပါဦး ဒေါ်သက်ရယ် ... ကျွန်မရှက်တယ် ... ပြီးတော့

သေမှ မသေချာသေးတာဘဲ”

ကျွန်မပြောဖို့ကျတော့လည်း ရှက်နေမိ၍ နှုတ်လေးနေမိ
သည်။ ကိုကိုကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“မို့ ... ရှင် အရမ်းကြီး သွားမပြောနဲ့ဦးနော် ... တော်ကြာ
ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်”

မြသီတာက သူမအား သတိပေးစကား ပြောနေသည်။

ဟုတ်သားပဲ ... သူမ အရမ်းပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။

ကိုကို ဝမ်းသာသွားမယ်။ ရင်ထဲမှာ ဆိုးသွားမယ်။

သူမ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

သက်ဆိုင်ရာ သမားတော်များနှင့် စစ်ဆေးတော့ သူမမှာ
ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်တဲ့။

ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ပျော်သွားမိသည်။

ကိုကိုကို အသိပေးရန် သူမ ကိုကိုအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

“ကိုကို”

အိပ်ရာပေါ်မှာ ကိုကို လဲလျောင်းနေပြီး မျက်ဝန်းတွေ ဖွင့်

ကြည့်သည်။

“ကိုကို နေမကောင်းဘူးလား”

သူ ... ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ ရင်ဝတွင် မွန်းကျပ်ကာ
အသက်ရှူမဝ ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကို”

“ဆေးခန်းသွားရအောင် မို့”

“ကိုကို နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း”

သူမ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်လိုက်မိသည်။

ကိုကိုနှလုံးခုန်သံတွေက အတော်လေး တိုးသက်နေ၏။

သူမ စိတ်ပူသွားမိ၏။

“ကိုကို ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့နော် ... ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ကြပ်
မတ်ကုသလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“မို့”

“ရှင်”

“ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မင်းအတွက် စိတ်ပူတယ်”

သူ ... ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။

ဆေးခန်းလည်း မပြဘဲ ဆေးတွေပဲ ကျိတ်ပြီး သောက်နေ
မိသည်။ အသက်ရှူ မဝတော့။

သူဒေါသတွေ မောဟတွေ အတ္တတွေကြောင့် ဆိုးတာ သတိ

ရလာသည်။

“ကိုကိုရယ် ... ကျွန်မအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကိုကို နေကောင်းအောင်ပဲနေပါ ... ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ကျွန်မ စိတ်ပူတယ် ... ဆေးခန်းကို အမြန်ဆုံးသွားကြရအောင်နော်”

သူ ... စကားပင် မပြောနိုင်။

မောနေသည်။

အသက်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် ရှူသွင်းနေရ၏။

မရတော့ဘူး ထင်တယ်။ ပေတေနေခဲ့မိတာတွေက သူ

အသက်ကို အန္တရာယ်ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

မုံ့ရယ် ... ကိုကို မောတယ်။

လူလောကကြီးထဲကနေ ကိုကို ထွက်ခွာသွားရတော့မယ် ထင်တယ်။

“အလုပ်က ထွက်ဖို့အထိ မင်းလုပ်လိုက်တာ မုံ့နဲ့သာကို အညွန့်ချိုးပစ်တာပဲ ခန့်ထယ်”

မိုးဆွေ စကားတွေကို သူ ဘယ်လိုမှ မမှပစ်လို့ မရပေ။

ဆေးခန်းရောက်တော့ သူ့အသိတွေ လုံးဝမဲ့သွားတော့သည်။

မောကျပ်လာ၏။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကိုကို”

“မုံ့ ဖယ်စမ်း”

ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို ကျွန်မ အကြောက်ကြီး

ကြောက်သွားမိသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်လာရ၏။

“ကိုကို”

“မုံ့ ... ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... စိတ်ကို ထိန်းစမ်း”

ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကိုကိုအနား ဝိုင်းလာပြီး ပြုစုနေကြသည်။

ကိုကိုသူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမိုးဆွေလည်း ရောက်လာ၏။

“ခန့်ထယ်က ခေါင်းမာတယ်မုံ့နဲ့သာ ... ကိုယ့်စကားတောင်

နားမထောင်ဘူး ... ဆေးခန်းလည်း မပြဘူး”

သူမကြောင့်ပါ။

ကိုကိုက သူ့ကိုယ်သူ ရောဂါဝေဒနာရှင်ကြီးအဖြစ် မနေလို

ပေ။ ကျန်းမာသန်စွမ်းချင်သည်။ ဟန်ဆောင်နေ၏။

စောစောတည်းကသာ ကိုကိုကို ချစ်ပါတယ်ဟု ပြောခဲ့လျှင်

ကိုကို ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ... သူမကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သော

ကိုကိုပါ။

“မုံ့”

“ဘာလဲ မြသိတာ”

“ရှင် ခဏအပြင်ထွက်နေပါလား”

“ဟင့်အင်း ... ကိုကိုအနားမှာပဲ မုံ့နေမယ် ... စက္ကန့်မလပ်

ကိုကိုအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေချင်တယ်”

“ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဂရုတစိုက် ကုသနေတာပဲ ... မင်းလည်း

ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး”

ကိုကိုက အောက်ဆီဂျင်ပေးထားသဖြင့် အသက်ရှူသံ ညင်

သာသွားသည်။

သတိတော့ မရသေး။

သူမအား အပြင်ထွက်နေရန် ဆရာကြီးတွေက ပြောခဲ့သည်။

“မင်းလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲပဲ ... အခြေအနေကို ဇင်းသဘောပေါက်သင့်တယ် ... ကိုခန့်ထယ်ရဲ့ ခေါင်းမာမှုကြောင့် ပဲလေ”

ကိုကိုနဲ့လုံးသွေးကြောတွေ ကောင်းစွာ အလုပ်မလုပ်တော့ ကြောင်း ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ စစ်ဆေးချက်က သက်သေတူနေ သည်။

သူမ သိနေ၏။

ကိုကို ... ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

ကိုကိုလိုချင်တဲ့ ရင်သွေးလေး ကျွန်မဆီမှာ ရှိနေတာ ကိုကို ကို ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲ။

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံကျလာသည်။

သူမအား အမြဲတမ်း အပြစ်တင် ပြောဆိုကာ ဒေါသထွက် နေတတ်၏။

အထူးသဖြင့် ... မြတ်နိုးနဲ့ မယုံတာဘဲ။

သူမအနေနှင့် မြတ်နိုးအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးတာ မှန်ပေမယ့် ကိုကိုကပဲ ကျွန်မဘဝအတွက် အလိုအပ်ဆုံး ယောက်ျားပါ။

အခုတလော ... အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေစေရန် ကိုကို ရော ကျွန်မပါ ကြိုးစားတည်ဆောက်နေကြသော အချိန်ကာလတွေ သာ ဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ထိန်းချုပ်ခဲ့ကြ၏။

အလျှော့အပေးဆုံးက သူမပဲ။

“မို့ ... ကိုခန့်ထယ် သတိရလာပြီ ... မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ် တဲ့”

သူမ ... ဆတ်ခနဲ ထမိသည်။

“မို့ သတိထားနော် ... ကိုခန့်ထယ်ကို စိတ်ထိခိုက်စေမယ့် အပြုအမူတွေ မလုပ်မိစေနဲ့ ... ရှင့် မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်၊ တော် ကြာ ... သူ့ရောဂါ အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ထင်ဦးမယ်”

ဟုတ်တယ် ...

ကိုကိုက သူမ အပြုအမူတွေကို စက္ကန့်မလပ် ဂရုတစိုက် ကြည့်နေတတ်သူဖြစ်၍ သူမရဲ့ ပူဆွေးသောကတွေကို သိပ်ပြီး ပြု၍ မဖြစ်။

မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ ကိုကို သတိရနေပြီ ဖြစ်၏။

“ကိုကို”

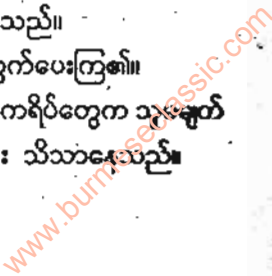
“မို့”

“ဆရာဝန်ကြီးတွေက ကိုကိုကို ဂရုတစိုက် ပြုစုကုသပေးနေ ကြတယ် ... ကိုကို ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

သူ့နှုတ်ခမ်းသားတွေပေါ်မှာ နှုတ်သွား စိတ်ပူပင်မှုတွေ လျှော့ ပါးသွားစေရန် အပြုံးရိပ်တွေ ထင်ဟပ်သွားသည်။

အခန်းတွင်းမှ လူတွေ အပြင်သို့ ထွက်ပေးကြ၏။

မို့ ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် အပူသောကရိပ်တွေက သူ့နှုတ် ဝန်းတွေထဲမှာ ထင်ဟပ်နေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း သိသာနေသည်။

“ကိုကို မှားတယ် မှုံ”

“အချိန်မီပါသေးတယ် ကိုကို ... ပြီးတော့ ... ကိုကိုကို

ကျွန်မ ဝမ်းသာစကားတွေ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ မှုံ”

“နောက်မှ ပြောမယ်”

“ကိုကိုလည်း ပြောစရာတွေ ရှိတယ်”

သူ ... မောပန်းသွားသည်။

မှုံ့ကိုတော့ သူရင်ထဲမှာ ပြောစရာရှိနေတဲ့ စကားတွေ ပြောရမှာပဲ ဖြစ်၏။

လူ့လောကကြီးထဲမှာ သူနေရဖို့က မသေချာတော့ကြောင်း သိလာသည်။

“ကိုကို စကားမပြောနဲ့တော့နော် ... အနားယူလိုက်ဦး”

သူမက ကိုကိုနဲ့လုံးခုန်သံကို နားထောင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်စဉ် ကိုကိုက သူ့လက်တွေကို ကာဖြပြီး တားလိုက်သည်။

“ကိုကို လူနာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကလေးမလေးက ဆရာဝန်ပီပီ လူတွေ့တိုင်း လူနာထင်ပြီး စမ်းသပ်ချင်တာပါပဲလား”

ကိုကိုက ဟာသစကားတွေ ပြောပြီး ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

သူမ အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ကိုကိုကို ကြည့်မိ၏။

ကိုကို ပြောင်းလဲမှုပဲ။

အံ့သြစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

သူမအား အပြစ်တင်စကားတွေ ပြောပြီး ခက်ထန်မာကျော

နေတတ်သော ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက ကြည်လင်သန့်ရှင်းကာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ ပြည့်နေသည်။

“မှုံ”

“ကိုကို”

“ကိုကို မင်းကို ချစ်တယ်”

“ဟင်”

သူမသည် ကိုကိုမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။

ရှင် တကယ်ပဲ ပြောနေတာလား။

“မှုံ့ကို လေဆိပ်မှာ စတွေ့လိုက်တည်းက ကိုကိုအရမ်းပဲ ချစ်မြတ်နိုးသွားမိတာပါ”

ပြောရင်း မောလာသဖြင့် စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ကိုကိုရယ် ... ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ နောက်ဆို ကျွန်မတို့ မိသားစုဘဝလေးကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တည်ဆောက်ကြရတော့မယ်နော်”

ကိုကို နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးနေသည်။ သူမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုကို ပြောချင်နေမိ၏။

ကိုကိုစိတ်တွေ မလှုပ်ရှားစေချင်ပေ။

“ကိုကို အနားယူတော့နော် ... ပြောချင်တာတွေရှိရင် နောက်မှ ပြောတော့နော်”

သူမ ... ကိုကိုရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ထားသည့် ကြားမှဝင်

အော့အန်ချင်လာသည်။

“ဝေါ ... ဝေါ”

သင်မြတို့နိုး

“ဝေါ”

“ဖွဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဝေါ ... ဝေါ”

လက်ဆေး ကြော့လုံဆီ ထသွားပြီး ထိုးအန်ပစ်လိုက်မိသည်။

ကိုကိုအနား ပြန်ရောက်လာတော့ သူမအား အပြုံးတွေ ကျေနပ်ပီထီ တွေ ဖြာဝေနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်၏။

“ဖွဲ့ ... မင်း ... မင်းမှာ ကိုကို့ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီလား”
“အင်း”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကိုကိုကို ဝမ်းသာစရာစကား ပြောမယ်ဆိုတာလေ”

သူ ... ငြိမ်သက်သွားသည်။ အသက်ရှူ မဝတော့။

ဝေဒနာတွေ ပြင်းထန်နေသည့်ကြားမှပင် သူနေကောင်း ကြောင်း၊ သက်သာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဟန်ဆောင်ကာ ချစ်ဖို့နှင့် စကားပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ... အသက်ရှူ၍ မဝတော့။

မွန်းကျပ်လာသည်။

သူ့ကိုယ် တစ်ချက်တွန့်သွားရာ သူမက အထိတ်တလန့် ဖြစ် သွား၏။

“ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကျွန်မ သွား ခေါ်လိုက်မယ်”

“မခေါ်နဲ့ ... ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်လည်း မင်းဘာမှ အားငယ်ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမနေနဲ့နော် ... ကိုကိုရဲ့ အတ္တကြီးမူတွေ

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

မိုက်မဲမှုတွေကြောင့်ပဲလို့ သဘောထားလိုက်”

“ကိုကိုကလဲ”

သူ ... ခဏ နားလိုက်သည်။

ခန့်ထယ် ... မင်း လူ့လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားရ တော့မယ်။

မရတော့ဘူး။

မျက်လုံးတွေ ပြာနေပြီ။

“ကိုကိုသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒေါက်တာမြတ်နိုးကို မင်း လက်ထပ်ပါ။ ဖွဲ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မြတ်နိုးကိုပဲ စိတ်ချတယ် ... ကိုကို့ရင်သွေးလေးကိုလည်း မြတ်နိုးလက်ထပ် အပ်ချင်တယ်”

အသက်ရှူ မဝတော့။

ကိုကိုရဲ့ အတ္တကြီးမူတွေ မိုက်မဲမှုတွေက ကိုကိုကို လူ့ လောကကြီးထဲမှာအသက်ရှင် ရပ်တည်နေခွင့် မပေးတော့ဘူး။

ဖွဲ့ဟာ ရိုးသားဖြူစင်ပြီး ကိုကိုရဲ့ အညွန့်ချိုးခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ကျေနပ်စွာ ပြီးနေမိတော့သည်။

နှုတ်ဆက်ခွဲပါတယ် ဖွဲ့ရယ်။

ထာဝရ ရွဲရွာခြင်းအနေနဲ့ မင်းကို နှုတ်ဆက်ခွဲတာပါ။

အမှောင်ထုက သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပိကျလာတော့သည်။

မဖြေနိုင်ဘူး။

ကိုကိုရယ် ...

ကျွန်မကိုချစ်လို့ အခုလောက်အထိ ဖြစ်သွားရတာ သိပါပြီ။
ရှင် ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပါ။

“မင်းနဲ့ကိုခန့်ထယ်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နား
လည်မှုတွေ လွဲသွားကြတာ ကံကြမ္မာပဲပေါ့ မှု ...”

မြသီတာက သူမအား တတွတ်တွတ် သတိပေးစကားတွေ
ပြောနေသည်။

သူမရင်ထဲမှာ ဆို့တက်နေ၏။

မျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေ ပင်လယ်ကြီးတွေ မြစ်
ချောင်းကြီးတွေ ဖြစ်သွားအောင် ငိုကြွေးပစ်ချင်ပေမယ့် ငို၍မရ။

“မှီ ... ရှင် ချုပ်တီးမထားနဲ့လေ၊ ငိုပစ်လိုက် ... တစ်
ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ခံစားမနေပါနဲ့”

“မြသီတာရယ်”

သူမ လက်တွေက မြသီတာ လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိ
သည်။

“ရှင်မှာ ရင်သွေးလေးရှိသေးတယ်လေ ... မင်း စောင့်
ရှောက်ရဦးမယ်”

တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းသားတွေကို ဖွား
လေးများဖြင့် ဖိကိုက်ထားရင်း ထိန်းချုပ်နေမိသည်။

သူမ လွယ်ထားရတဲ့ရင်သွေးလေးတစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ စိတ်
ပူမိလာ၏။

အခန်း (၂၄)

“ကိုကို ... ကိုကို ... လုပ်ပါဦး ဆရာ ... ကိုကို ဘာဖြစ်သွား
ပြီလဲ ... မြသီတာ ကိုကို သတိလစ်နေတာလား။ အောက်ဆီဂျင်
အမြန်ဆုံးပေးပါ ... ကိုကို မောနေပြီ”

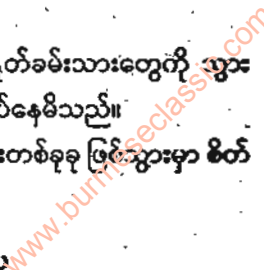
ဆရာဝန်ကြီးတွေ ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးကြတော့ ကိုကို
ဆုံးသွားပြီတဲ့။

“အစောကြီးတည်းက အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတာ
သိတယ် မှီနဲ့သာ ... လူနာရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို လိုက်လျောတဲ့
အနေနဲ့ စကားပြောခွင့် ပြုလိုက်တာ”

သူမ ကိုယ်လေး ယိုင်ခွေကျသွားသဖြင့် မြသီတာက ဖေးမ
ပွေ့ယူလိုက်သည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကိုရယ်ဆိုတဲ့ စကားစုကိုပဲ သူမရင်ထဲမှ
တဖွဖွ ပြောမိနေ၏။

“မှီ ... မင်းနေမကောင်းဘူး ... စိတ်ကို ထိန်းပါ”

ပင်မြတ်နိုး

“မင်း ထိန်းချုပ်ပါ ... အနားယူနေမှီ ... တော်ကြာ ရင်သွေး
လေးကို ထိခိုက်သွားမယ်”

ကိုကို အသုဘ ရက်လည်ပြီးတဲ့နေ့တွင် မြတ်နိုး ရောက်လာ
သည်။

မြတ်နိုး အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားတော့မှာဖြစ်၍ လာ
ရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

“ရှင် မလာပါနဲ့ မြတ်နိုး ... တော်ကြာ ကိုကိုက ကျွန်မကို
မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေမယ် ... အခုချိန်မှာ ကိုကိုရဲ့ယုံကြည်မှုတွေကို
ကျွန်မ တည်ဆောက်နေတာလေ”

သူမ ... ရူးကြောင်စွာဖြင့် ထိုစကားတွေကို ပြောမိသည်။
ကိုကို အထင်လွဲမှာ အပြစ်တင်စကားတွေပြောမှာ ကြောက်
ရွံ့နေမိ၏။

“ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မြတ်နိုး
တစ်ယောက်ပဲ စိတ်ချတယ် ... မြတ်နိုးကို လက်ထပ်ပါ”

မကြားချင်ဘူး။
ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း ရှိနေခဲ့တာပါ။

“မြတ်နိုး ... ရှင်သွားပါတော့ ... နောက်ထပ် မို့ကိုလာပြီး
ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့”

“ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းကို ခင်မင်ပတ်
သက်ခွင့်ပြုပါ”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ရှင်နဲ့ပတ်သက်လို့ မဖြစ်ဘူး။

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

မဖြစ်ဘူး ... ကိုကိုက ရှင်နဲ့ပတ်သက်တာ မကြိုက်ဘူး”
သူမ ... အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေမိသည်။

မြတ်နိုး ပြန်သွား၏။
“ကိုယ် နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားပေမယ့် မို့အတွက် လိုအပ်
တဲ့အခါ အကူအညီပေးဖို့ အချိန်မရွေး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူမ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။
ဘာမှ မပြောချင်တော့။

ကိုကို သဘောမကျတဲ့ အလုပ်တွေကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ
မလုပ်ပါဘူး ကိုကိုနော်။

“မို့ ... ရှင် အလုပ်ကနေ မထွက်ပါနဲ့၊ တော်ကြာ ... တစ်
ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေမယ်”

သူမ လက်မခံ။
အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

“ကိုကို သဘောမကျတဲ့ အလုပ်တွေ ကျွန်မ လုံးဝမလုပ်နိုင်
ဘူး မြသီတာ”

“ကိုခန့်ထယ်က အရင်တုန်းက လက်မခံခဲ့တာပါ ... ခေါင်း
ခင် နောင်တတွေ ရနေပြီပဲ”

“ဟင့်အင်း”
ကိုကိုရှင်သွေးလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ တစ်ခုပဲ ကျွန်မရဲ့
အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးစေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

သူမ ငယ်စဉ်လေးတည်းက မိဘမဲ့ခဲ့ရသော အဖြစ်တွေနှင့်

သင်ပြောနိုး

ပြန်ရအံ့။

အခု ... ကျွန်မ ရင်သွေးလေးလည်း ဖခင်မဲ့တဲ့အဖြစ်တွေ နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ဘဝရဲ့ ကျန်တဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေကို ရင်သွေးလေးအတွက်ပဲ ပေးဆပ်ချင်၏။

အချိန်တွေက တပြည်းပြည်း ပြောင်းရွှေ့ကုန်ဆုံးသွားရတော့ သည်။

သူမ သားလေးမွေးသည်။ ကိုကိုသာရှိနေရင် ဘယ်လောက် အထိ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေလိုက်မလဲ။

သုံးနှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလတို့သည် လျင်မြန်စွာ ပြောင်း လဲသွားရသည်။

သူမအနားတွင် မြသီတာက အမြဲတမ်း အားပေးနှစ်သိမ့်နေ တတ်၏။

နောက်တစ်ယောက်က မြတ်နိုးပဲ။

နိုင်ငံခြားမှ ဖုန်းဆက်သည်။

စာရေးပြီး အားပေးခဲ့၏။

သူမက လက်မခံ၍ နောက်ပိုင်း မြတ်နိုးက အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့။

ကိုကိုက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

“မေမေ”

“ဘာလဲသားရယ်”

“ဖေဖေရောဟင် ... နိုင်ငံခြားကိုသွားနေတာ ပြန်မလဲ သေးဘူးလားဟင်”

သားလေးက မေးနေတတ်၍ သူမ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ တစ်ယောက်တည်း ကျွတ်မှိတ်ခံစားနေရသည်။

“သားလေးဖေဖေက လူ့လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူး မေမေပဲ ရှိတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ... သားဖေဖေက နိုင်ငံခြားမှာပါ”

“သားကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“အန်တီမြသီတာ”

“ဟင်”

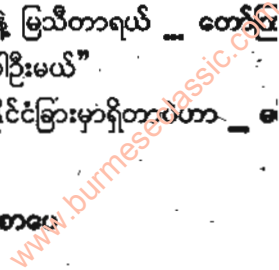
သူမ ကွယ်ရာတွင် မြသီတာက သားဖေဖေ နိုင်ငံခြားတွဲ ရှိနေကြောင်း ပြောပြထားပုံရသည်။

မြသီတာ ရောက်လာမှ သူမ အပြစ်တင်စကားတွေ ပြော ၏။

“ကလေး စိတ်အားငယ်မှာစိုးလို့ ပြောလိုက်တာပါနဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ မြသီတာရယ် ... တော်လှီ သားက သူ့အဖေကို မျှော်လင့်နေပါဦးမယ်”

“တကယ်လည်း သူ့အဖေ နိုင်ငံခြားမှာရှိတာပဲဟာ ...”

သင်္ကြန်နိုး

ခေါ်လိုက်ရင် လာမှာလေ”

“ဘာ”

“ကိုခန့်ထယ် မဆုံးခင်က မြတ်နိုးကို သွားတွေ့တယ်ပုံ၊ သူ့ ရောဂါအခြေအနေက စိတ်မချရတော့ဘူးတဲ့ ... သူ တစ်ခုခုဖြစ်သွား ရင် နို့ကို စောင့်ရှောက်ပါတဲ့ ... နောက်ဆုံး လက်ထပ်ယူဖို့ ပြော သွားတယ် နို့”

“မြတ်နိုးက ဘာမှမပြောပါလား မြသီတာ”

“သူ့ကို အခွင့်အရေးသမား တစ်ယောက်အဖြစ် နို့သတ်မှတ် နှာစိုးလို့ မပြောတာတဲ့ ... ပြီးတော့ ... နို့ဆန္ဒမပါဘဲ ဘာမှမလုပ် ချင်လို့တဲ့၊ မြတ်နိုးက မင်းသားလေးအတွက် ဖခင်ကောင်းတစ် ယောက်အဖြစ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ နို့ရယ်”

မြသီတာကတော့ သူမအား မြတ်နိုးကို လက်ထပ်ရန် အချိန် ရှိသရွေ့ တိုက်တွန်းနေတော့သည်။

မြတ်နိုးက သူ့အံသက်ရှင် ရပ်တည်နေသရွေ့ သူမအား မျှော် လင့်နေမှာပါတဲ့။

ကိုကိုက မြတ်နိုးအား သွားတွေ့တာ မြတ်နိုးထုတ်ဖော် မပြောခဲ့။

ထိုအချက်ကပင် မြတ်နိုးရဲ့ ရိုးသားတည်ကြည်မှုကို ပြသနေ သည်။

“မေမေ ... အန်တီမြသီတာ ... ဖေဖေကို နိုင်ငံခြားကနေ ပြန်လာအောင်ခေါ်ပေးပါ ... သားသား တွေ့ချင်နေပြီ”

ကိုကိုက ငယ်သားတယ်တဲ့ရှင်

သားသားက ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘဲ ဖခင်နှင့်တွေ့ချင် ကြောင်း ပူဆာနေသည်။

“သားသားရဲ့ဆန္ဒတွေကို ရှင် ဖြည့်စွမ်းပေးလိုက်ပါ နို့ရယ်၊ ဒါ ... ကိုခန့်ထယ် ဆန္ဒတွေကိုလည်း ဖြည့်စွမ်းပေးရာ ရောက်ပါ တယ်”

သူမ ဝန်မခံချင်။

မြသီတာက သူမအား ပြီးပြီး ကြည့်နေတော့သည်။

“နော် ... နို့”

မြတ်နိုးဟာ သားလေးအတွက် လိုအပ်နေတဲ့ ဖခင်နေရာကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်မှာ ဆိုတာတော့ သူမ အကြောင်းမဲ့ ယုံကြည်နေမိ သည်။

ကိုကို ကျွန်မကို အပြစ်တင်မှာလား။

ကျေနပ်လက်ခံမှာလား။

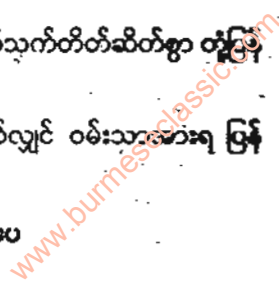
“ကိုကိုရင်သွေးလေးကို ဒေါက်တာမြတ်နိုး လက်ထဲမှာပဲ အပ်ချင်တယ်”

ကိုကိုအသံတွေကို သူမ ပြန်၍ကြားယောင်နေမိသည်။

“သားလေးဟာ အဖေမဲ့ဘဝနဲ့ စိတ်အားငယ်စွာ မကြီးပြင်း စေချင်ဘူး နို့ရ”

မြသီတာစကားတွေကို သူမ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ တုံ့ပြန် နေမိသည်။

မြတ်နိုးကတော့ သူမခေါ်လိုက်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ပြန်

၂၅၆

သင်မြတ်နိုး

လာမှာ သေချာ၏။

“သားသားရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို မင်းဖြည့်စွမ်းပေးလိုက်ပါ
နော် မှီ”

သူမ ...

ခေါင်းမညိတ်သလို ခေါင်းလည်း မခါပြမိပေ။

သားကတော့ သားသားဖေဖေ ပြန်လာတော့မည်ဆို၍
ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသည်။

သူမ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေလည်း အလိုအလျောက် ပြီးတုံ့
တုံ့ ဖြစ်သွားရ၏။

“မှီ”

“ဟင်”

“မြတ်နိုးကို ဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်နော်”

မြသီတာ စကားတွေကို သူမ လက်ခံလိုက်သလို ဆီတံ
ဆီတံနေလိုက်မိသည်။

သင်မြတ်နိုး

